

Ái Dích Báo Báo

Contents

Ái Dích Báo Báo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53
11. Chương 11: Pn1	61

Ái Dích Báo Báo

Giới thiệu

Thể loại : Đàm mỹ, hiện đại văn, 3P (nhất thụ lưỡng công), HEEdit : Hầu lão bà bàA...Ân...Nam tử phát ra tiếng nước n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dich-bao-bao>

1. Chương 1

A...Ân...

Nam tử phát ra tiếng nước nổ khe khẽ bị hai người đùa bốn dưới thân.

Làn da ngày thường tái nhợt quá mức mà dưới sự khiêu khích của tình ái lại lộ ra vẻ ửng đỏ khác thường.

Rõ ràng bộ dạng chẳng ra sao, còn là một nam nhân có bộ ngực còn phẳng hơn cái sân bay, vì sao mới chạm vào hắn, chính mình lại chẳng thể nào ngừng được cái dục vọng chết tiệt này?

Xỏ xuyên hắn, xé nát hắn.

Không đếm được phát tiết bao nhiêu lần trong miệng với mông của hắn, vì sao lại không đủ như thế?

Tâm tình nóng ruột làm cho hai anh em ở trong cơ thể nam tử càng thêm co rút –

“A A!! Sắp rách rồi! Không được...Không được...”

Nam tử dưới gọng kìm một trái một phải của hai người phải lắc đầu khóc cầu xin, hai mắt thất thần mở to, khuôn mặt nhỏ nhỏ đầy nước mắt, đôi môi đỏ mọng sưng lên còn bị hai anh em thay phiên nhau bắn vào, dịch trắng không kịp nuốt vào...

Cảnh tượng *** loạn như thế khiến tư tưởng bạo ngược của hai người lại càng bành trướng đến tột đỉnh.

“Anh, người nói, hẳn thật sự không được sao?”

“Nếu thật sự không được, mông nhỏ *** đây này sao còn cần hai cây lớn vô bá của chúng ta chặt như vậy?”

“Hừ, nói cũng đúng. Đây, trẻ con nói dối nên đánh mông ác!”

Cái mông chẳng bao nhiêu thịt, hình dạng lại đáng yêu chết tiệt bị đánh đến rung động ba ba –

“Ô... Đau quá đau quá! Bại hoại...Không cần khi dễ ta nữa...Vì sao các người còn chưa nhớ ra...Mau nhớ ra đi... Ngu ngốc...Các người là hai kẻ đại ngu ngốc...”

“Được a, còn dám mắng chúng ta?” Từ nhỏ thân phận tôn quý, cho tới bây giờ chưa từng bị người ta mắng bại hoại lại mắng ngu ngốc nên hai anh em tức giận lại càng dùng sức trườ sấp thêm. “Xem ra hôm nay không đem người làm đến không đi ra được văn phòng này, người không biết thế nào là lợi hại?”

“A A! Quá sâu quá sâu! Ô... Các người có gan thì giết ta đi! Ta mắng các người thì thế nào? Bại hoại lừa tiền lừa sắc, bội tình bạc nghĩa! Hồn đản! Ngu ngốc! Ô...Sao các người có thể quên chuyện một năm trước...như thế nào có thể quên ta...làm sao có thể...Ta ghét các người...ghét các người...”

Miệng không ngừng khóc lóc nói chán ghét, nam tử rốt cuộc bị hai anh em giày vò đến ngất đi nhưng hai tay lại chung thủy gắt gao ôm chặt bọn họ không buông.

“Lắm...Người làm gì mà chưng bộ mặt đau lòng thế, người không phải coi trọng hẳn sao?”

“Thần...Thần kinh a, ta là thân phận gì a, làm sao có thể coi trọng nam nhân? Tuổi chẳng những còn lớn hơn chúng ta, còn xấu như vậy. Ta nhìn anh mới chưng bộ mặt luyến tiếc chứ, hắc hắc.”

“Ta...Ta nào có? Người còn nói lung tung ta sẽ giận đó.”

“Hừ, vậy người làm gì mà nửa đêm dậy giúp hẳn đắp chăn hả?”

“Đừng cho là ta không biết, chính người còn không phải nửa đêm dậy lên hôn hẳn.”

Hai người trừng mắt liếc nhau, nhất thời không nói gì.

“Khụ khụ, tốt lắm, anh em chúng ta cũng không tất phải vạch áo cho nhau xem. Ta nhìn bắt quá là nhất thời ham mê của mới thôi, chúng ta cũng không nên làm phức tạp, dù sao tháng sau về nước, tự nhiên sẽ quên hẳn. Ha ha.”

“Đúng đúng, đúng vậy đúng vậy. Nhất định chúng ta không quá ba ngày sẽ quên sạch trơn. Ha ha.”

“...Lắm, người cười rất miễn cưỡng.”

“...Anh, người cười mới khó coi.”

Hai người lại trừng mắt liếc nhìn nhau, lần thứ hai không nói gì.

“...Anh, thực ra...mỗi lần thấy hẳn, ta liền không chế không được chính mình, luôn muốn cắn hẳn, hôn hẳn, ôm hẳn...” Nén không được đưa tay lau nước mắt trên mặt nam tử.

“Ta...Ta cũng vậy a, ai...” Ôn nhu vuốt ve những sợi tóc mềm mại kia, phát ra tiếng thở dài khe khẽ.

“Chẳng lẽ một năm trước thật sự như lời hẳn đã xảy ra chuyện gì?”

“Một năm trước sao...?”

* * *

Một năm trước.

Sa mạc ma quỷ.

Tại đây khiến người ta đồn đãi về biến sắc kinh khủng trong sa mạc, có một quốc gia thần bí đã có lịch sử lâu đời Cao Già Thánh quốc, bất chấp năm tháng mà trôi qua, lặng lẽ đứng sừng sững...

Mặc dù diện tích Thánh quốc không lớn, nhưng nơi này tàng trữ mỏ dầu lớn không đoán được cùng khoáng sản bảo thạch tuyệt sắc hiếm thấy trên đời, mà trở thành quốc gia nổi tiếng thế giới.

Kỳ thật Cao Già Thánh quốc không chỉ vì tài phú kinh người mà làm cho người ta chú trọng, mà mỗi nhất cử nhất động của thành viên hoàng thất có thể được đăng lên trang nhất của các tờ báo quốc tế, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, đó là...

“Lui ra sau, lui ra sau, vương tử điện hạ phải xuống xe, mọi người không cần chặn đường, toàn bộ lui về phía sau!”

Hơn mười vệ sĩ mặc đồng phục đen đứng che trước chiếc xe Rolls-Royce trên đầu xe có dấu hiệu tượng thần kỳ dị, thuần thủ công tạo nên, đối với đồng phóng viên lớn tiếng gào thét chen chúc ở cửa sân bay hoàng thất.

“Ai nha, vệ sĩ tiên sinh, không cần phải dữ như vậy, chúng ta trời còn chưa sáng cũng đã ở đây chờ, người để cho chúng ta phỏng vấn vương tử điện hạ một chút thôi.” Một cô nàng tay cầm microphone, phong thái trác việt đối với vẻ mặt lạnh lùng của bọn vệ sĩ mà than thở nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Tứ công tử Thánh quốc thần bí khó mà xuất hiện cùng nhau, người để cho chúng ta hảo hảo chụp vào tấm hình để trở về báo cáo công việc thôi, chẳng lẽ người nhần tâm để đám thiếu nữ chúng ta bị lão bản đuổi cổ?” Một nàng khác cũng chớp chớp mắt đáng thương nói vậy.

Thiếu nữ? Ta thấy là quý dạ xoa thì có!

Bọn vệ sĩ cùng thầm mắng trong bụng.

Bọn họ theo bên người vương tử kiêu ngạo từ Thánh quốc đã lâu, cũng giao chiến vô số hiệp cùng đàn nữ phóng viên như ruồi muỗi hút máu có đuổi cũng không đi, làm sao không biết hết tẩy của các cô chứ.

“Thực xin lỗi, các cô nên biết hai vị vương tử không thích nhất là phỏng vấn, xin giãn đường cho.” Bọn vệ sĩ mặt lạnh như tiền không để cho cái miệng “quyến rũ” của đàn nữ phóng viên này thương lượng, cùng tạo thành bức tường mở đường cho ông chủ của bọn họ.

“Cung nghênh vương tử điện hạ!”

Theo uy vũ trang nghiêm, đồng loạt hô lên, một lễ xe tôn quý cung kính mở ra, bốn phía đột nhiên im lặng, mọi người đều nín thở chờ đợi.

Từ lễ xe hai vị nam tử một thân hắc y, cao lớn ngăm đen, khí vũ hiên ngang bước xuống.

Trên ngũ quan anh tuấn sâu sắc, đôi mắt màu tím hiếm thấy lóe lên lãnh liệt, cả người tràn ngập sự xâm lược mùi mãnh liệt, loại tuấn mỹ cao quý lại cuồng dã này quả thực làm cho hồn bị cưỡng đoạt.

“Đẹp trai quá đi! Đẹp trai chết được!” Biết rõ cần phải giữ gìn hình tượng chuyên nghiệp, nhưng trong ánh mắt tràn đầy si mê đám nữ phóng viên vẫn nhìn không được hết lên.

“Đúng vậy, đúng vậy, sao lại có người đẹp trai như vậy chứ a!” Một nữ phóng viên khác cũng làm hóa thân chân thật phần ti theo.

“Tử Thần vương tử, hãy nhìn về phía này!”

“Tử Lãm vương tử, nhìn bên này nhìn bên này!”

Các nữ phóng viên hưng phấn mà lớn tiếng hét to, ánh sáng màu bạc vang lên rắc rắc chớp nhá không ngừng.

“Có chuyện gì?” Nam tử tóc đen dài đến vai, đi bên phải nhìn đám người tứ phía hơi hơi nhú mày.

“Thực xin lỗi, vương tử điện hạ, đám phóng viên đó làm thế nào cũng đuổi không chịu đi. Lần này hành trình đi đến Á Châu của vương tử cơ mật tối cao, ta...ta thật không biết làm sao bọn họ biết được hành tung của điện hạ...” Lúc này đại thân ngoại giao Sát Bồ Nhĩ cung nghênh hai vị vương tử mà mồ hôi nhễ nhại chảy ròng.

“Hừ, nghĩ cũng biết là cái tên hồ ly thích bắt nháo kia nói ra.” Nam tử tuần mỹ tóc ngắn, đi trên trái giường gương đôi lông mày dày.

“A? Cái gì hồ ly?” Sát Bố Nhĩ nghe vậy sửng sốt, hỏi lại theo bản năng.

“Hỗn đản! Người hành sự bất lực còn dám chất vấn bản vương tử, không muốn sống nữa phải không? Chờ chuyện này tra rõ, người lập tức tự trở về thỉnh xử phạt!”

“Dạ dạ, tạ điện hạ dạy bảo. Thỉnh điện hạ bớt giận.”

Ồ...Hôm nay ta uống lộn thuốc rồi, làm sao mà ngu ngốc như vậy lại đi đập vào Tử Lãm vương tử tính tình dữ dằn nhất trong “Tứ công tử Thánh quốc” chúng ta chứ. Bây giờ thì tốt, lúc trở về cũng phải một phen ném mùi đau khổ. Sát Bố Nhĩ ủ rũ mặt mày trầm nghĩ.

“Được rồi, Lãm, chính sự quan trọng hơn.” Tử Thần vương tử lớn hơn thằng em hai tuổi lãnh mặt, không để ý đến tiếng hét huỳnh nào bên tai, không một câu bước đi dẫn đầu đoàn người.

Tất cả sứ thần ngoại giao Thánh quốc cùng mười tên vệ sĩ nhắm mắt theo sát.

“Thánh sứ đã tới chưa?”

“Thánh sứ từng bước nhẹ nhàng tới rồi.”

“Ừ.” Tử Thần vừa lòng gật đầu. “Bọn họ đâu?”

Lần này Sát Bố Nhĩ cũng không ngốc đến nỗi dám hỏi lại một câu “bọn họ” là ai.

“Ừm...Còn chưa tới.” Mồ hôi Sát Bố Nhĩ chảy càng nhiều hơn.

“Làm cái gì a? Người ngồi phi cơ đều đã tới rồi, còn đưa tiễn lại chưa tới?” Tử Lãm không vui chê bai hỏi.

“Cái này...Sáng sớm chúng thần phải đi đón Na Lam vương tử cùng Định Vân vương tử, nhưng tổng quản nói yến hội hôm qua kết thúc muộn, hai vị vương tử còn chưa rời giường... Cho nên... Cho nên...”

“Cho nên cứ đến muộn phải không? Hừ, cái tên Định Vân phóng dăng thì không nói làm gì, sao ngay cả Na Lam từ trước đến nay trầm tĩnh cũng như vậy? Thật sự là gần mực thì đen mà.”

“Yên tâm, thánh sứ đã hạ chỉ thị, ngày vui của bọn họ cũng không còn nhiều.” Khóe miệng của Tử Thần vương tử thật hiếm mà giương lên một ý cười.

“Ha, anh nói rất đúng.”

Hai vị vương tử đi nhanh về phía trước, cũng không liếc mắt một cái về cái đám nữ nhân điên cuồng tứ phía, tiếng hét của đám đông cũng không khỏi thở dài mà tiến bước đại môn...

“Cung nghênh vương tử điện hạ.” Hai hàng thiếu nữ tuổi xuân mặc áo quần ngực cùng váy dài sa mỏng với lễ tiết Thánh quốc cao quý nhất, cung kính cúi thấp đồng loạt kêu lên.

Những thiếu nữ này chẳng những xinh đẹp như hoa, còn cần gia thế hiển hách mới có thể được tuyển vào hầu hạ vương tử điện hạ tôn quý nhất Thánh quốc bọn họ, bởi vậy mỗi người đều là tuyển cùng lúc.

Một thiếu nữ diện mạo mỹ mạo nhất hai má ửng hồng đứng dậy cung kính chấp tay, “Điện hạ, thỉnh bên này, thánh sứ ở phía trước chờ hai vị vương tử.”

Xuyên qua đại sảnh sân bay hoa lệ chuyên dụng của hoàng thất Thánh quốc, một bóng dáng thon dài xuất hiện ở trước mắt hai vị vương tử.

Đó là một thân ảnh quen thuộc hết mức.

Nam tử tóc vàng ngang eo, mặc trường bào màu trắng đưa lưng về phía bọn họ, đứng lặng trước bức họa lớn.

Trong bức họa, “Tham Thiên đại thần” từ trên trời giáng xuống được nhiều thế hệ Cao Già thánh quốc đại kính ngưỡng, hai tay mở rộng, ánh mắt biểu lộ thương xót, ngược đầu nhìn lên đường như bảo vệ một đám...động vật?!

Đúng vậy, chỉ thấy trong bức tranh không có bất cứ loài người nào, chỉ có hiện thân đủ loại động vật, cho dù là nơi nào, bay trên trời hay bơi dưới nước, gì cũng có, trong đó cự báo màu đen, phi hồ màu trắng cùng thủy xà màu bạc là thấy rõ.

“Bức tranh thật đẹp, đúng không?” Nam tử tóc vàng chậm rãi xoay người, lộ ra mỉm cười nhàn nhạt với hai vị vương tử.

Tuy rằng từ nhỏ cũng đã quen, nhưng Tử Thần cùng Tử Lãm tự nhận nhìn qua vô số tuấn nam mỹ nữ trên thiên hạ vẫn không sao không thừa nhận, thánh sứ đẹp đến siêu việt giới tính, siêu việt thể tục, đẹp đến làm chấn động lòng người, có thể nói là đại mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Hai người cũng cười lại, “Đúng vậy, thánh sứ, bức tranh rất đẹp.”

“Các người vất vả. Lần này các người đi ra ngoài cũng không biết khi nào mới trở về, đến, uống với ta một ly.”

“Thánh sứ, gần đây người bói toán linh lực sử dụng quá độ, thân mình rất suy yếu, thỉnh không cần dùng rượu.” Thị nữ A Lan hậu hạ bên người vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Nếu A Lan đã nói như vậy, thánh sứ, người cũng đừng miễn cưỡng.”

“Không, ly rượu này ta nhất định phải uống. A Lan, đi, mang rượu tới.”

“Thánh sứ...”

“Nhanh đi.”

“Dạ.”

“Tử Thần, Tử Lãm, uống ly rượu này, các người lập tức xuất phát, không được chậm trễ giờ lành. Đêm mai là lúc cửu tinh liên tiếp, vì ngày này, Cao Già thánh quốc chúng ta đã đợi lâu lắm... Lần này các người đi sứ Đông Phương nhiệm vụ gian khổ, chỉ cho phép thành công, không được thất bại.” Khuôn mặt thánh sứ ôn nhu tuyệt mỹ đột nhiên thần sắc nghiêm chỉnh, lạnh giọng nói.

“Bản vương tuyệt đối bất nhục sứ mệnh.”

* * *

Xe lửa tốc hành lắc lư lắc lư đi suốt sáu tiếng cuối cùng cũng dừng ở một trạm nhỏ Chi Ma ở một trấn nhỏ phía nam xa xôi.

Tháng sáu trời nóng làm cho người ta phát hoảng.

Trên lưng đeo cái ba lô màu đen, trên tay lại cái túi nhựa to màu đỏ, mặc chiếc áo sơ mi giặt nhiều đến mức đã sờn cũ cùng cái quần nhàu nhúm, thân người gầy gò của Lâm Đạm Chi choáng váng hoa mắt, mồ hôi tuôn như mưa đi ra khỏi bên xe.

“Tiên sinh, ngồi xe đi. Trời nóng như vậy, vào có máy lạnh thổi mát, rất sướng nha! A, đồ đạc rất nặng á, ta tới giúp người.” Một tài xế taxi đậu ở bên xe nhiệt tình tiếp đón, đưa tay giữ chặt tay cầm túi của Lâm Đạm Chi.

“Không cần không cần, tự ta xách.” Lâm Đạm Chi kích động ôm túi dựa vào ngực.

“Đừng sợ, ta cũng không phải muốn cướp. Đến, lên xe đi, người muốn đi đâu, ta chở đi.”

“Không cần không cần, ta ngồi xe bus là được rồi.”

“Ác, không được, tiên sinh, người mới tới không biết, cái chỗ này xe bus rất lâu mới có một chuyến, trời nắng lớn như vậy, người chờ sẽ nóng chết đó.”

“Không sao, không sao, ta không sợ nóng.”

“Thật, ta không có lừa người, thật sự phải đợi rất lâu, người lên xe, ta tính rẽ cho người một chút.”

“Không cần không cần.”

“Ác, tiên sinh không cần keo kiệt như vậy.”

“Không cần, thật không cần mà.”

Lâm Đạm Chi sợ chết mấy tay taxi tiếp đón ân cần kinh khủng, tranh thủ hoảng sợ mà chạy nhanh.

Ôm chặt cái túi to của mình, lại đợi dưới ánh nắng vừa gắt vừa cay một giờ mới đợi được xe bus.

Lúc sau lại đi vòng vo ba giờ nữa với hai chuyến xe bus, lại đi bộ một giờ đường núi. Rời giường từ lúc 6 giờ sáng trải qua thiên tân vạn khổ, cho tới bây giờ mặt trời đã xuống núi, cuối cùng Lâm Đạm Chi cũng tới đích.

Trời ạ, cuối cùng tới rồi.

Trước mắt, là một mộ viên nho nhỏ ẩn thân trong núi sâu không người ở, hoang vắng đơn sơ.

Lâm Đạm Chi thở hổn hển, đưa tay gạt mồ hôi, giương mắt nhìn sắc trời dần dần tối lại, vội vàng đem đồ đạc trong túi nhựa lấy ra dọn trước bia mộ.

“A Bình, ta tới thăm người.” Sau đó chấp tay bái bái, Lâm Đạm Chi đưa tay phỉ phỉ bụi đất trên bia mộ.

Nghĩ đến người bạn thân cùng mình lớn lên ở cô nhi viện trong tai nạn xe mà vô thanh vô tức rời đi, Lâm Đạm Chi nhịn không được hốc mắt đỏ lên.

“Người...người được...phải mong bước đi...”

“Bình thường người đã thích ngủ nhàn hạ, cái này có thể thỏa mãn mà ngủ... Bất quá người cũng không nên nghĩ đến ở trên trời rồi có thể nhàn hạ không làm việc, người nợ ta ba nghìn đồng ta cũng chưa quên đâu. Từ giờ trở đi người phải cố làm việc kiếm tiền, chờ năm mươi năm sau ta lên trời, người phải trả cả vốn lẫn lời cho ta, biết không?”

“Ta đem theo cam, người thích ăn quả đào mật nhưng giờ nó đắt đỏ dọa chết người, ta không có mua, nếu người dám mắng ta keo kiệt nữa, lần sau ngay cả cam cũng không có ác. Cam hiện giờ ba cân mười đồng, vừa lợi vừa ngon, ta giúp người nghĩ tốt lắm, ăn đi.”

“Còn nữa, khi người còn sống vẫn muốn có được phòng ở với xe. Tối hôm qua ta chính là làm lâu ơ là lâu mới làm được, giờ đốt cho người, người ở trên trời hảo hảo mà hưởng, nhớ kỹ, lái xe phải tuân thủ quy định giao thông, hóa đơn phạt rất nhiều tiền.”

(Ta là ta bó tay với Chi Chi... Đi cũng mà nói nhiều ghê, keo thì nói keo đi. Còn bày đặt.)

Lâm Đạm Chi đem phòng ở với chiếc xe cả đêm làm đem ra, mới chuẩn bị quẹt diêm đốt.

Hắn quẹt liên tục mấy cái diêm mà không cháy, gấp đến độ mồ hôi hắn chảy đầy đầu, thật vất vả mới châm được cây diêm cuối cùng, Lâm Đạm Chi thoáng thở dài nhẹ nhõm. (Sao không dùng quẹt ga cho nhanh hơn không.)

Ầm ầm ——

Trời trong nghìn dặm bất thành linh nổ tiếng sấm kinh thiên làm cho Lâm Đạm Chi sợ tới mức đưa tay quẹt diêm rơi xuống.

A, nguy rồi!

Ngay lúc trong lòng Lâm Đạm Chi âm thầm than trời, may là que diêm bất thiên bất ý (không sai không lệch) rơi xuống cái phòng ở.

Cái phòng ở mới dựng tới que diêm liền cháy lên ——

Hô, nguy hiểm thật. Đó là một cây cuối cùng.

Không ngờ Lâm Đạm Chi hít một hơi còn chưa thở ra trên không trung đột nhiên tối sầm, bầu trời nháy mắt mây đen dày đặc, một trận gió lạnh không biết từ đâu quét tới, đem mưa bay đầy trời thổi tàn tro...

Lâm Đạm Chi nhìn thấy như thế trong lòng nhẩn nhó u ám giật mình, cả người run lên, sợ hãi nhìn bia mộ.

“A Bình, người...người tức giận sao? Tuy rằng chính mình làm phòng ở cho người bằng báo cũ, nhưng so với ngoài tiệm còn tinh mỹ hơn, nhưng...nhưng dầu gì cũng là tâm ý của ta, người tạm chấp nhận — “

Ầm ầm ——

Lâm Đạm Chi còn nói chưa xong, lại thêm một tiếng sấm điếng người không hề báo trước dữ dội nổ ra, bắt thiên bất ý lại dừng trước mộ của A Bình!

“A a!!!” Lâm Đạm Chi hét lên, sợ hãi lùi về sau ba bước, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

“Ô... A Bình chết tiệt! Không thích thì báo mộng gì đó cho ta biết được rồi, người như vậy làm ta sợ, vạn nhất hù chết bạn tốt duy nhất của người thì sao, về sau ai tới tảo mộ cho người? Người! A? Đây là...?”

Chỉ thấy bia mộ của A Bình bị sét đánh chém làm hai, hòn đá cháy đen rơi ra một chiếc nhẫn lóe sáng, rơi bên chân của Lâm Đạm Chi ——

Chiếc nhẫn giống vàng nhưng không phải vàng, trên đó thấp thoáng khắc gì đó, có thể do niên đại đã lâu mà mờ mờ không rõ.

Đưa tay cầm chiếc nhẫn nặng trĩu, vẻ mặt Lâm Đạm Chi kinh nghi.

Kỳ quái, đây không phải là nhẫn của A Bình sao? Nhớ lần trước khi hẩn vay tiền, nói nghèo đến mức ngay cả chiếc nhẫn hẩn thích nhất cũng đem đi cầm, ta mới nhất thời mềm lòng phá vỡ lệ không cho người khác mượn tiền, hết thấy đau lòng mà đem ba nghìn đồng cho hẩn mượn, làm sao chiếc nhẫn bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này?

Lâm Đạm Chi nghi hoặc nhìn chiếc nhẫn trên tay, lại nhìn bia mộ của bạn thân, trong đầu đột nhiên chợt lóe!

A! Thì ra là thế!

A Bình thôi, lúc trước nhất định là người lừa ta, còn ở trước mặt ta khóc than, đáng giận!

“Hừ, nhất định là ngay cả Thiên Lô cũng biết bất quá hành vi người đê tiện tiểu nhân, đặc biệt nói cho ta biết chân tướng. Nhẫn này tịch thu! Coi như là vật thế chấp người nợ ta tiền. Chờ ta lên trời rồi, người đưa tiền chuộc đồ.”

Từ nhỏ tiết kiệm thành tánh, để dành tiền là ham mê duy nhất của Lâm Đạm Chi nhưng thật không dễ dàng cho người khác mượn tiền lại bị rơi vào kết cục “đổ nợ” ảo não, vốn nghĩ số tiền kia chẳng bao giờ thu lại, không ngờ lão thiên gia giúp đỡ như vậy, còn giúp ta có vật thế chấp này, thật là trời cũng giúp ta, hắc hắc...

Lâm Đạm Chi vừa cười trộm vừa tịch thu “vật thế chấp” đeo lên tay ——

Ngay lúc thời khắc kia, một sức hút cường đại đột nhiên từ chiếc nhẫn kéo tới, trong đầu Lâm Đạm Chi thiên toàn địa chuyển, toàn thân nóng như muốn bốc cháy, chiếc nhẫn nháy mắt chói lọi, một luồng ánh sáng bạc chiếu thẳng tận trời ——

Ầm ầm ——

Phảng phất cùng ánh sáng bạc kia, tiếng sấm trên không trung lần nữa đánh tới!

Một chiếc phi cơ trên cao xui xẻo lại bị ánh sáng bạc cùng sấm sét đánh trúng, với tốc độ kinh người, bốc khói từ trên trời rơi xuống ——

Cảnh tượng không ngờ tới trước mắt làm cho Lâm Đạm Chi sợ tới trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau mới phát ra tiếng hét kinh hãi ——

“Rớt...Rớt máy bay!”

— Lão Hầu —

Báo báo chính thức được lên lò...

Chi Chi quá keo kiệt, nhưng rồi cũng bị zai nó dụ hết á =))))))))))))))

2. Chương 2

Cứu người, mau đi cứu người!

Tim đập bình bịch, Lâm Đạm Chi ba bước chỉ bước hai chạy tới vùng núi phát ra khói dày đặc, vừa chạy vừa cầm trên tay chiếc nhẫn làm tức giận kia rút ra nhét vào trong túi vải.

A Bình chết tiệt, chiếc nhẫn này của người sao kinh khủng như vậy a?

Ồ...Cái họa sấm lớn này!

Thật vất vả mới chạy tới nơi phi cơ rơi xuống, Lâm Đạm Chi sớm đã thở hồng hộc.

Nhìn thấy đuôi phi cơ rơi đến nát bét, lại còn khói trắng tỏa ra nồng nặc, Lâm Đạm Chi sợ hãi phi cơ đột nhiên nổ mạnh, không khỏi do dự mà có nên tiến tới hay không.

Nhưng vào lúc này, bầu trời đột nhiên dùng dưng mưa xối mưa xả.

Bị xối đến ướt sũng trong lòng Lâm Đạm Chi lại vui vẻ.

Thật tốt quá, cái này hẳn là không có cháy nguy hiểm.

Tuy rằng nói vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng cứu người như cứu hỏa, Lâm Đạm Chi cũng cân nhắc không nhiều như vậy.

Thật cẩn thận đi vào cabin một đồng hồ hỗn độn, bốn phía đồng nghiêng tây ngã tiếp viên hàng không mặt đồng phục nằm không ít, Lâm Đạm Chi lo lắng nhất nhất xem xét, lại không có nửa người tỉnh táo, cũng không biết là chết hay sống.

Ồ... Thật đáng sợ, không phải chết hết rồi sao?

Thượng đế a, Phật tổ a, chuyện này không liên quan đến ta, chiếc nhẫn này cũng không phải của ta, các người muốn tìm thì hãy đi tìm A Bình, nó chắc là gần nhà các người.

Lâm Đạm Chi tự nhận rất sợ chết sợ hãi nhìn lên lên về hướng bốc khói.

Khi hẳn rón ra rón rén, thật vất vả mới chạy tới cửa cabin, ổng quần lại đột nhiên bị người giữ chặt!

“A a – quỳ a!”

Lâm Đạm Chi sợ tới mức thất thanh thét chói tai, chân hoảng loạn đá tùm lum! “Ồ... Không phải ta! Thực không phải ta hại chết các người, các người đừng tới tìm ta a!”

Lâm Đạm Chi vừa khóc vừa thở, đáng thương vất vả mới nhặt được cái mạng của đại sứ ngoại giao Thánh quốc Sát Bồ Nhĩ người thiếu chút nữa chẳng hiểu tại sao sắp bị đá tắt thở.

“Cứu... Cứu mạng... Đừng đá...” Sát Bồ Nhĩ đau đến kêu cha gọi mẹ.

“A?! Người không phải xác chết a?”

Vô nghĩa! Xác chết có thể nói sao? Sát Bồ Nhĩ quả thật khó ra nước mắt. “Đi... Nhanh ra phía sau...Hai vị vương tử ở phía sau...”

“Vương tử?” Lâm Đạm Chi hoài nghi người kia có phải đầu óc bị đập hư hay không, nơi hoang dã hẻo lánh này lấy đâu ra vương tử? Còn công chúa Bạch Tuyết đâu.

“Đúng...Mau...Nhanh đi...” Nếu không phải tay chân của Sát Bồ Nhĩ đều bị thương, ngực đau đến nói không được, tự mình đã sớm đi cứu vương tử bọn họ, đâu có còn ở đây nói nhảm. “Nhanh lên cứu bọn họ...Lớn...Có phần thưởng lớn...”

“Phần thưởng thật lớn?” Lâm Đạm Chi nghe đến đó ánh mắt lập tức sáng ngời! (như đèn pha =)))))))))) nghe đến tiền là ham)

“Đúng...Có phần thưởng...Nếu cứu hai vị vương tử chúng ta tuyệt đối có phần thưởng rất lớn...”

Tên dân đen chết tiệt này! Sát Bồ Nhĩ tức giận thiếu chút nữa hộc máu!(khúc này ta chém á)

Bình tĩnh, bình tĩnh, cứu vương tử quan trọng hơn!

“...Người... Người yên tâm... Một trăm vạn... Không... Chỉ cần cứu được vương tử bọn ta... Một ngàn vạn... Ta cho người lấy... Một ngàn vạn USD...” Sát Bồ Nhĩ bởi vì mất máu quá nhiều, nói rồi cuối cùng trút hơi thở mong manh.

“Một ngàn vạn?! USD?! Được được, ta lập tức đi!” Vừa nghe đến con số tiền thưởng lên hàng ngàn, Lâm Đạm Chi lập tức khẩn cấp, chạy cuống chạy cuống đến phía sau!

“Vương tử! Vương tử! Ta tới cứu các người!”

Một phen mở rèm cách cabin ra, Lâm Đạm Chi cũng không thấy bộ dạng vương tử tròn méo thế nào, thì hai luồng đen đen bổ nhào tới.

Không đếm được hôm nay lần thứ mấy thét chói tai, nội trong ngày nay Lâm Đạm Chi bị dọa nhiều lần thiếu chút nữa hồn cũng bị bay mất.

Ồ... Sợ đáng sợ thật đáng sợ! Ở trong lòng mình cứ chui tới chui lui, cái đen đen như con quạ rất cuộc là cái gì a?

Nguyên bản Lâm Đạm Chi sợ hãi nhắm chặt hai mắt ở trong lòng giầy giữa đã lâu, rốt cuộc nhin không được lòng hiếu kỳ, lén lén mở mắt –

“Cái gì a? Hóa ra là các người a?” Đợi lúc thấy vật trong ngực, Lâm Đạm Chi không khỏi bật cười.

Hóa ra cái xuyết hù chết người kia lại là hai con tiểu hắc miêu!

Chỉ thấy bọn họ chỉ lớn hơn bàn tay, lông màu đen bóng, chỉ tại chỗ vai có lấm tấm hoa văn kỳ dị, giờ phút này luôn hướng mắt nhìn hẩn không chuyển.

“Nhìn cái gì vậy a, các người vừa mới thiếu chút nữa đem ta hù chết, về sau không được nghịch ngợm như vậy có biết hay không?” Lâm Đạm Chi lấy khẩu khí giáo huấn tiểu hài tử bướng bỉnh mà nói.

“Ừ, biết sai thì tốt rồi, rất ngoan.” Lâm Đạm Chi vươn tay vuốt ve đầu con mèo nhỏ. “A, nhìn kỹ mới phát hiện ánh mắt các người là màu tím...Thật xinh đẹp...”

Đời người ít thấy đôi mắt màu tím làm cho Lâm Đạm Chi nhìn đến tán thưởng liên tục.

Hai con mèo được ca ngợi có vẻ vô cùng thấp phần vui vẻ, một trái một phải bổ nhào vào người Lâm Đạm Chi liếm liếm.

“A a! Không được liếm! Nhột chết được!” Trời sanh tính sợ nhột nhất Lâm Đạm Chi vội vàng đem con mèo nhỏ quăng xuống.

“Từ từ, ta không phải đến khoang sau tìm vương tử sao? Ta đang làm gì đó a.” Vỗ mạnh vào đầu, Lâm Đạm Chi vội vàng bắt đầu tìm người.

“Vương tử? Các người ở nơi nào? Vương tử, ta tới cứu các người.” Phía trước phía sau cabin cũng chỉ có một thước, Lâm Đạm Chi ngay cả “mặt Vương tử” cũng chưa từng thấy, lại càng không muốn nói gì vương tử chân chính.

“Đáng giận, cái gì một ngàn vạn usd, căn bản là giỡn mặt ta thôi! Hừ, dám gạt ta, xem ta giáo huấn người trụ đầu như thế nào!” Lâm Đạm Chi nổi giận dùng dùng phóng về phía trước cabin.

“Thế nào... Vương tử... Vương tử vừa rồi có bị thương không?” Sát Bồ Nhĩ vừa thấy được tên dân đen chết tiệt kia trở lại lo lắng hỏi.

“Vương tử? Vương cái đầu của người á! Ngay cả một bóng quỷ cũng không có!”

“Cái gì?” Sát Bồ Nhĩ nghe thấy trước mắt tối sầm. “Không... Không có khả năng...Người cẩn thận...cẩn thận tìm lại xem...”

“Đi, đây đã nói với người, đã tìm, bổn đại gia lập lại lần nữa, phía sau — cái, gì, cũng, không, có!” Lâm Đạm Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ách... Kỳ thật là có hai con mèo đó, bắt quá cái kia không thể tính được. Lâm Đạm Chi quyết định tự động bỏ bớt.

“Không có khả năng... Không có khả năng...” Sát Bồ Nhĩ nghe vậy kinh ngạc không ngừng thì thào.

Chẳng lẽ vương tử đáng thương của bọn ta đã chết mất xác sao?

Ồ... Điều là ta không tốt... Ta không thể bảo vệ tốt hai vị vương tử... Làm sao bây giờ...Ta không còn mặt mũi đối diện Thánh sứ cùng dân chúng Thánh quốc...

“Vương tử a, ta thực xin lỗi các người!” Sát Bồ Nhĩ dùng hơi thở cuối cùng hét to, dùng một cái ngắt đi!

“Này, người làm sao vậy?” Lâm Đạm Chi thấy thế hoảng sợ, vội vàng lo lắng ngồi xổm xuống trên đất, dùng sức vỗ vỗ mặt của hắn, “Mau tỉnh lại a, người giống ta, ta không trách người là được, người hà tất gì lấy cái chết tạ tội a!”

Ồ... Thật vất vả nhìn thấy một cái người sống, sao lại chết nhanh như vậy?

Lâm Đạm Chi vẽ mặt cầu xin, cảm thấy được chính mình hôm nay thật sự là xui xẻo.

Ồ e...Ồ e...

Ngay lúc Lâm Đạm Chi ủ rũ, xa xa đột nhiên có tiếng còi cảnh sát thất thanh, làm hắn không ngừng hoảng sợ.

Không xong! Cảnh sát đến đây! Lâm Đạm Chi nhảy dựng đứng người –

Không được, không được, nếu bọn họ phát hiện ta ở hiện trường tai nạn nhất định sẽ bắt ta về vặn hỏi.

Nghe nói cảnh sát thẩm vấn rất lợi hại, vạn nhất ta không cẩn thận nói lỡ miệng, nói ra chính chiếc nhẫn kia gây họa, ta đây không phải cũng trở thành tội phạm số một bắt vào tù?

Bắt vào tù còn chưa tính, vạn nhất muốn ta đền tiền...

Như vậy cái phi cơ lớn này phải bồi thường bao nhiêu tiền a?

Ồ... Không được! Ai cũng đừng hòng đụng vào túi tiền trong bao của ta!

Lâm Đạm Chi càng nghĩ càng sợ, vội vàng vàng bỏ chạy!

Vọt chạy ra cửa cabin, mắt thấy đã thoát thành công, không ngờ ống quần lại bị níu níu kéo kéo!

Ồ... Lần này là ai a? Lâm Đạm Chi quả thực khóc không ra nước mắt!

Hắn bắt đầu cúi đầu, chỉ thấy ống quần có hai cục đen thui thui, rõ ràng chính là hai tiểu hắc miêu sau cabin!

“Này, tiểu tử kia, mau thả ta ra, ta không có thời gian, OK?”

“Ồ...Ồ...”

Hai con mèo nhỏ một bên bám dính Lâm Đạm Chi không ta, một bên còn phát ra tiếng nức nở đáng thương, làm cho hắn không khỏi có điểm không đành lòng, nhưng hiện tại hắn cũng là Nê Bồ Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn, còn hơi đâu mang theo hai con rườm rà lãnh nạn a?

“Mau buông tay cho ta, không đúng, là phóng chân!”

Đáng tiếc mặc kệ Lâm Đạm Chi lôi kéo lay động như thế nào, hai con mèo nhỏ vẫn là gắt gao bám lấy hắn không buông, hai đôi mắt thủy tinh ướt át đáng thương như vậy nhìn hắn, làm cho hắn đánh cũng đánh không được, mắng cũng mắng không xong, quả thực muốn phát điên mà!

Ồ e...Ồ e...

Tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần, gấp như kiến bò trên chảo nóng Lâm Đạm Chi cắn chặt răng, rất nhanh mở ba lô chính mình ra. “Được rồi được rồi, ta mang bọn người đi, mau vào đi!”

Hai con mèo nhỏ giống như nghe hiểu được tiếng người, vẫy vẫy cái đuôi, vui mừng phấn khởi nhảy vào ba lô.

Lúc này nếu Lâm Đạm Chi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có thể một màn đêm đen ngịt, mơ hồ có chín ngôi sao nổi thành đường, lơ lửng lên thần bí...

Lâm Đạm Chi được màn đêm che chắn, bị hai tên “đào phạm” mới gia nhập, tốn hết vài giờ đồng hồ, hao hết thiên tân vạn khổ mới tránh thoát cảnh sát chuồn xuống núi.

Thật vất vả vượt qua tuyến xe lửa Bắc Thượng cuối cùng, khi Lâm Đạm Chi trở lại căn gác mái tôn nhỏ của mình ở thành phố T, mặt trời cũng vừa ló dạng.

“Mệt chết đi được...” Lâm Đạm Chi bịch một tiếng, đem cơ thể đau nhức tới tới cực điểm thả xuống giường.

Hôm nay thật đúng là một ngày “ngoạn mục” a...Mấy lần, giẫm xương cốt già cỗi muốn gãy...

“Ô...Ô...”

Bị tiếng kêu ô ô phát ra từ ba lô bên chân, như nhắc nhở Lâm Đạm Chi bọn chúng có tồn tại.

“A, mèo nhỏ!” Lâm Đạm Chi kinh hô một tiếng, lập tức ngồi dậy.

Ta thật là, thiếu chút nữa đã quên bọn chúng. Tuy rằng ba lô kéo có chút khe hở cho chúng thở, nhưng bọn hần ở chắc khó chịu lắm.

Lâm Đạm Chi vội vàng mở ba lô đưa bọn họ thả ra.

Nguyên bản mong chờ hai con mèo nhỏ chắc chắn cũng giống như trước bổ nhào vào trên người hần làm nũng, Lâm Đạm Chi đã chuẩn bị tư thế nghênh đón.

Không ngờ hai tiểu hắc tiểu hắc từ trong ba lô nhảy ra sau, cũng không thèm nhìn hần một cái, với tốc độ sét đánh còn không kịp hướng tới một nơi –

“Người... Các người đang làm gì đó a?” Lâm Đạm Chi ngẩn người.

Chỉ thấy hai tiểu hắc tiểu hắc với tư thế buồn cười, thấy giống thần lẩn ở trên tủ lạnh, quay đầu hướng đôi mắt chờ mong nhìn hần, miệng kêu ô ô không ngừng.

“Ha ha, ta biết rồi, các người không phải đã đói bụng?” Lâm Đạm Chi nhìn đến bọn họ làm động tác khôì hài nhện không được cười ha ha.

Mặc dù thân thể mỗi một không chịu nổi, nhưng hần vẫn xuống giường mở tủ lạnh ra, lấy ra một mâm đồ ăn. “Coi như các người có có lộc ăn, ta nhớ hôm qua còn lại nửa con cá khô, vốn nghĩ hôm nay lấy làm buổi tối, cái này cũng tiện nghi cho hai cái tiểu tử các người kia.”

Trên bàn cơm của Lâm Đạm Chi duy nhất sẽ xuất hiện hải sản chính là cá khô tiện nghi, hần trời sanh tính tiết kiệm từng đồng từng cắc mà muốn mua cá sống tươi sốt thì chắc chắn tuyệt đối không có khả năng.

“Đến, ăn đi ăn đi, gần hai thước, đừng khách khí.” Nhịn đau hy sinh đồ ăn chính cơm chiều của chính mình, Lâm Đạm Chi cố tình hào phóng nói.

Không ngờ hai tiểu hắc miêu tiến tới ngửi ngửi nửa con cá khô kia, lại song song quẫy đuôi bỏ đi, kinh thường nhìn.

Lâm Đạm Chi thấy thế suýt nữa chán nản.

“Hai kẻ các người thật không biết tốt xấu! Còn dám chê, đây chính là bữa tối của chủ nhân các người, còn chê sẽ đem các người ném ra làm mèo đầu đường!”

Hai con mèo nhỏ nghe đe dọa lại một chút cũng không có vẻ sợ hãi, dường như đoán chừng Lâm Đạm Chi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện không có lương tâm, làm vẻ mặt khinh thường, liếc cũng không thèm liếc đến đồ ăn trên bàn.

“Được, có giỏi thì đừng có ăn, đói chết luôn!” Lâm Đạm Chi thở hồng hộc thu hồi chén đĩa, nhét lại vào tủ lạnh, nghênh ngang quay lại giường nằm không hề để ý tới bọn họ.

Hai con mèo nhỏ nhìn chủ nhân như thực không cho đồ ăn, nôn đến độ lập tức bỏ nhào vào người hấn, vừa cắn vừa kêu lên tiếng kháng nghị.

“A a, đau đau a!” Tay cùng mặt của Lâm Đạm Chi bị chộp vài miếng.

Ồ...Hai con mèo bạo lực này! Hóa ra vẻ yếu đuối trên núi hôm qua, lừa ta thu lượm bọn họ, diễn xuất thật đúng là giỏi. Đáng tiếc, hôm nay các người gặp phải chính là ta Lâm Đạm Chi tiểu toán bàn! Muốn lừa ta? Không có cửa!

“Lại đây cho ta!” Lâm Đạm Chi một tay nắm lấy hai tiểu tử kia, hung hăng phét lên mông! “Kén ăn, còn cắn chủ nhân, xem các người về sau còn dám không!”

“Ồ...Ồ...” Con mèo nhỏ bị trách đánh không có phát ra thét chói tai thê lương, chỉ là nức nở đáng thương.

Lâm Đạm Chi càng đánh càng chột dạ, trên tay lực đạo cũng càng đánh càng nhẹ...

“Tốt lắm tốt lắm, không cần giả bộ đáng thương, chiêu này đối với ta vô dụng.”

Con mèo nhỏ đỏ mông, hốc mắt rưng rưng, yên lặng cúi đầu, bụng còn thỉnh thoảng kêu ùng ục, thật là một hình ảnh ngược đãi trẻ con bi thảm.

Một người không có cái gì là ái tâm như Lâm Đạm Chi nhìn cũng không khỏi có chút không đành lòng.

“Được rồi được rồi, bằng không ta lại mở xem trong tủ lạnh, còn có cái gì ngon.”

Hai con mèo này thật kỳ quái, mèo không phải thích cá sao? Vì sao bọn họ lại không chịu ăn?

Nghi hoặc lắc đầu mở ra tủ lạnh, Lâm Đạm Chi phiền cả buổi với đồng đồ ăn thừa, mới cuối cùng lôi ra một lọ chà bông, đây là lễ mừng năm mới, viện trưởng cô nhi viện đưa cho hấn, hấn vẫn còn không nỡ ăn.

Hừ, hôm nay cũng tiện nghi cho các người.

Lâm Đạm Chi đem cơm thừa ngày hôm qua cùng thịt trộn lên bỏ vào chén, “Đến, mau ăn đi.”

Hai con mèo nhỏ trái ngược với bộ dạng điềm đạm đáng yêu vừa rồi, nghênh ngang đi tới.

Vươn cái mũi ngửi ngửi, nguyên bản bọn họ vẫn là tỏ vẻ khinh thường với đồ ăn này, nhưng không biết là do đói bụng lắm, hay là vì nhìn Lâm Đạm Chi ở một bên như hổ rình mồi, biểu tình khùng bố xoa tay, cuối cùng ngoan ngoãn vùi đầu vào ăn. Nhìn thấy hai con mèo nhỏ vừa ăn vừa lộ vẻ mặt khó nuốt, Lâm Đạm Chi thực sự muốn nổi xung đem bọn họ treo lên hung hăng đánh một cái!

Tiểu hài tử chết tiệt! Khó ăn như vậy sao? Có phải trước kia các người ăn toàn vi cá hay là ăn thịt bò Matsusaka?

Thiếu gia chính mình còn luyện tiếu ăn lọ chà bông mà, các người đây là biểu tình cái gì a... Tức chết đi được!

Lúc Lâm Đạm Chi còn đang suy nghĩ phải như thế nào chỉnh đốn tật xấu kén ăn của bọn họ, sau khi hai con mèo nhỏ ăn tối xong liếm liếm miệng, nhanh như chớp nhảy lên giường, không chút khách khí chiếm lấy giường ngủ của chủ nhân.

“Này, đi xuống đi xuống, các người ngủ dưới đất.”

“A a...” Hai con mèo nhỏ không hẹn mà gặp cùng ngáp thật to, duỗi người, sau đó bắt đầu ở trên giường nhảy lên nhảy xuống, vừa kéo chân bông, vừa kêu ô ô gọi Lâm Đạm Chi, như muốn gọi hấn nhanh nhanh lên giường bồi bọn họ ngủ.

Này... Này có làm hay không a? Đây chính là giường của ta a!

Tuy rằng rất muốn một cước đá hai con mèo hư này xuống giường, nhưng không biết tại sao, nhìn đến bộ dáng đáng yêu làm nũng của bọn họ, Lâm Đạm Chi cũng không hạ “chân” được.

“Quên đi quên đi, bản thiếu gia ủy khuất một chút, theo các người chen chúc trên cái giường là được rồi.”

Một người hai mèo chen a chúc, vốn cái giường không lớn lại chen như xếp cá mòi.

Đến cuối cùng, hai con mèo nhỏ dứt khoát nhảy lên ngực của chủ nhân, đem hẳn làm giường lò xo ngủ đến bất diệc nhạc hồ.

Lâm Đạm Chi đáng thương vì sợ đem con mèo nhỏ ném xuống giường, mà ngay cả động cũng không dám động một chút.

Chủ nhân cùng sủng vật cùng giường cộng chằm lần đầu tiên, ngay tại nam nhân dở khóc dở cười trút tiếng thở dài tính toán trong thời gian sắp tới.

Thịt bò Matsusaka

~ Hầu lão bà bà

~Bùn a!

Sắp tới khúc gay cần rồi. Hình như sắp có rùi.

Ta đã nói rùi, keo kiệt làm gì, cũng lấy tiền cho zai á.

À vâng, vẫn là cảnh cáo như Mệnh Phạm.

Cấm phụ nữ có thai đang cho con bú và trẻ em dưới 16 tuổi.

Nhớ chuẩn bị khăn giấy + túi truyền máu.

=))))))))))

3. Chương 3

Trên bàn dài dài bày đủ món ngon kiểu dáng phong phú, đây là liên hoan phòng kế toán của công ty Cự Tường mỗi tháng một lần.

Lâm Đạm Chi vừa cẩn cẩn thận thận không cho người ta phát hiện không ngừng nhìn đồng hồ trên tường, vừa gặm bánh mì không biết vị ở trên tay.

“Này, tiểu toán bàn, cậu hôm nay làm sao a?” Đồng nghiệp Trần Kỳ Quân ngồi ở bên cạnh Lâm Đạm Chi nghi hoặc nhìn hẳn, “Bình thường cậu không phải thích nhất là công ty liên hoan, có thể miễn phí ăn uống thả cửa một trận, sao hôm nay nhìn bộ dạng không yên, ngay cả bò bít-tết ưa nhất cũng không động một miếng? Có phải mẹ đến không? Ha ha...”

“Câm miệng cho tôi! Miệng chó phun không ra ngà voi.” Lâm Đạm Chi tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái.

“Muốn tôi câm miệng rất đơn giản a, lão đầu nói với tôi hôm nay có chuyện gì đang xảy ra với cậu mà người phụ tá này có bộ dạng có chết cũng không lên tiếng như thế này? Hắc hắc, thành thật đi, có phải yêu đương có phải không?”

“Yêu cái đầu người á! Kỳ thật... Tôi lo lắng mèo của ta.”

“Mèo? Cậu nuôi?” Trần Kỳ Quân trừng lớn mắt.

“Đúng vậy, không được ác? Nuôi hai con mèo có gì mà đáng ngạc nhiên như thế?”

“Người khác cho dù nuôi một trăm con tôi cũng không ngạc nhiên, nhưng cậu... Trời ạ, người ta gọi cậu là tiểu toán bàn tính toán chi li, vắt chày ra nước lại nuôi thú cưng? Nhưng lại một lần nuôi hai con? Tôi thấy trời sắp mưa lớn rồi.”

“Thần kinh, mặc kệ người.”

“A, tôi biết rồi, nhất định là cô gái cậu thích đưa cho cậu, cho nên cậu mới không thể không nuôi, đúng không?” Trần Kỳ Quân ái muội nháy mắt ra hiệu với hẳn.

“Đã nói với anh tám trăm lần tôi không có bạn gái, trong tương lai mười năm tới cũng không tính tới, anh là lão già lẩm cẩm không nhớ được a?” Lâm Đạm Chi tức giận nói.

“Lão già lắm cảm cũng còn đỡ hơn cậu, thần kinh có vấn đề, rõ ràng nói vì yêu đương thì tốn tiền, cho nên không có bạn gái, không nghĩ tới lại đem tiền tiết kiệm đi nuôi thú cưng, thật sự là làm người ta tức giận. Cậu chẳng lẽ không biết nuôi mèo rất tốn nhiều tiền sao? Mua thức ăn gia súc, cát mèo, đồ chơi và vãn vãn, đều là tiền a! Thật là kỳ quái, Cậu như thế nào không tiếc? Còn nữa, cậu không nhân lúc miếng thịt bò còn nóng mà ăn đi, còn gói về làm gì?”

“Về nhà cho mèo ăn.”

” Phốc ——” Trần Kỳ Quân một miệng nước phun hết lên miếng thịt bò của mình.

“Anh làm gì a? Ghê tởm chết được!” Lâm Đạm Chi chán ghét cau mặt.

“Là cậu nói làm cho tôi cười sắc được không? Lấy miếng thịt bò cho mèo? Cậu có bệnh a?”

“Thiết, mèo nhà tôi rất thông minh, không giống bình thường, không phải anh loại phạm phu tục tử cô lậu quả văn (thiếu cận) có thể lý giải? Được rồi, không muốn dài dòng với anh nữa, tôi muốn đi đem đồ ăn ngon cho bọn hần, anh cứ tìm giúp tôi tìm lý do xin phép quản lý cho tôi, thì nói... tôi muốn về nhà bởi mẹ là được rồi, giao cho anh, gặp lại sau.” Lâm Đạm Chi nói xong phui mông, đứng lên, chạy mất.

Trần Kỳ Quân nhìn mà há hốc mồm tại chỗ: “Tiểu toán bàn cậu không phải điên rồi chứ?! Toàn bộ công ty cũng biết cậu là cô nhi, cậu không có mẹ a? Cậu muốn tôi làm sao nói với quản lý cay nghiệt kia a? Ô...”

“Ban Ban! Điểm Điểm!” Vừa về tới nhà, Lâm Đạm Chi lập tức lớn tiếng kêu thú cưng âu yếm của hần.

Tên này chính là hần nhìn hoa văn lốm đốm trên người của con mèo nhỏ, nhanh trí mà nghĩ ra được. Lúc trước hần cảm thấy kêu Hoa Hoa, Văn Văn cũng rất đáng yêu, nhưng hai đương sự này dường như phi thường có ý kiến lẩn qua lẩn lại trên đất kháng nghị, cho nên hần đành phải lấy cái tên thứ hai là Ban Ban, Điểm Điểm.

“Mau tới đây a, xem chủ nhân mang gì về cho các người?” Lâm Đạm Chi lắc lắc hộp cơm trên tay.

Một tháng qua mèo nhỏ đã lớn không ít hưng phấn mà bỏ nhào vào trên người hần, liều mạng làm nũng.

“Ha hã, được rồi được rồi, biết các người đói bụng, đến nhanh ăn đi.”

Ra khỏi liên hoan công ty khi còn luyến tiếc đồ ăn, riêng vì bọn họ lưu lại một miếng thịt bò to, Lâm Đạm Chi nhìn đến hai con mèo nhỏ vui vẻ ăn như hổ đói, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Thật sự là quái, là sao mà mèo lại không thích ăn cá cùng thức ăn cho mèo, chỉ thích ăn thịt? Uống phí lúc trước hần nhịn đau đớn mà tiêu vào trăm đồng mua cá tươi cùng thức ăn cho mèo, kết quả hai tên bại hoại này lại ngay cả ăn cũng không chịu ăn một miếng, thiếu chút nữa làm hần tức chết.

Nhìn không được mèo nhỏ tuyệt thực kháng nghị, đối đến bộ dạng hấp hối đáng thương, đem tất cả tiền tiết kiệm của hần đành phải nhịn đau tiêu tiền mua thịt gà, thịt heo cùng thịt bò, còn thử đủ loại đồ ăn khác nhau, rốt cuộc Lâm Đạm Chi phát hiện mèo nhỏ thích ăn đồ ăn gì nhất.

Món đầu tên là miếng thịt bò to, nhưng lại không quên, nên còn có chút máu. Tiếp theo là mang xương chân heo, cuối cùng là chân gà phì nộn, mà phải là mèo thì sẽ thích cá tươi nhất, bọn họ lại cảm thù đến tận xương tủy, quả thực là thiên hạ kỳ văn.

Quyết định, hôm nào nhất định phải hảo hảo thỉnh giáo bạn học trung học Dương Thượng Văn đã trở thành bác sỹ thú y làm thế nào đối phó với hai quái miêu thích ăn kỳ dị này.

Ngay lúc Lâm Đạm Chi còn lơ lửng đi vào cõi thần tiên, hai con mèo nhỏ đã giải quyết xong miếng thịt bò lớn, ý do vị tấn vườn đầu lưỡi liếm tay hần, tựa hồ thúc giục hần lại cho chút đồ ăn ngon.

“Không thể nào, miếng thịt bò to thế mà còn không no sao?”

Ô...Làm cho rõ ràng, chủ nhân ta chỉ gặm bánh mì, chỉ uống nước, ăn chút miếng thịt bò nhỏ bên cạnh mà thôi, ta đã hy sinh bản thân như vậy rồi, các người còn không thỏa mãn?

“Ô ô...” Hai mèo nhỏ lại bày ra kỹ xảo tuyệt hảo của bọn họ nữa, dùng đôi mắt đáng thương màu tím ngập nước xinh đẹp vô cùng kia như vậy nhìn hần.

“Được được, ta lấy ta lấy, thật sự là thua các người.”

Mở tủ lạnh ra lại lục ra mấy cái chân gà sốt cho hai con mèo nhỏ sức ăn vô cùng lớn kia, Lâm Đạm Chi lắc đầu than thở, thật sự không biết kiếp trước mình tạo nghiệt gì, kiếp này sao lại gặp hai cái quỷ nợ này?

Nghĩ tới hằng tháng gia tăng chi phí thức ăn kịch liệt, Lâm Đạm Chi quả thực muốn khóc.

Cũng không phải không nghĩ tới tặng bọn họ cho người khác, nhưng trong đầu chỉ cần vừa hiện hình ảnh hai con mèo đáng yêu làm nũng, Lâm Đạm Chi lập tức liền đánh bay ý niệm trong đầu.

“Không sao, ta sẽ tiết kiệm tiền ăn sáng xuống một chút, một bữa sáng không ăn cũng không đến nỗi chết người. Giữa trưa có thể tùy tiện ăn bát mì gói là được rồi, buổi tối, thì ăn thịt chà bông trộn cơm, như vậy hẳn là có thể...” Lâm Đạm Chi không có biện pháp chịu được chính mình rút số tiền gửi ngân hàng, quyết định phải triển khai tác chiến đại tiết kiệm.

Bất quá đối với Lâm Đạm Chi mà nói, sức ăn của mèo nhỏ này rất lớn tất nhiên làm cho hắn chịu không nổi, nhưng bọn hắn còn có một cái tật xấu hư hỏng không dứt làm hắn đau đầu nhất, đó chính là ——

“Ban Ban, Điểm Điểm, không được vào đây!”

Ồ... Phòng tắm này rõ ràng là nhỏ muốn chết, hai quái miêu này làm gì cứ theo ta chen chúc tắm cùng a? Huống hồ hắn lên mạng tìm kiếm tư liệu về mèo, cho tới bây giờ cũng không có nghe nói mèo cần tắm rửa a, bọn họ không phải đều dùng đầu lưỡi chính mình liếm liếm là được rồi?

Hơn nữa tắm rửa thì tắm rửa, bọn họ làm gì luôn ——

“Không được...không được liếm nơi đó...A a...”

Ồ...Hai con mèo ‘dê’ này làm gì cứ đem tiểu kê kê của hắn liếm cứ như chân gà a? Thật sự là biến thái!

Nhưng có lẽ bị mèo nhỏ đem đầu lưỡi nho nhỏ liếm liếm hưng phấn mà cương lên thì hẳn mới là biến thái thật sự...

Mặc dù trong lòng thóa mạ chính mình hạ lưu, nhưng dù sao hắn cũng là nam nhân hai mươi tám tuổi khỏe mạnh, chưa từng giao qua bạn gái, cũng chưa từng cơ hội phát tiết tính dục của hắn thật sự khó có thể chống cự loại khoái cảm tiêu hồn này a...

Tính khí thẳng đứng cương lên bị hai con mèo nhỏ hợp tác vô gian, lòng tham không đáy liên tục liếm liếm, từ đỉnh ứa ra dịch thể trong suốt cũng bị ăn hết không thừa một giọt, ý nghĩ muốn bắn đến điên cuồng của Lâm Đạm Chi mỗi tối đều phải gặp phải loại thời khắc thiên nhân giao chiến này.

“Không muốn...Không được...Thật sự không được...Ban Ban...Điểm Điểm...Mau thả ra...A...Hừ ừ...”

Miệng không ngừng phát ra rên rỉ thống khổ lại mơ hồ mang theo sung sướng, Lâm Đạm Chi toàn thân trần trụi ngồi xuống sàn phòng tắm ẩm ướt, hai tay gắt gao bắt lấy lưng đen bóng của hai con mèo thú tính.

Rõ ràng có thể đẩy ra rồi lại luyến tiếc, biết rất rõ ràng mình sa đoạ rồi lại vô lực tự kiềm chế.

Tiếng liếm sách sách *** mãi không ngừng vang vọng trong không gian nhỏ nhỏ, làm cho Lâm Đạm Chi dục hỏa đầy ngập lại thiêu đốt tới đỉnh cao nhất.

Hai con mèo như biết chủ nhân đã muốn sắp tới giới hạn, song song gian xảo dùng răng nanh nhỏ nhỏ hướng dưới hai viên nhục cầu kia nhẹ nhàng cắn ——

“A a...Không...Không được...Ta chịu không nổi! A a!”

Lâm Đạm Chi cong người phát ra tiếng hét khàn khàn, khống chế không được bắn ra dịch thể trắng trắng, tung tóe đầy mặt của hai con mèo...

Thở hồng hộc nhìn hai con mèo đối với hắn tình nghịch tròng mắt nhìn, chậm rãi, từng chút từng chút đem dịch thể bên miệng liếm sạch không còn một giọt, Lâm Đạm Chi thiếu chút nữa tu phần mà ngất đi.

Tại một đêm mê lệ, một chủ nhân đáng thương lại bị môi lưỡi của hai thú cưng háo sắc đùa bỡn...

* * *

Hôm nay, trễ một chút Lâm Đạm Chi mới về nhà, vừa vào cửa liền giả vờ vẻ thần bí mà đem quà giấu phía sau — vào tháng trước có đánh chết hắc cũng không tiêu tiền mà mua này mua nọ.

Giống như là thằng cha mù quáng mà sủng ái thằng con của mình, chỉ cần có thể khiến cho bảo bối yêu dấu vui vẻ là được, Lâm Đạm Chi đều dè dặt siết chặt đai lưng nhìn đau tiêu tiền xách về.

“Ban Ban, Điểm Điểm, chủ nhân đã trở lại!” Lâm Đạm Chi cười tủm tỉm kêu to.

Nhưng hai con mèo nhỏ lại không chút nào cảm kích mà ngồi bất động tại chỗ.

Nhìn Ban Ban, Điểm Điểm tựa hồ có điểm khó chịu đối với sự về trễ của mình, một bước cũng không tới gần, Lâm Đạm Chi vội vàng trấn an bọn họ, “Ban Ban, Điểm Điểm đừng nóng giận, mau nhìn chủ nhân mang quà cho các người?”

Ban Ban cùng Điểm Điểm nguyên bản còn có chút tức giận, nhưng vì nam nhân thành khẩn giải thích, còn cho thấy có quà, cuối cùng vẫn là kiềm chế không được mà nhào tới người chủ nhân tưởng niệm cả ngày, lại vừa liếm vừa hôn hắc, rồi lại tò mò ngửi tới ngửi lui trong tay hắc.

“Ngoan, thật ngoan, món đồ chơi này là chủ nhân đặc biệt mua cho mua cho chơi ác.” Lâm Đạm Chi cười cười bế ôm bọn họ, từ trong túi lấy ra một cây gậy đầu đuôi tròn có lông xù xù đáng yêu ở trước mặt bọn họ quơ quơ.

Ánh mắt Ban Ban cùng Điểm Điểm có chút bừng lên, tranh nhau vươn chân cướp cầu lông gậy gậy, chơi bất diệc nhạc hồ.

Lâm Đạm Chi nhìn bộ dáng khả ái bảo bối của mình bộ dáng khả ái, cũng cười ha ha chơi tiếp.

Ngay cả đồ điện tử hắc luôn cảm thấy là đồ xa xỉ mà hắc cũng suy xét mua một cái camera, để chụp lại bộ dáng hai con mèo siêu cấp đáng yêu.

Một người hai mèo cứ chơi với gậy mèo đơn giản như vậy cả tối, tuyệt không cảm thấy nhàm chán. Giống như chỉ cần làm bạn với nhau, cho dù là cuộc sống đơn giản cũng có thể mang đến vui sướng vô cùng...

Ngày ngày vui sướng vừa đơn giản vừa trân quý như vậy dần trôi qua —

Lâm Đạm Chi đã quen với hai con mèo nghịch ngợm lại thích làm nũng này làm bạn với hắc hằng ngày.

Từ nhỏ hắc là cô nhi, lần đầu tiên có cảm giác gia đình.

Vừa nghĩ tới Ban Ban cùng Điểm Điểm đang chờ hắc về nhà, mỗi ngày hắc mới tan ca liền nhanh chóng bay về nhà. Lâm Đạm Chi thật sự phi thường phiền não, bởi vì Ban Ban cùng Điểm Điểm càng lớn càng to, lớn đến nỗi Lâm Đạm Chi rất cuộc bắt đầu hoài nghi bọn họ không phải mèo.

Chẳng lẽ... Từ đầu ta đã nhận sai?

Nhìn mèo con từ lúc đầu chỉ hơn bàn tay, đến bây giờ đã lớn ước chừng cao nửa thân người, từ bộ dạng ngây thơ, trưởng thành động vật giống đực to lớn mạnh mẽ, lý trí của Lâm Đạm Chi kỳ thật sớm đã nói cho hắc biết bọn họ không có khả năng là mèo, mà là một loại sinh vật khác, nhưng với tình cảm, hắc vẫn không muốn thừa nhận...

Có lẽ vì sau khi thừa nhận, chính là không thể không mang bọn họ đi.

Phòng mình nhỏ đã sắp dung nạp không được sự tồn tại của bọn họ —

Bởi vì Ban Ban cùng Điểm Điểm thật sự quá thích bám lấy hắc, mặc kệ ăn cơm, tắm rửa, ngủ cũng một trái một phải dính bên cạnh hắc, cho nên vì không gian không lớn thêm nữa, Lâm Đạm Chi phải đem giường tháo ra, buổi tối một người hai mèo nằm rải ra đất mà ngủ.

Nhưng về sau...cuối cùng nên làm cái gì bây giờ đây?

Hắc có thể ích kỷ như vậy vĩnh viễn nhốt đưa bọn họ ở nhà trọ nhỏ hẹp này sao?

Vươn tay vuốt ve sinh vật xinh đẹp hai bên trái phải của mình, Lâm Đạm Chi phiền não nhíu mày.

Ai, mặc kệ, có thể kéo được ngày nào hay ngày đó...

Có lẽ là ông trời trừng phạt sự ích kỷ của hắn.

Nửa đêm một ngày, Lâm Đạm Chi đột nhiên bị hành động của Ban Ban cùng Điểm Điểm mà giật mình tỉnh lại.

“Làm sao vậy? Ban Ban? Điểm Điểm?”

Nhìn bọn họ toàn thân kéo căng, hai mắt đỏ đậm, mũi không ngừng phun khí nóng, miệng phát ra rên rỉ trầm thấp thống khổ, bọn họ không ngừng cọ sát lẫn nhau, Lâm Đạm Chi quả thực sợ hãi.

Hắn đưa tay sờ sờ thân thể của bọn họ mới phát giác nhiệt độ cơ thể của bọn họ cao dị thường.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ là phát sốt? Hiện tại phải làm sao bây giờ?

“A, gọi điện thoại cho A Văn, hắn là bác sỹ thú y, hắn nhất định biết làm sao bây giờ.” Lâm Đạm Chi chạy nhanh lại mở sổ điện thoại ra, tìm kiếm số điện thoại bạn học trung học.

“Này, A Văn sao?”

“A a...Ai a? Nửa đêm...”

“A Văn, là tớ, Lâm Đạm Chi.”

“A, Tiểu Lâm a, đã lâu không gặp. Gần đây thế nào?”

“Vẫn tốt. A Văn, là...là như vậy...tớ có một đứa bạn nuôi hai...ân...mèo đen lớn, nửa đêm bọn họ đột nhiên sinh bệnh.”

“Sinh bệnh?”

“Đúng vậy.” Lâm Đạm Chi đem bệnh trạng của bọn họ cẩn thận miêu tả một lần cho y.

“Hai còn mèo đen kia là được, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, cậu đi nói cho bạn của cậu, đừng lo lắng, tìm vợ cho bọn hắn là được rồi.”

“V...Vợ?” Ngực của Lâm Đạm Chi đột nhiên một trận buồn đau, không thể nói rõ là tư vị gì.

“Đúng vậy, bệnh của bọn họ rất bình thường, chính là động dục.”

“...Động dục?”

“Đúng vậy, cậu có gì mà kinh ngạc, cậu cũng là nam, chẳng lẽ không động dục? Hắc hắc...”

Lâm Đạm Chi cảm thấy nụ cười *** dật của A Văn quả thực đủ chói tai. “Vậy nếu không tìm vợ cho bọn hắn? Có biện pháp khác không?”

“Đơn giản a, vậy thì bọn họ là được rồi.”

(=)))))))))) (beta: sét đánh ngang tai =))

“Thiên? Chuyện vô nhân đạo như vậy mà cậu cũng nói được?” Lâm Đạm Chi nghe vậy nhảy dựng lên.

“Lạy hồn, bọn họ có phải là người a, hướng hồ như vậy cũng có thể giảm bớt phiền toái cho chủ nhân.”

“Người lang băm! Ta tuyệt đối sẽ không làm vậy với Ban Ban cùng Điểm Điểm của ta đâu! Gặp sau!” Lâm Đạm Chi tức giận đập rầm cái điện thoại.

Đáng ghét, A Văn chết tiệt, lại bảo ta thiên hai bảo bối nhà ta, y nằm mơ a!

Ở trong phòng phiền toái đi tới đi lui, chính là bất định chủ ý.

Không thiên bọn họ, chẳng lẽ muốn dẫn bọn hắn đi tìm vợ?

Trong đầu hiện lên hình ảnh Ban Ban cùng Điểm Điểm cùng giống cái *** kịch liệt, quay cuồng triền miên...

Không...Không được!

Nói không rõ tại sao mình bài xích như vậy, nhưng Lâm Đạm Chi chính là không suy nghĩ làm như vậy.

Nhìn hai “con mèo đen lớn” nôn nóng bên chân hần cọ cọ sát sát, ánh mắt cực nóng nhìn hần, Lâm Đạm Chi trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Được, cứ làm như thế đi, dù sao ba chúng ta đều là công, có cái gì đáng lo? (Ai nói á, chỉ có 2 công thôi =)))))))

“Ban Ban, Điểm Điểm, đến.” Lâm Đạm Chi ngồi xổm người xuống, mở hai tay ra để cho bọn họ nhào vào trong lòng mình.

Trần an vuốt ve đầu của bọn họ, Lâm Đạm Chi cắn chặt răng, đưa hai tay đi đường đi xuống sờ của bọn họ...

Cả người Lâm Đạm Chi chấn động.

Trời ạ. Đây...Đây là cái gì?

Ban Ban cùng Điểm Điểm bị chủ nhân sờ cả người run lên, song song gầm nhẹ một tiếng, chồm nhanh về phía trước, đem chân trước nhấc lên bờ vai của hần, đem hai cái tính khí hung mãnh trương to hiện ra trước mặt Lâm Đạm Chi ——

Thật...Thật là khủng khiếp!

Chỉ thấy hai cái tính khí cứng rắn kia thật lớn, hùng lực dữ tợn còn hoàn toàn lớn hơn không giống loài người, chẳng những đường kính thô to cỡ cánh tay trẻ con, đỉnh đầu nhục kiếm càng giống hình tam giác nhọn, được lông tơ bao phủ, như tùy thời chuẩn bị muốn đâm xỏ xuyên nuốt chửng con cái ——

(beta: nói ko phải khen chứ, miêu tả thật chi tiết áh =)))

Lâm Đạm Chi nhìn thứ thành thục nhảy loạn trong tay, rất lâu không thể hoàn hồn.

“Gầm —— “

Ban Ban cùng Điểm Điểm càng không ngừng đong đưa eo, lay động côn thịt dục cầu bắt mẫn, phát ra tiếng kêu bắt mẫn thúc giục chủ nhân an ủi ——

“Được được, ta lòng là được, ta thật sự là kiếp trước thiếu nợ các người.”

Lâm Đạm Chi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, vươn hai tay bắt đầu lên xuống xáo lòng cho bọn họ!

Trời ạ, thật sự vừa nóng vừa cứng quá a!

“Hừ ân...Hừ ân...”

Hai “mèo đen lớn” ngưỡng cong cổ duyên dáng, phát ra rên rỉ thoải mái, hơi hơi híp đôi mắt màu tím bông bênh tía ***, làm cho Lâm Đạm Chi nhìn như bị ma nhập, quên cả thẹn thùng, chỉ nghĩ càng ra sức lấy lòng bọn họ.

Dùng ngón cái âu yếm lỗ nhỏ mẫn cảm, làm cho hai tính khí vĩ đại dưới sự sáo lộng điên cuồng của hần căng thành màu mẫn chín, Ban Ban cùng Điểm Điểm từ yết hầu càng không ngừng phát ra gầm nhẹ cuồng dã, âm thanh tình sắc mãnh liệt kia tản ra, làm cho Lâm Đạm Chi cũng nhịn không được phát ra rên rỉ nho nhỏ.

“Hừ ân... Thoải mái sao? Thoải mái sao?”

Hai côn thịt thô to nóng đến như bùng nổ trên tay phốc phốc nhảy lên, Lâm Đạm Chi không có phát hiện chính mình cũng sắp hầm sâu trong đầm lầy ***, luồng nóng kỳ dị nơi bụng dưới chuyển động, làm cho hần bất giác cương lên...

Hai dã thú háo sắc lại mẫn cảm mà phát hiện sự hưng phấn của chủ nhân, thể nhưng chân trước dùng một chút lực, đem Lâm Đạm Chi đẩy nhào xuống đất, dùng răng nanh dã man mà xé nát cái quần của hần ——

“A a... Ban Ban. Điểm Điểm không được như vậy...Không được a...”

Miệng nói không được, nhưng từ trong quần bật ra tính khí đứng thẳng cao cao, tuyệt không đủ sức thuyết phục.

Ban Ban cùng Điểm Điểm giống như cũng rất hiểu tật xấu khẩu thị tâm phi của chủ nhân, hoàn toàn không để ý tới sự chống cự của hắn, lại song song đem hạ thân lại gần, đem hai cây côn thịt vĩ đại của mình để lên tính khí của nam nhân ——

“Không được...Các người vội cái gì? Mau tránh ra...”

Thân thể bị hai dã thú động dụng sức đặt ở dưới thân, côn thịt miễn cưỡng bị tính khí hùng hực của dã thú *** loạn vận vẹo cọ xát, sự cọ sát đâm chọc đến mức khiến Lâm Đạm Chi vừa đau vừa sướng mà khóc loạn lên ——

“Ô...Không thể... Các người không thể như vậy... Buông...Buông ta ra...”

Không để ý kêu khóc giãy giụa của Lâm Đạm Chi, hai dã thú động dụng một bên cấp tốc đem eo ma xát tính khí phấn hồng của nam nhân, một bên vươn đầu lưỡi điên cuồng mà liếm đầu nhũ đo đỏ mê người của nam nhân ——

“A a... Trời a... Không cần...Thật kỳ quái thật kỳ quái...”

Khoái cảm kỳ dị mãnh liệt kéo tới, làm cho Lâm Đạm Chi nhận không được cong người kịch liệt mà vận vẹo, với khoái cảm kinh khủng muốn phát tiết loại này cơ hồ muốn bức điên hắn.

“Gầm ——”

Ban Ban cùng Điểm Điểm phát ra gào thét của dã tính, dùng sức đâm chọc về phía trước ——

Răng nanh bén nhọn đâm vào đầu nhũ của nam nhân, trên cọ sát đâm chọc của côn thịt dã thú chặt chặt tê tê cũng đồng thời đâm chọc vào tính khí yếu ớt của nam nhân ——

“Ô a a...”

Lâm Đạm Chi ngẩng đầu lên phát ra thét chói tai cực đau, hai tay của hắn siết chặt lấy hai đầu màu đen của dã thú, thân thể *** loạn một trận điên cuồng run rẩy, mà vào lúc này đạt tới cao trào trước nay chưa có ——

“Ta muốn điên rồi ta muốn điên rồi...A a...”

Một người hai thú mạnh mẽ bắn tung tóe dịch thể ra đầy ngực Lâm Đạm Chi, tựa hồ báo trước đêm nay sắp mở ra nơi *** dật vui sướng...

4. Chương 4

“Tiểu toán bàn? Tiểu toán bàn?”

Trần Kỳ Quân ngồi ở trong phòng làm việc, cách một bàn dài đưa tay ra sức lay động đồng nghiệp hai mắt như con gấu trúc không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Không nghĩ tới hắn khều khều nhiều lần mà nam tử kia vẫn không phản ứng, tựa hồ đã muốn cùng Chu Công ước hẹn cùng nhau tản bộ.

Kỳ quái, tiểu toán bàn này gần đây làm sao vậy?

Cuộc sống quy luật của đồng nghiệp hắn như kỳ danh, nhạt nhẽo như nước lã, làm việc là tinh thần chán hưng, bốc đồng mười phần (mặc dù là vì tiền thưởng), nhưng mấy ngày nay hắn làm sao mà lão kê ngủ gà ngủ gật, bộ dáng ngủ không đủ giấc, coi tiền như mạng của hắn chẳng lẽ không biết vận nhất nếu bị quản lí nhìn thấy, tiền thưởng sát hạch hằng năm của hắn có thể bị trừ?

Hắc hắc. Không phải là kết giao với bạn gái, rồi buổi tối bị làm đến thê thảm chứ?

Trần Kỳ Quân trộm nhìn Lâm Đạm Chi mà đánh giá như vậy, muốn xem trên người hắn có để lại dấu vết gì.

“Ôi, My god! Có ô mai!” Chỉ e thiên hạ bắt loạn vì Trần Kỳ Quân phát ra tiếng kêu kinh hãi.

“Cái gì ô mai?” Đồng nghiệp xung quanh đều chạy tới hỏi thăm.

“Mau nhìn a, tiểu toán bàn trên cổ hai bên trái phải bị bao nhiêu ô mai a!” Trần Kỳ Quân chỉ chỉ dấu vết màu đỏ trên cổ Lâm Đạm Chi.

“Trời ạ, thật sự da!” Mọi người cùng nhau phát ra tiếng hô kinh ngạc.

“Không nghĩ tới tiểu toán bàn này không chơi thì thôi, mà đã chơi thì thật kinh người a! Thế nhưng tìm cái bô cay độc như vậy.”

“Đúng vậy, người xem hân, cả ngày đi làm đều ngủ gà ngủ gật, không khỏi cũng đùa rất dữ, như vậy thêm nữa sẽ mệt thật lắm đó, tiểu Trần, người thân với hân, sao không khuyên nhủ hân?”

“Không cần khuyên không cần khuyên, như vậy mới giống đàn ông chứ, đàn ông mà không háo sắc thì sao là đàn ông được?”

“Ta nói đám sắc quỷ các người cũng không nên ô nhiễm tiểu toán bàn, nghe nói hân chính là xử nam hai mươi tám tuổi còn lại duy nhất của thế giới này, ta cũng không hy vọng loại con trai ngây thơ này tuyệt chủng như vậy.” Có người đưa ra ý kiến phản đối.

Mọi người lú lú mà tranh cãi không ngừng, hồn nhiên không biết Lâm Đạm Chi ngủ đến mờ mịt đang rơi vào ác mộng mà không ai biết tới.

Tình hình đã hoàn toàn mất khống chế.

Số lần động dục của Ban Ban cùng Điểm Điểm càng ngày càng thường xuyên, thường xuyên đến làm cho Lâm Đạm Chi hoàn toàn mệt mỏi ứng phó.

Lúc trước hể tan tằm là hân lập tức chạy về nhà, bây giờ vừa nghĩ tới phải về đối mặt với hai dã thú động dục kia, tâm tình mà bắt đầu trở nên trầm trọng ——

Ngay cả leo lên cầu thang nhà trọ mà bước chân nặng nề.

“Lâm tiên sinh.” Người phụ nữ ở dưới phòng Lâm Đạm Chi, gọi hân lại.

“Ác, bà Hoàng khỏe không?”

“Không khỏe không khỏe, Lâm tiên sinh, gần đây buổi tối cậu mở TV quá lớn tiếng, làm ồn khiến chúng ta không ngủ được.”

“TV?” Lâm Đạm Chi nghe vậy sững sốt. Nhà hân căn bản không có TV a.

“Đúng vậy, người là không phải đang xem động vật kênh gì chứ? Tiếng kêu của dã thú kia thật sự kinh khủng, thường thường làm con tôi sợ chết khiếp, làm phiền về sau cậu mở nhỏ chút nha, không phải quấy rầy đến hàng xóm được không?” Bà Hoàng sắc mặt khó coi nói.

“Vâng Thực xin lỗi.” Lâm Đạm Chi bước chân tập tễnh lên tầng cao nhất, trong lòng biết cái chỗ này có lẽ chưa lâu .

Hân không dám tưởng tượng vạn nhất hàng xóm có một ngày thừa dịp hân không ở nhà mà chạy lên, nhìn vào cửa sổ thấy hai “Đại hắc miêu”

Trời ạ, không được! Tuyệt đối không được!

Ngay lúc Lâm Đạm Chi phiền não muốn bùng nổ, Ban Ban cùng Điểm Điểm đã ngửi được mùi của chủ nhân, bắt đầu kích động cào cào cánh cửa.

Lâm Đạm Chi sợ bọn họ phát ra tiếng kêu, vội vàng lấy chìa khóa bay nhanh tới mở cửa.

“A, không cần như vậy, Ban Ban, Điểm Điểm các người hai con bại hoại, mau dừng tay cho ta!”

Vừa vào cửa đã bị đè đất, quần áo trên người lại bắt đầu bị hai dã thú động dục ra sức cắn xé, Lâm Đạm Chi mắng cũng mắng không nghe, đánh lại luyến tiếc đánh, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Ồ. . . . Hai kẻ khốn kiếp này, đây là cái áo sơ mi cuối cùng của hần, nếu lại bị bọn họ cắn nát, hần sẽ trần truồng mà đi làm .

“Được được, chính mình cởi là được, các người không cần cần nữa!”

Lâm Đạm Chi nhìn không được đầu hàng, hai con dã thú xảo quyệt thực hiện gian kế mới đặc ý buông hần ra.

Từng cái từng cái cúc áo trên người được mở ra, Lâm Đạm Chi nhìn ánh mắt không chớp mắt của Ban Ban cùng Điểm Điểm ngoác ngoác theo dõi hần, xấu hổ đến cả người đỏ lên như con tôm được luộc chín.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị bọn họ bắt buộc cởi quần áo, mặc dù là ở trong nhà mình, nhưng hần vẫn không có thói quen *** mà đi tới đi lui, không khỏi xấu hổ mà chân tay luống cuống.

Ban Ban cùng Điểm Điểm lại như có hứng thú thưởng thức chủ nhân thoát y, đôi mắt màu tím hoa lê lóe lên tia *** mỉ, từng bước tiếng gõ gần hần.

“Không cần! Ta chuẩn bị đồ ăn cho các người, có rất nhiều thịt ngon nga, ô. Không cần lại đây, Ban Ban, Điểm Điểm van cầu các người buông tha ta đi!”

Vừa cầu xin tha thứ vừa lui về phía sau Lâm Đạm Chi cảm thấy mình nhất định chủ nhân ầm ỨC nhất trên đời, có người nào lại sợ thú nuôi của mình cơ chứ.

Nhưng thật đáng sợ, thật sự thật đáng sợ.

Trực giác của hần nói cho hần biết, còn tiếp tục như vậy, có một ngày hần nhất định sẽ bị.

Bị ép đến góc tường mà Lâm Đạm Chi đã không đường thối lui, nhìn thấy mình như đồ ăn của dã thú liếm liếm miệng, một dáng khấn cấp muốn chuyển động, thế nhưng làm cho rùng mình một cái.

“Không cần. Không cần.”

Hai dã thú nhanh bổ nhào tới vờn cái lưỡi điên cuồng liếm bờ môi hần, mặc dù Lâm Đạm Chi càng không ngừng lắc đầu kháng cự, nhưng vẫn bị hôn ——

Phía sau tiếp trước hai đầu lưỡi nóng bỏng khiến người kinh hãi tiến vào khoang miệng của hần, không chỉ từ đâu học được cách hôn tuyệt vời làm cho Lâm Đạm Chi bị hôn đến toàn thân mềm nhũn.

“Hừ ừ.”

Lâm Đạm Chi bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên tiếng rên rỉ khó nhịn mà phát từ mũi, làm cho hai dã thú nghe xong lại kích động khó nhịn.

Cổ ý dùng đầu lưỡi thô ráp đùa bốn từng tắc trong khoang miệng của nam nhân, cổ ý làm cho môi lưỡi giao triển làm cho nước bọt chảy xuống hàm dưới của nam nhân, hai dã thú tà ác đùa bốn khiến cho *** đơn thuần của nam nhân nhanh chóng bùng bùng phần chấn, thở dốc không dứt.

Môi lưỡi hôn nhau càng ngày càng kịch liệt làm cho một người hai thú đều kích thích tới cực điểm, Lâm Đạm Chi cơ hồ không có gì kháng cự mà để cho bọn họ liếm toàn thân mình.

“Trời ạ trời ạ. Thật thoải mái. Thật thoải mái.”

Mỗi tắc da thịt đều bị bọn họ *** tà bướng bỉnh liếm lộng gây khoái cảm hòa tan tiêu tán, hơn nữa khi bọn hần đồng thời đùa bốn núm vú và tinh khí mẫn cảm của mình, lại làm cho Lâm Đạm Chi thích đến phát ra âm thanh khóc kêu ——

“Ồ. Không được. Chịu không nổi. Ban Ban. Điểm Điểm. Van cầu các người tha ta đi.”

Cổ sức nhịn khoái cảm muốn bắn tinh, lại vô lực che dấu trạng thái si mê của mình, nước mắt của Lâm Đạm Chi càng không ngừng theo hốc mắt chảy xuống, đôi môi sưng đỏ vừa áp áp nước bọt không kịp nuốt xuống.

Khuôn mặt bất lực của nam nhân nhìn trong mắt hai dã thú, lại giống như đang khấn cầu bị hung hăng chà đạp.

Mũi phun ra hơi thở cực nóng, hai đầu lưỡi càn ra sức linh hoạt liếm lộng tinh khí của nam nhân, Lâm Đạm Chi dưới sự đùa bỡn không ngừng không nghỉ của bọn họ, rốt cục nhịn không được thất thanh khóc hô to ——

“A a a a. Ta muốn bắn.”

Giơ hai chân lên ôm lấy thân mình cường tráng của bọn họ, Lâm Đạm Chi cả người một trận co rút, dịch thể nồng đậm tung tóe bắn ra.

Hai dã thú nhìn vẻ mặt diễm lệ khi đến cao trào của nam nhân, lại ném dịch thể hùng tính nồng đặc, rốt cuộc không chế không được *** dục của bản thân, song song dùng móng vuốt cường tráng kẹp căng hai đùi của nam nhân, đem hai côn thịt không ngừng nhỏ *** dịch gắt gao để dưới tiểu cục huyết giấu ở hai mông.

Còn đắm chìm trong dư vị cao trào Lâm Đạm Chi vô lực thở hào hển, một hồi sau cũng không phát hiện ý đồ của bọn họ, cho đến khi cửa huyết mềm mại cảm nhận được hai cây côn thịt nóng bỏng, hắn mới giật mình tỉnh lại ——

Không. Bọn họ muốn làm cái gì? Bọn họ sẽ làm gì với ta?!

“Ô ô. Không. . . Không. . . Không cần.” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng kêu the thé, điên cuồng mà giãy giụa đứng lên, tay chân lập tức bị móng vuốt của dã thú cào trúng, máu tươi chảy ròng.

Ban Ban cùng Điểm Điểm làm chủ nhật bị thương vô cùng hoảng sợ, cũng bất chấp thú tính của bản thân, nhanh chóng rời khỏi người của hắn, ánh mắt vô cùng bối rối, tựa hồ không biết xử lý như thế nào chính mình gây tai họa.

Lâm Đạm Chi mới được tự do, cũng nhìn không được cái gì, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi kinh khủng này.

Hắn bắn người đứng lên, nắm lấy quần áo của mình liền tung cửa xông ra.

Ngồi xổm ở cầu thang Lâm Đạm Chi kinh sợ thiếu chút nữa bị cường bạo, tay run rẩy cơ hồ không mặc được quần áo.

“Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ.” Lâm Đạm Chi ôm lấy thân thể của chính mình càng không ngừng run rẩy, thì thào tự nói.

Không thể. Không thể tiếp tục như vậy.

Nam nhân ôm mặt khóc như chính mình đang đứng bên bờ vực thẳm vạn kiếp bất phục.

* * *

Ba ngày sau.

Vào nửa đêm Dương Thượng Văn về mặt nghỉ hoặc đi tới căn phòng trọ trên tầng cao nhất của bạn thân thời trung học thiê.

Gõ gõ.

“Tiểu Lâm, mở cửa, là ta A Văn đây.”

Bên trong cánh cửa hồi lâu không có trả lời. Dương Thượng Văn lại thử gõ một lần nữa.

“Tiểu Lâm, tiểu Lâm.”

Két.

Âm thanh chói tai của cánh cửa gỗ từ từ mở ra.

Nam tử đứng trước mặt làm cho Dương Thượng Văn cơ hồ không nhận ra.

“Trời ạ, tiểu Lâm, cậu không phải sinh bệnh ? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

“Tôi không sao.” Khuôn mặt tiều tụy của Lâm Đạm Chi khẽ cười một chút.

Nhưng Dương Thượng Văn đã quen thấy hần cười nhiều năm nhìn thấy còn cảm thấy còn khó coi hơn khóc.”Thật sự không có việc gì? Có muốn tôi dẫn đi khám không?”

“Không cần, tôi thật sự không có việc gì.” Lâm Đạm Chi đứng ở cửa cúi thấp đầu xuống, thanh âm oa oa tựa hồ mới vừa khóc.

Dương Thượng Văn nghi hoặc nhìn thẳng bạn tốt của mình.

Có phải y quá nhạy cảm hay không? Tuy rằng thân thể của người bạn tốt này của y đáng thương, nhưng cá tính luôn luôn kiên cường, biết nhiều năm còn chưa thấy hần khóc.

“Quên đi, cậu trời sanh tính cố chấp, tôi cũng không phải ngày đầu biết cậu, sẽ không miễn cưỡng cậu. Như thế nào, nửa đêm lại gọi tôi đến, không mời bằng hữu nghĩa khí vào trong ngôi sao?”

“Tôi. Tôi.”

Nhìn thấy bạn tốt lại muốn hay không muốn mời y vào trong, Dương Thượng Văn nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, “Đi, nên không phải bên trong ẩn dấu nhân tình gì? Như vậy nhận không ra người?”

“Cậu. Cậu đừng nói lung tung!” Lâm Đạm Chi như bị giẫm trúng chân mà nhảy dựng lên, nhưng thân thể vẫn là chặt chẽ mà che ở cửa, không cho Dương Thượng Văn nhìn vào trong phòng.

Dương Thượng Văn tức đến muốn nện một cú.”Tới địa ngục đi, thật đúng không cho vào ngôi a? Cậu là kẻ không khách khí, quên đi, ta đi đây.”

“Không được.” Lâm Đạm Chi bèn kéo hần lại.

Dương Thượng Văn nhìn thấy hần cắn môi, như thật vất vả mới hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng nói, “Cậu. Cậu vào đi.”

Dương Thượng Văn ở trong đầu đoán quá vô số khả năng, nhưng y thật không ngờ trong phòng của thằng bạn tốt thời trung học, lại có thể nhìn thấy ——

Cho dù nhìn đến chính là mười tình nhân nước ngoài mắt xanh biếc cũng không thể làm cho y kích động như vậy.

Bởi vì đó là chỉ có ở trong truyền thuyết mới có thể xuất hiện thần thú thánh quốc a!

“Không tin được. Thật khó tin.”

Hai cự thú lông đen nằm mềm mại dưới đất, có đôi mắt màu tím mộng ảo hoa lệ cùng ký hiệu hoa văn kỳ lạ, đó là chỉ tồn tại trong thần thoại của thần báo viễn cổ!

“Tiểu Lâm, cậu. cậu làm sao tìm được bọn họ. Hơn nữa còn là hai. Trời ạ, đây là kỳ tích, này nhất định kỳ tích!” Dương Thượng Văn thật cẩn thận mà quỳ xuống bên cạnh báo thần, ngữ khí kích động mà nói.

“Không nên hỏi, không cần hỏi lại. Dẫn bọn hần đi. Mau dẫn bọn họ đi.” Lâm Đạm Chi thống khổ mà che mặt, không dám nhìn đến ánh mắt đáng thương của thú cưng yêu dấu của mình.

“Cậu. Cậu muốn cho tôi mang đi bọn họ?” Dương Thượng Văn không dám tin hỏi.

“Hai bảo bối của ta đã. trưởng thành, ta không có năng lực chăm sóc bọn họ nữa. Xin người. dẫn bọn hần đi, giúp ta chăm sóc cận thần bọn họ. Cường tráng trong góc chính là Ban Ban, cá tính của hần có chút trầm tĩnh, nhưng có khi cũng rất bá đạo, cao gầy là Điểm Điểm, hần rất nghịch ngợm tùy hứng, cậu phải chú ý hần nhiều. A Văn. Cậu là người duy nhất tôi có thể tin được. Đáp ứng ta, nhất định phải cẩn thận chăm sóc bọn họ. Tôi cho bọn hần uống thuốc mê, đợi chờ bọn hần ngủ say, người liền dẫn bọn hần đi. Văn cậu người.”

Thằng bạn càng không ngừng khẩn cầu chính mình đưa bọn họ mang đi, nhưng Dương Thượng Văn lại rõ ràng nhìn thấy nước mắt không ngừng theo khóe mắt của hần chảy xuống.

5. Chương 5

“Tiểu toán bàn, tan ca rồi, còn không đi về?” Trần Kỳ Quân vừa thu dọn đồ đạc, vừa hỏi đồng nghiệp ngồi cách vách đang mang về mặt hoảng loạn.

“Ta. Ta muốn ở công ty đợi một chút.”

“Cậu làm sao vậy? Lúc trước không phải vừa tới năm giờ là cậu chạy mất bóng, làm sao bây giờ lại thương nhớ công ty thế?” Trần Kỳ Quân nhìn đồng nghiệp dường như tâm tình không tốt, cố ý dùng ngữ khí thoải mái nói cười với hắn.

“Ta. Ta không muốn về nhà. A Quân, anh cùng tôi đi uống rượu được không?” Lâm Đạm Chi đột nhiên cố sức giữ chặt tay hắn, dùng khẩu khí khẩn cầu hỏi.

“Uống rượu? Cậu điên rồi? Tửu lượng cậu siêu kém, tôi mới không cùng cậu uống.” Trần Kỳ Quân nghĩ đến có một lần tiểu toán bàn không cẩn thận đem bia trở thành nước hoa quả mà uống sạch kết quả phát sinh thảm họa.

Khi đó y mới vừa mua một chiếc xe bảo bối kết quả là bị hấn ói ra một xe a!

“Cầu anh, cùng tôi đi uống rượu, tôi khao!”

“Cậu khao?” Trần Kỳ Quân nghe xong trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Không thể nào? Keo kiệt siêu cấp, trong từ điển của tiểu toán chưa từng có chữ “khao” mà hôm nay là không phải uống nhằm thuốc chứ?

“Thật sự, tôi khao, mang tôi đi uống rượu, bây giờ tôi muốn uống rượu!” Lâm Đạm Chi đột nhiên một quyền đập lên bàn.

“Được được, cậu đừng kích động, tôi đưa cậu đi, giờ lập tức sẽ đi.” Nhìn đồng nghiệp đột nhiên biến thân thành quỷ rượu, Trần Kỳ Quân không khỏi đau đầu.

Cho đến lúc mang được Lâm Đạm Chi uống đến không biết trời trăng mây gió gì về tới nhà, đã là nửa đêm.

“Mẹ ơi, cuối cùng về đến nhà.”

Trần Kỳ Quân bị quỷ rượu vừa khóc vừa cười này dày vò mà thiếu chút đi tong nửa cái mạng.

“Này, tiểu toán bàn, mau xuống xe, tới nhà cậu rồi. Nhớ kỹ, cậu thiếu tôi hai vạn đồng ác, là cậu là người nói là khao đó, ngày mai tỉnh không nên lại khất nợ của tôi.”

Tiểu toán toàn keo kiệt này, miệng nói muốn mời y uống rượu, trong bóp lại chỉ đem theo một trăm đồng, thật sự làm cho người ta nhìn mà muốn học máu. May là trên người y có mang tiền, bằng không còn không nhục nhả sao.

“Mau xuống xe đi, tôi muốn nhanh nhanh về nhà tắm rửa, ngày mai còn phải đi làm mà.” Trần Kỳ Quân đẩy đồng nghiệp say đến ngã trái nghiêng phải bên cạnh.

“Không cần. Ta còn muốn uống. Ta không cần về nhà. Ô. Bảo bối của ta. đã mất. Ta quay về cái nhà kia làm gì. Ô ô.”

“Cậu. Cậu đừng khóc a, ai, thật sự là, một đại nam nhân vì hai mèo khóc thành như vậy, còn ra gì nữa?”

“Bảo bối của tôi không phải mèo, bọn họ là báo, con báo đẹp nhất trên thế giới!” Lâm Đạm Chi tức giận lớn tiếng phản bác.

“Vâng vâng, là con báo, cậu cao hứng là tốt rồi.” Trần Kỳ Quân nhin không được đảo cặp mắt trắng dã. Bệnh thần kinh mới có thể tin lời quỷ say này.”Tiểu toán bàn, van cầu người, mau xuống xe đi, ta mệt chết được.”

Trần Kỳ Quân xuống xe lách qua một bên, mở cửa xe ra.

“Tôi không xuống xe, tôi không trở về nhà!” Lâm Đạm Chi giữ chặt hai tay, chính là không chịu xuống xe.

“Trời ạ, lần sau có đánh chết tôi cũng đi uống rượu với cậu. Mau xuống xe cho tôi!” Trần Kỳ Quân đã sắp mất hết tính nhẫn nại, bèn kéo hần xuống.

Lâm Đạm Chi đặt mông ngã ngồi trên đất, lên tiếng khóc lớn.”Ồ. Người khi dễ ta, ta sẽ kêu Ban Ban và Điểm Điểm của ta đến cản mông người, giúp ta báo thù.”

“Hảo hảo, gọi bọn họ tới a!” Trần Kỳ Quân tức giận nói.

“Ồ. Ban Ban. Điểm Điểm. Các người mau tới. Có người khi dễ chủ nhân. Ồ.”

Nửa đêm nam nhân say khướt ngồi trên lề đường thật sự quá khó xem, Trần Kỳ Quân nhúc nhích đầu nhân cơ hội chuồn thẳng.

“Tiểu Lâm?” Một người nam nhân đột nhiên từ ngõ hẻm chạy tới, “Trời ạ, tôi chờ cậu cả buổi, gấp đến độ muốn nhảy lầu, cậu lại chạy đi uống say không còn biết gì, thật sự là tức chết tôi mà! Mau tỉnh lại cho tôi!”

“Ngô. Thật là khó chịu. Không cần lắc nữa.” Bị nam nhân lắc lắc mạnh mà Lâm Đạm Chi miễn cưỡng mở đôi mắt say lơ đãng ra, nhưng khi hần nhìn thấy người, lập tức sợ tới mức tỉnh táo lại, “A Vãn? ! Sao cậu lại tới đây? Có phải. Ban Ban cùng Điểm Điểm xảy ra chuyện gì?”

“Hừ, coi như cậu có lương tâm còn quan tâm bọn họ. Mau, bây giờ lập tức theo tôi đi.” Dương Thượng Văn kéo cánh tay hần.

“Được, chúng ta đi, tôi muốn nhìn.” Lâm Đạm Chi bị lôi kéo đi được hai bước, lại đột nhiên ngừng lại ——

Ngay sau đó, hần hất mạnh tay của bạn tốt, giống như hất con rắn có độc.

“Cậu làm cái gì, còn không mau đi.”

“Không được. Cậu không hiểu, tôi không đi, tôi không thể đi. Ta không thể. Không thể.” Lâm Đạm Chi mặt trắng như tờ giấy liềm mạng lắc đầu.

“Tôi không hiểu, nhưng nếu cậu không muốn tiếc nuối cả đời, bây giờ cậu tốt nhất lập tức theo tôi đi.”

“Tiếc nuối cả đời. Cậu. Cậu đang nói cái gì. ?” Cảm giác gió thổi vèo vèo lạnh ngắt tạc qua tim của Lâm Đạm Chi.

“Ai, bọn họ. đã xảy ra chuyện.”

Cho tới nay đều cố gắng thuyết phục chính mình đưa bọn họ đi mới là quyết định sáng suốt, mình cũng là vì tốt cho bọn họ.

Nhưng nóng lòng không thể chấp cánh bay tới y viện thú y của Dương Thượng Văn, cách tường thủy tinh nhìn thấy thảm trạng của hai con báo của mình, cả người nhất thời co liệt.

“Từ lúc tôi đem bọn họ về, bọn họ không ăn không uống, cũng không để cho bất luận kẻ nào tiếp cận.” Dương Thượng Văn xót xa mà lắc đầu, “Vì thế tôi tìm cho bọn hần hai báo cái huyết thống cao quý, muốn cho bọn họ ***, để hóa giải bọn họ tâm tình bất an nôn nóng ở kỳ động dục, không nghĩ tới. bọn họ lại cắn chết tươi hai con báo cái! Ai, cũng là ta chăm lo không chu toàn, báo thần trong truyền thuyết cũng không phải là phàm vật, không phải tùy tiện cùng thú cái ***.”

Lâm Đạm Chi biết mình nhất định là chỗ nào có bệnh, bằng không vì sao hần nghe Ban Ban cùng Điểm Điểm không chịu cùng thú cái khác ***, lại vừa muốn khóc vừa muốn cười?

“. Vậy tại sao bọn họ lại bị thương. trên người bọn họ có nhiều miệng vết thương.” Lâm Đạm Chi cách thủy tinh, vươn tay vuốt ve vết thương trên đầu bọn họ, lòng như dao cắt hỏi.

“Bọn họ vẫn muốn đi ra ngoài, đã đập vỡ rất nhiều cửa sắt cùng thủy tinh, chúng ta cũng không cách nào đành phải bắn gây mê, như vậy sẽ làm tổn thương thân thể của bọn họ. Ai, tôi thật sự là không có biện pháp mới tìm cậu tới, bằng không cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ bọn họ sẽ.”

“Cậu yên tâm.” Mặc cho nước mắt rơi xuống, Lâm Đạm Chi lại như hạ một quyết định trọng đại nào đó, khóe miệng hơi cười cười.”Tôi không bao giờ để cho bọn họ có việc gì nữa.”

“Vậy thì tốt quá.” Dương Thượng Văn vui sướng dắt hẳn tới cửa sắt, “Tiểu Lâm, cậu thử cho bọn họ ăn cái này, cùng bọn họ trò chuyện, trấn an bọn họ một chút.”

“Được, cậu mở cửa ra.”

“Cái gì? !” Dương Thượng Văn hoảng sợ, “Không được, vậy quá nguy hiểm.”

“Nguy hiểm? Hiện tại gặp nguy hiểm chính là bọn họ, không phải tôi.”

“Tiểu Lâm.”

“Tôi biết mình đang làm cái gì, mở cửa đi.”

“Cậu. Ai, được rồi.” Không lay chuyển được kiên trì của bạn, Dương Thượng Văn bất đắc dĩ phải mở ra cửa sắt.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, từng bước từng bước tiến tới như sợ bừng tỉnh một mộng đẹp.

Lâm Đạm Chi ngồi xổm xuống, từ từ vươn tay vuốt vết thương của hai hắc báo ỉu xiu, nước mắt rớt cuộc nhẹn không được chảy xuống.

Ta làm cái gì. Ta đã làm gì với bọn họ.

Luôn miệng nói là vì bọn họ, kỳ thật chỉ ích kỷ mà nghĩ đến chính mình.

“Ban Ban. Điểm Điểm. Thực xin lỗi. Đều là ta không tốt. Thực xin lỗi.”

Hai hắc báo ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, bật mạnh dậy, nhanh chóng rời khỏi người của Lâm Đạm Chi, hai mắt phần nộ nhìn chăm chăm hẳn.

“Không phải sợ. Là ta. Là ta a.” Lâm Đạm Chi khổ sở vươn tay muốn ôm bọn họ.

“Grừ ——” hai hắc báo dè thấp thân mình, phát ra tiếng gầm trầm thấp, giống như cảnh cáo hẳn không được tùy tiện tới gần.

“Trời ạ, tiểu Lâm, người mau ra đây, quá nguy hiểm .” Dương Thượng Văn gấp đến độ nghĩ muốn vọt vào.

“Người không nên vào!” Lâm Đạm Chi vội vàng khiển trách, “Người yên tâm, bọn họ sẽ không thương tổn đến ta.”

Lâm Đạm Chi lại đến gần, đối bọn họ ôn nhu mà nói, “Ban Ban, Điểm Điểm các người tức giận rồi ư? Thực xin lỗi, là ta sai lầm rồi, ta không nên vứt bỏ các người, để cho ta mang bọn người về nhà, sau đó. tùy tiện các người muốn làm cái gì thì làm cái đó, được không?”

Nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc của hai con báo đang nhìn hẳn, tựa hồ không hiểu được ý tứ của hẳn, Lâm Đạm Chi xấu hổ đến mặt đỏ rần, “Ngu ngốc, còn muốn ta nói rõ sao? Chính là. Chính là ta tùy tiện các người rồi!”

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng mê người của nam nhân, hai hắc báo mới bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hưng phấn mà nhào tới, liều mạng vươn đầu lưỡi loạn liếm trên mặt hẳn.

Lâm Đạm Chi vừa khóc vừa cười ôm chặt lấy hai bảo bối mất đi rồi trở về, trong lòng biết mình đã lựa chọn tách rời khỏi quỹ đạo thông thường, rốt cuộc không còn đường quay lại.

* * *

“Tiểu Lâm, cậu an tâm mang theo thần bảo ở nhà gỗ của tôi, trên núi này rất thanh tĩnh, không có người nào đến, thần bảo có thể bảo hộ ở trong này tĩnh dưỡng.” Dương Thượng Văn buông hành lý đơn giản của bạn, khẩu khí vội vàng nói.

“Vây. Vây còn cậu?”

“Tôi? Tôi không ở nơi này được, viện thú y bận rộn nhiều việc, tôi không có cách nào mỗi ngày chạy xa như vậy. Nhà gỗ này tôi rất ít dùng đến, bình thường cũng ít đến, giờ vừa vận cho các cậu dùng, cậu cũng đừng khách khí với tôi. Cậu không thể ở nhà trọ kia, không gian hoạt động quá nhỏ, lại dễ dàng bị người phát hiện, tôi thấy về sau các người cứ ở đây là được rồi. Yên tâm, tôi miễn phí cho người ở, không thu tiền, chỉ cần cậu có thể thường thường để cho tôi tới nhìn hai vị thần báo, tôi liền cảm thấy mỹ mãn.”

“Tiểu Lâm. Cám ơn người.” Lâm Đạm Chi cũng có qua có lại nắm tay một chút.

“Grừm ——” Ban Ban cùng Điểm Điểm ở bên phát ra rống giận khó chịu.

Ban Ban lấy chân trước đập đập tay đang nắm của hai người, Điểm Điểm lại vung vung cái đuôi thật dài, đem Dương Thượng Văn đuổi đuổi sang một bên như đuổi ruồi.

Nhìn hai thần thú nguyên bản hung mãnh uy vũ mà giờ phút này lại như tiểu hài tử tính khí thích ghen tuông, Dương Thượng Văn không khỏi bật cười.

“Ha ha, tiểu Lâm, xem ra hai thần báo thực thích cậu ác, cậu thật đúng là điểm phúc lớn a.”

“Thật là, cậu đừng giấu cợt tôi.” Lâm Đạm Chi thần tình xấu hổ.

“Grừm ——” Ban Ban cùng Điểm Điểm lại phát ra rống giận, dường như rất không cao hứng có người ở nơi này vướng chân vướng tay, lao thẳng đến Dương Thượng Văn bức tới cửa.

“Hảo hảo, ta đi ta đi.” Nhìn đến hai thần báo hạ lệnh đuổi khách, Dương Thượng Văn tuy rằng còn muốn cùng bọn họ ở lại chốc nữa, nhưng là đành phải thức thời bỏ của chạy lấy người.

“Tiểu Lâm, có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tôi, đừng khách khí a. Hai vị thần báo tiên sinh, tái kiến .”

Dương Thượng Văn cung kính cúi người.

Ban Ban cùng Điểm Điểm cao ngạo ngửa đầu, cũng không thèm nhìn y một cái.

“Không thể vô phép như thế!” Lâm Đạm Chi tức giận gõ đầu bọn họ, “Mau cùng A Văn nói tái kiến.”

Hai hắc báo bị chủ nhân mắng một chút, lúc này tâm không cam lòng chuyện không muốn nên mới đối với Dương Thượng Văn gật gật đầu, xem như là chào hỏi.

“Lúc này mới ngoan.”

Vừa nhìn thấy nam nhân lộ nụ cười tán thưởng, hai thần báo trong truyền thuyết vô cùng tôn quý lập tức giống cún vui vẻ mà vẫy vẫy cái đuôi.

Dương Thượng Văn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, tán thưởng liên tục.”Tiểu Lâm, thực sự cậu, cậu thật sự quá lợi hại .”

“Không. Không có gì mà. Cậu hay là đi mau đi.” Không biết khi nào thì hai dã thú lại đột nhiên động dục mà Lâm Đạm Chi đánh chết cũng không muốn làm cho bạn tốt nhìn thấy hình ảnh chính mình bị đè xuống, vội vàng đuổi y đi.

“Thật là, ngay cả cậu cũng đuổi tôi đi. Hảo hảo, lần này thật sự phải đi rồi, tái kiến.”

* * *

Cánh cửa mới đóng lại, hai dã thú háo sắc lập tức khẩn cấp nhào tới ——

“A a. Bại hoại, lại xé quần áo của ta. A a. Chậm một chút. Không cần cấp thôi. Hừ ân.”

Áo bị cấn xé đến không ra dạng gì, hai đầu nhũ trắng đứng từ trong đồng rách nát lộ ra, làm cho Ban Ban khát khao vươn đầu lưỡi điên cuồng mà gặm cắn liếm.

“A a. Trời ạ. Trời ạ.”

Hai hạt nhỏ đỏ thắm bị khiến cho sưng lên không ra dạng gì, thời gian dài bị dã thú đùa bỡn đầu nhũ đã trở nên mẫn cảm hơn cả nữ nhân, khoái cảm vừa sướng vừa ngứa làm cho Lâm Đạm Chi nhịn không được ôm lấy tấm thân đen cường tráng kia, lớn tiếng kêu lên.

Giống như kháng nghị ca ca đoạt thể thượng phong, Điểm Điểm cũng không cam yếu thể cấn dưới quần của nam nhân, dùng đầu lưỡi thật dài bắt đầu liếm côn thịt phần nộn nộn, còn chưa hoàn toàn cương lên.

“A a Điểm Điểm. Nhẹ một chút.”

Tính khí miễn cảm bị nhũ đầu gai nhọn nhỏ của hắc báo từng chút từng chút quấy nhiễu, khoái cảm vừa phê vừa tê làm cho cả người của Lâm Đạm Chi nhin không được một trận run run, tính khí cũng từng chút liên sung huyết sưng lên, từ lớp da bên ngoài lộ ra củ thịt căng tròn ——

Cự thú màu đen nhìn chuẩn nhược điểm của nam nhân, đầu lưỡi thật dài đâm mạnh vào lỗ nhỏ trên đỉnh của củ thịt, làm cho tính khí của nam nhân vừa đau vừa ngứa như muốn nổ tung!

“A a a Không được. Đầu lưỡi không được lỏng như vậy a. Điểm Điểm. Tha ta. A a. Người muốn làm ta chết”

Côn thịt non nớt cho tới bây giờ chưa từng bị điên cuồng đùa bỡn như vậy, khoái cảm như muốn tiểu tiện, lại như muốn bắn tinh, làm cho Lâm Đạm Chi kêu lên cơ hồ muốn khàn đi.

Nam nhân còn chưa thoát khỏi ma trảo của *** thú, một dã thú háo sắc khác đã không chịu cô đơn mà bò lên hạ thân của hắn, dùng đầu vai mở đùi của hắn ra, vươn đầu lưỡi dài dài bắt đầu tiến công vào cục huyết nhỏ nhỏ mềm mại của hắn ——

“A a Không được. Ban Ban. Không được liếm nơi đó ô. rất bẩn. không được.”

Mặc dù lúc trước đã muốn quyết định cứ mặc cho bọn hắn muốn làm gì thì làm, nhưng liếm *** ô nơi khí quan dùng để bài tiết như vậy, cứ khiến cho Lâm Đạm Chi cảm thấy thẹn mà khóc lên.

Không nghĩ tới nam nhân không khóc thì không sao, vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì khóc của nam nhân ngược lại dục vọng của hai hắc báo càng bành lên.

Điểm Điểm một bên nhanh chóng mà đem tính khí của nam nhân cuốn vào miệng hút phun ra nuốt vào, một bên dùng móng vuốt tà ác gầy gầy hai viên cầu căng cứng.

Còn Ban Ban thì dùng móng vuốt mạnh mẽ mở cánh mông của nam nhân ra, làm cho cục huyết giấu ở giữa, đỏ tươi *** mĩ, phát ra khí tức tình sắc mãnh liệt càng thêm không lá chắn nào, cũng càng thêm thuận tiện cho y đem cái lưỡi vừa dài vừa dày đâm vào, tại nơi thịt huyết kia chưa từng chạm tới điên cuồng mà đâm mà quấy ——

“A a a Không.”

Tràng bích mềm mại bị đầu lưỡi hỏa nhiệt cuồng dã của dã thú *** tà bỡn cợt như thế, nhanh chóng liên phân bố một lượng *** dịch lớn, khó có thể hình dung được khoái cảm *** dâng từ thịt huyết cảm thấy thẹn xông thẳng lên óc, làm cho Lâm Đạm Chi lắc đầu âm thanh khóc kêu lên ——

“A a a! Không được. Ta muốn điên rồi. A a.”

Không chịu nổi hai dã thú háo sắc ở tính khí cùng cục huyết cùng công kích hai tầng, Lâm Đạm Chi hai chân một trận loạn đá, thân mình cong lên, côn thịt đáng thương kịch liệt run rẩy, tính trùng dự trữ mấy ngày rốt cuộc nhin không được mãnh liệt phun ra ——

Đầu trống rỗng, nam nhân chìm đắm trong dư vị cao trào như một vũng bùn lầy xụi lơ trên đất, nhưng hắn lại biết, hết thảy chưa phải chấm dứt, mà là bắt đầu.

Tương truyền đuôi thần báo có liệt thạch xuyên không, ma lực lướt qua giết sạch dịch. Thần thánh mà cao thượng.

Nhưng giờ phút này, đuôi báo người người kính ngưỡng kia lại *** ô đùa bỡn thịt huyết ẩm ướt của nam nhân——

“Ha Aha a. Ban Ban. Điểm Điểm. Không được dùng cái kia đùa a. Rất ngứa. Ngứa chết ta Ô.”

Phần không rõ là thống khổ hay là vui sướng mà tiếng nức nở vang vọng trong căn nhà gỗ, Lâm Đạm Chi hai chân mở rộng gác lên đầu vai của hai hắc báo, phía trước cúc huyết hơi hơi mở ra bị hai cái đuôi đen bóng thô dài, cứng cứng quét qua quét lại khiêu khích huyết khẩu, như có ngàn vạn con kiến bò đầy huyết thịt mẫn cảm, quả thực muốn đem hắc hoạt hoạt bức điên rồi ——

“Ồ Ngựa chết ta Ban Ban. Điểm Điểm. Tha ta. Tha ta. Thật sự rất ngựa a. Ô.”

Mặc cho nam nhân càng không ngừng khóc cầu xin tha thứ, nhưng hai dã thú háo sắc chẳng những không buông tha hắn, ngược lại còn ngày càng táo tợn hơn hai chiếc đuôi cứ luân phiên một tiến một ra, không đi sâu vào trong huyết đang ngựa ngáy kia, mà chỉ quét qua quét lại hời hợt ở huyết khẩu.

Không thể nghi ngờ gì nữa đây chính là hành động đổ thêm dầu vào lửa làm cho Lâm Đạm Chi hoàn toàn sụp đổ, cảm giác vừa ngựa vừa tê khiến cho người ta hận không thể hung hăng dùng cái gì đó đâm chọc vào mà giải.

Lâm Đạm Chi phát ra tiếng kêu khóc khó nhịn, mặc kệ vụn vụn móng cầu xin, “Ta đầu hàng Ta sắp điên rồi. Van cầu các người van cầu các người cảm.”

Quên sợ hãi, quên hổ thẹn. Lâm Đạm Chi vươn hai tay dùng sức mở rộng móng đang ngựa muốn điên lên, chỉ nghĩ muốn hung hăng đâm chọc vào mà thống khoái ——

“Grừm ——”

Hai hắc báo phát ra tiếng gào thét thắng lợi, một trái một phải ưỡn phân thân trương lên như muốn nổ tung đâm vào cúc huyết mà bọn họ mơ ước từ lâu ——

Miệng cúc huyết mềm mại nhỏ nhỏ kia bị hai côn thịt bén nhọn thật lớn, móc câu dài đầy chen lấn đâm chọc vào, khiến cho Lâm Đạm Chi đau đến chết đi sống lại mà thất thanh thét chói tai ——

“A a. Đau quá. Đau chết mất. Từ bỏ. Không được đi vào nữa.”

Nhưng tên dã trên dây thì hai dã thú kia đâu chịu bỏ qua như vậy, cuồng dã mà một tiếng gào thét, côn eo dùng sức ưỡn ta phía trước ——

Máu tươi xử nữ phun trào ra ——

Tràng đạo nhỏ hẹp của nam nhân rốt cục bị hai côn thịt to lớn của dã thú đồng thời kiên quyết xâm nhập xông thẳng vào!

Mặc dù trước đó đã bôi trơn, nhưng tính khí dã thú to lớn cùng móc câu trên đó làm cho Lâm Đạm Chi đau đến thiếu chút nữa đã hôn mê.

Chưa bao giờ trải qua đau đớn làm cho Lâm Đạm Chi có một nháy mắt cho là mình đã chết, ngay cả kêu cũng gọi không được.

Mãi đến khi hai hắc báo lại bắt đầu phả hơi nóng, mãnh liệt xuyên xỏ, Lâm Đạm Chi mới tuôn ra một tiếng khóc kêu ——

“Ô a a a. Từ bỏ. Rút ra. Đau quá đau quá a.”

Nam nhân khóc liều mạng mà cầu xin tha thứ, nhưng nơi thịt huyết *** mĩ này lại tràn ngập mùi máu tươi lại hoàn toàn kích phát thú tính của hai hắc báo, khiến cho bọn họ xuyên xỏ càng thêm điên cuồng ——

Một cái rút ra, một cái liền mạnh đâm vào chỗ sâu nhất, trong thịt huyết của nam nhân vĩnh viễn có trên một cái côn thịt hung hăng chà đạp đâm chọc ——

“Ồ. Ta chịu không nổi Ban Ban. Điểm Điểm. Tha ta đi. Đau quá thật sự đau quá a. Cứu cứu ta.”

Nam nhân bắt đầu giãy giụa cầu cứu, nhưng giãy giụa của hắn lại làm cho móc câu đâm càng sâu, Điểm Điểm sợ nam nhân tổn thương quá kịch liệt, vội vàng khom thân xuống, vươn đầu lưỡi liếm tinh khí đau đến mềm nhũn như trấn an.

Ban Ban cũng phối hợp mà chậm rãi trườn động, cẩn thận tìm kiếm có thể làm cho nam nhân sung sướng một chút.

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, khoái cảm trước mắt cùng đau đớn phía sau đã muốn làm cho Lâm Đạm Chi phân không rõ rốt cuộc là ở thiên đường hay là địa ngục, nhưng thân thể theo đuổi khoái hoạt của bản năng lại làm cho hắn theo bản năng mà bắt đầu vận vẹo hông.

“Ồ. Các người thật xấu. Hai cây cùng nhau tiến vào. Đau quá.” Hốc mắt rưng rưng, bị dày vò đến chết đi sống lại mà Lâm Đạm Chi ở dưới thân hai đã thú nẩy sinh nững nịu như oán giận, “Bại hoại. Hôn ta.”

Vươn đầu lưỡi tìm kiếm yêu thương, hai đã thú đương nhiên phi thường vui lòng thỏa mãn nhu cầu của nam nhân.

Một người hai báo tam cái lưỡi điên cuồng mà quất quýt nhau, phát ra chặc chặc tiếng nước *** mỹ.

Nam nhân không chút nào để ý mà nuốt thóa dịch của đã thú vào, lòng đều được sung sướng chiếm hữu.

“Hừ ừ. Xấu lắm. Hai người các người cái bại hoại. A a. Thoải mái. Thật thoải mái.” Bị hôn ý loạn tình mê mà nam nhân bắt đầu phát ra *** thanh lãng ngữ.

Còn cao thủ tình ái trời sinh cũng thông minh mà thừa thắng xông lên, bắt đầu vẽ vòng như vận vẹo cái eo, dùng hai cây côn thịt vĩ đại tìm kiếm nhược điểm trí mạng của nam nhân.

“Ha Aha a. To quá. Nhẹ một chút. A a. Sâu quá a. A a” nam nhân thở dốc dồn dập rên rỉ, mồ hôi như mưa, nhưng hai côn thịt của đã thú lúc đâm mạnh vào một nơi, đột nhiên cong người lên hét ——

“A a a a. Không được.”

Rốt cục tìm được rồi.

“Grừm ——” hai đã thú phát ra hung mãnh tiếng gào hưng phấn, cuồng lắc thất lưng, cổ mạng đâm chọc chỗ kia ——

“Ô a a a a. Không được. Không được đâm nơi đó. Trời ạ trời ạ.”

Khoái cảm dục tiên dục tử điên cuồng làm cho Lâm Đạm Chi cuồng loạn lắc đầu, khóc kêu đến sắp không thể hô hấp.

Thịt huyết *** loạn bị hung hăng đâm chọc chảy một vũng nước, *** dịch giàn giụa, theo rãnh đùi đem một đồng hỗn độn của một người hai thú làm cho hạ thân ẩm ướt.

Tiếng xuyên xỏ phốc phốc làm cho hai hắc báo háo sắc nghe xong càng thêm hưng phấn mà cuồng xuyên mãnh xỏ, cho đến khi đem nam nhân hung hăng đâm đến bắn ra ——

“Ô a a a. Trời ạ. Thích chết được. Ta muốn bắn.”

Từ tiếng hét cao vút, một dòng màu trắng dịch thể mạnh phun ra ——

Thân thể của nam nhân điên cuồng mà run rẩy co rút, tràng đạo kịch liệt co rút lại siết chặt hai côn thịt hỏa nhiệt ở bên trong, kẹp làm cho hai hắc báo gào to liên tục, xuyên xỏ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sâu, tại hạ thân sau một trận đấu đá loạn lung tung không quy luật, rốt cục thân mình cứng đờ, song song ngẩng đầu lên lớn tiếng gào thét, hai dòng báo tinh như nước suối bỗng bắn ra ——

“A a a. Bỗng chết ta.” Tràng bích mẫn cảm bị báo tinh hỏa nhiệt nung như muốn tan chảy, làm cho Lâm Đạm Chi đảo mắt trắng, từng đợt run rẩy.

Hai hắc báo như muốn cho nam nhân thụ thai mà không ngừng phun ra một lượng lớn dịch thể, rất nhanh mà bụng của Lâm Đạm Chi phình như cái trống, trương lên như muốn nứt ra ——

“Ồ. Từ bỏ. Không cần bắn nữa. Sắp nứt. Ô. Trương chết ta.” Lâm Đạm Chi nhịn không được khóc giãy giụa, nhưng hạ thân chỉ cần vừa động liền đau mà hút khí.

Nguyên lai kỳ bắn tinh của báo vừa lâu, vừa nhiều, móc câu của côn thịt ở lúc bắn sẽ dử tợn móc vào âm hộ của thú cái, đảm bảo lượng dịch thể sẽ không chảy ra ngoài, làm cho cơ hội thụ thai của thú cái càng cao hơn.

Hai hắc báo cũng biết quá trình này sẽ làm nam nhân phi thường vất vả, bởi vậy trù mền mà vượn đầu lưỡi liếm nước mắt không ngừng chảy xuống của nam nhân.

Lâm Đạm Chi cảm thụ được ôn nhu của báo bối đối với mình, trong lòng nhất thời tràn đầy tình yêu sâu đậm.”Không sao. Bắn đi. Toàn bộ đều bắn vào cơ thể ta. Ta yêu các người. rất yêu các người.”

Hai hắc báo dường như nghe hiểu lời của nam nhân, đôi mắt màu tím dần dần ướm át, biểu lộ tình yêu khó nói, kích động mà càng thêm đậm xâm nhập vào trong cơ thể của nam nhân.

Ánh trăng ôn nhu từ từ rải khác rừng núi yên tĩnh, như lời chúc phúc ôn nhu nhất dành cho thiên địa vạn vật.

Từ giờ khắc này, mặc kệ là thân thể hay là tâm linh, một người hai báo này đã kết hợp sâu sắc cùng với nhau, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không chia lìa.

ĐỌC XONG LIKE, VOTE, CÒM ĐÊ. KÈO TA LẠI ĐIÊN Á.

HA HA.

ĐỪA THÔI.

MỌI NGƯỜI ĐỪNG GIẬN NHÁ.

IU IU NÀ.

6. Chương 6

Trên tứ chi mạnh mẽ thon dài được bao phủ bởi bộ lông hoa lệ đen tuyền, ánh mắt sắc tím mộng ảo lóe lên tia thâm thúy, báo bối đã tính xinh đẹp cao quý này một lần nữa khiến cho Lâm Đạm Chi vì bọn hắc mà yêu thương mà khuyhnh đảo.

Rất đẹp Bọn họ nhất định là hai con báo đẹp trai tuần mỹ nhất trên đời này.

Thấy ánh nhìn không chớp mắt của nam nhân nhìn bọn chúng, một dáng thần hồn điên đảo, Ban Ban cùng Điểm Điểm cao ngạo mà ngẩng đầu, tự cho là tư thế rất tuần tú chậm rãi di chuyển đến trước mặt hắc.

“Phì, đồng đánh!” Lâm Đạm Chi cười cười mà gõ đầu của bọn họ.

Ban Ban cùng Điểm Điểm khoe mẽ thất bại, tức giận gầm nhẹ một tiếng, một trái một phải nhảy lên người của nam nhân, gặm cắn cổ của hắc.

“Ha ha. Rất nhiệt. Ban Ban, Điểm Điểm không được náo loạn.”

Lâm Đạm Chi cười ôm lấy bọn họ.”Các người nhất định đói bụng lắm phải không? Ta nghĩ cách chuẩn bị thức ăn cho các người ăn.”

Nghĩ đến mấy ngày xa nhau bọn họ cũng chưa có bữa cơm ngon lành, Lâm Đạm Chi cực kỳ đau lòng.

Hay là xuống núi mua thức ăn ngon đem lên, không tận mắt thấy bọn họ ăn cái gì, hắc căn bản không an tâm.

Không nghĩ tới Ban Ban cùng Điểm Điểm vừa nghe chủ nhân nói như vậy, đột nhiên nhảy xuống giường chạy đi ra ngoài, một lúc sau, với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, miệng ngậm “đồ ăn” vui vẻ mà chạy vào, một bộ dạng dâng vật quý cho chủ nhân.

“A, là thô!” Lâm Đạm Chi phát ra một tiếng bất ngờ.

Nguyên lai hắc vừa rồi mở to mắt tìm không thấy đáng, chính là bởi vì bọn họ sẵn thức ăn.

“Ban Ban với Điểm Điểm thật là lợi hại a!”

Lâm Đạm Chi giống tiểu hài tử vui mừng mà vỗ tay, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng, vậy đại khái đó chính là bản năng của động vật đi.

Hai hắc báo được chủ nhân ca ngợi, đắc ý ngẩng đầu lên vẫy vẫy cái đuôi.

“Ban Ban với Điểm Điểm thực ngoan, chờ ta một chút. Ta đi nấu, lập tức có ngay.”

Nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, Lâm Đạm Chi nghĩ đến vết thương hôm qua ở mông chắc là đau lắm, không ngờ hắc chẳng có một chút cảm giác đau đớn nào.

Kinh ngạc đưa tay ra sờ sờ, Lâm Đạm Chi phát hiện bộ vị xấu hổ kia của hắc lại được lau rửa sạch sẽ, không bị thương đến một sợi lông.

Tại sao có thể như vậy. Rõ ràng hôm qua hắc chảy rất nhiều máu mà.

Khó tin. Thật khó tin.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chẳng lẽ. Ban Ban với Điểm Điểm thật sự như lời của A Văn, là ma lực của thần báo trong truyền thuyết?

Ấn. Hắc là không thể nào đâu.

Lâm Đạm Chi nhìn nhìn hai thú cưng của mình cả hai đang giả vờ đáng yêu, vẫy vẫy cái đuôi, trên mặt nhất thời xuất hiện ba cái hắc tuyến.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, cùng Ban Ban với Điểm Điểm ở núi rừng u tĩnh xinh đẹp chơi đùa, còn ở khắp nơi làm tình điên cuồng, Lâm Đạm Chi nếu không phải vì làm việc kiếm tiền, thật sự là không muốn trở về đi làm mà.

Bất quá vì bảo bối yêu thương của mình, hắc vẫn phải nỗ lực làm kiếm tiền mới phải, tốt nhất có thể mua lại ngôi nhà cùng ngọn núi đang ở kia, về sau cả đời đều cùng Ban Ban, Điểm Điểm sinh sống tại nơi đó, ngày ngày tự do tự tại như thần tiên.

Vừa ảo tưởng đến cuộc sống tương lai tốt đẹp, nụ cười ngây ngô lộ trên khuôn mặt Lâm Đạm Chi làm đồng nghiệp trong văn phòng nhìn thấy thật quý dị.

“Uy, các người xem, tiểu toán bàn có phải điên hay không? Chưa bao giờ nghĩ như hắc mà có thể nghỉ một hơi bảy ngày, đúng là phá kỷ lục a.”

“Ta nhìn không phải điên, mà chính là yêu. Các người chẳng lẽ không có phát hiện gần đây hắc rất thất thường sao? Lúc trước cả ngày ủ rũ, nửa chết nửa sống, bây giờ thì cứ như trên mây, ngây ngô cười suốt, đây không phải là bệnh trạng của tình yêu thì là cái gì?”

“Như vậy sao? Tiểu toán bàn chính là thần canh cửa nổi danh, ngay cả chúng ta an bài xem mắt cho hắc, hắc đều muốn đối phương trả tiền mời khách hắc mới bằng lòng đi, người như vậy làm sao có thể tiêu tiền cho bạn gái?”

“Đúng nga, ta nhìn sao cũng không thể.”

Lâm Đạm Chi nhìn mọi người vây quanh lú lú không biết thảo luận cái gì, thầm nghĩ có lẽ mấy ngày không đi làm có đại sự gì xảy ra, vội vàng chạy qua hỏi thăm kết cục.

“Tán gẫu cái gì a? Thấy các người tán gẫu vui vẻ như vậy, cũng nói cho ta nghe một chút đi.”

“A? Không có không có, chúng ta không tán gẫu cái gì.” Trần Kỳ Quân biết tiểu toán bàn này ghét nhất bị người khác ở sau lưng nói chuyện thị phi của hắc, vội vàng xua tay phủ nhận.

“Tại sao không có, các người rõ ràng hàn huyên một hồi lâu, rồi thấy ta đến lại không nữa? Chẳng lẽ các người đang nói về ta?”

Lâm Đạm Chi thần sắc không tốt theo dõi y.

“Không không không. Chúng ta là ở tán gẫu. tán gẫu.” Trần Kỳ Quân nhất thời cũng không nghĩ ra cái gì lấy cớ, gấp đến độ nháy mắt với những người bên cạnh.

Vẫn là Trần đại tỷ thông minh, vội vả nhảy vào, “Ác, chúng ta tán gẫu về chuyện công ty sắp bị sáp nhập.”

“Cái gì? Sáp nhập?” Lâm Đạm Chi nghe vậy chấn động.

“Đúng vậy, trước mắt có lời đồn đãi này rồi.”

“Vậy. Chúng ta không bị cắt giảm biên chế chứ?” Lâm Đạm Chi khẩn trương hỏi như vậy.

Trời ạ, hần hiện tại cũng không phải là một người ăn no thì cả nhà đều no, hần còn phải dưỡng hai con đã thú sức ăn vô cùng lớn a!

“Yên tâm, cho dù muốn cắt giảm biên chế cũng không đến phiên ngươi. Ngươi làm việc lưu loát lại chịu khó, một người có năng lực bằng dùng hai người, công ty mới sẽ không ngốc đến nỗi sa thải nhân viên giỏi như vậy.”

“Phải không. ?” Từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, đối cuộc sống không có chút cảm giác an toàn của Lâm Đạm Chi vẫn cảm thấy có chút bất an.

Không được, người vẫn là phải có ý thức thật tốt với nguy cơ, hần nhất định phải phòng ngừa chu đáo, cố gắng kiếm chút tiền.

Đùng đùng ——

Bầu trời như muốn nổi giông tố lớn.

Lâm Đạm Chi chạy trên chiếc xe máy mới mua, cố sức chạy trên đường núi. Nhưng bởi trên đường đọng nước, nơi nơi đều là gồ ghề, cho nên chạy không nhanh.

Thật là muốn chết, sau mỗi ngày tan ca đều đi làm thêm kiếm tiền, đến tối mới có thể về nhà. Ban Ban với Điểm Điểm đã phát cáu, hôm qua hần thật vất vả trái lừ phải gạt, nói tốt nói xấu, còn bồi bọn họ ở trên giường lăn vài lần, đáp ứng hôm nay nghĩ có thể sớm một chút trở về, mới để cho bọn họ nguôi giận.

Không nghĩ tới trời hôm nay không tốt như vậy, đổ mưa gì chứ, hại hần về chậm.

Nghĩ đến Ban Ban với Điểm Điểm hôm nay không biết lại sẽ ở trên giường giãy vò hần như thế nào, Lâm Đạm Chi quả thực khóc không ra nước mắt.

Mặc kệ, chỉ cần bảo bối của mình không tức giận, tùy ý bọn họ vậy.

Tuy rằng biết mình thật sự quá mức sùng nịch bọn họ, nhưng ai kêu bọn họ lại làm người ta yêu thương như thế.

Vừa nghĩ tới Ban Ban với Điểm Điểm bộ dạng tinh nghịch khả ái, trước mắt của Lâm Đạm Chi đều là trái tim màu hồng.

“Grừm ——”

Đột nhiên, từ trên núi truyền xuống tiếng gầm quen thuộc, Lâm Đạm Chi bỗng ngẩn đầu vừa thấy ——

Trời ạ, mưa lớn như thế, sao bọn họ lại chạy xuống?

“Ban Ban, Điểm Điểm, ta không phải đã nói không cần xuống dưới chân núi để chờ ta sao? Các ngươi như thế nào không nghe lời, không ngoan!” Lâm Đạm Chi tức giận mắng.

Thật sự là, nói bao nhiêu lần, ở nhà chờ hần là được rồi, không cần cứ chạy ra bên ngoài. Tuy rằng nói trên núi này không có người ở, nhưng nếu có vạn nhất thì làm sao bây giờ?

Ban Ban với Điểm Điểm bị mắng, phi thường khó chịu mà gầm nhẹ một tiếng, song song vội chạy tới chỗ Lâm Đạm Chi.

Thật là, lại giận, thật là gia hỏa xấu tính mà.

Lâm Đạm Chi sững nịch mà cười lắc lắc đầu, đem xe máy dựng ở ven đường, chuẩn bị ôm hai bảo bối thật chặt, làm cho bọn họ bớt giận.

Ầm ầm ——

Không trung đột nhiên đánh một tiếng sấm, bắn trúng cột điện bên đường ——

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lâm Đạm Chi chỉ có thể trơ mắt nhìn cột điện ở trước mặt hần nổ ầm gây đôi, cáp điện với sét đánh không kịp bịt tai bồng vung vẩy xuống, vừa vịn bắn trúng hai dáng đen ở trên đường đang chạy tới!

Không kịp né tránh, thân thể của hai hắc bảo nhảy mất qua dòng điện lưu cực cao, làm cho bọn họ ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng đã bị điện giật mà ngã xuống.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, nhanh đến nỗi Lâm Đạm Chi hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ có thể toàn thân lạnh như băng mà đứng ở tại chỗ.

Không. Đây không phải là thật sự. Không.

“Không. Không cần a a a a.” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, liều mạng xông lên phía trước ——

Dùng nhanh cây lược ven đường phát dây điện ra, Lâm Đạm Chi ôm lấy Ban Ban với Điểm Điểm khóc đến mất đi ý thức mà rống thất thanh, “Không được. Không được chết.”

“Ban Ban. Điểm Điểm. Các người mau tỉnh lại. Ta mang bọn người về nhà. Về nhà.”

“Ta mua cho rất nhiều thịt ngon cho các người. Chúng ta về nhà ăn có được hay không. Ô. Không được bỏ lại ta.”

Mặc kệ khóc la gọi to như thế nào, hai bảo bối của mình vẫn là không tỉnh lại, Lâm Đạm Chi tuyệt vọng quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu ——

“Ô. Lão thiên gia. Van cầu người. Van cầu người lấy mạng của ta đi, đem bọn họ trả lại cho ta. Trả lại cho ta a.”

Tiếng khóc thê lương vang vọng trong cơn mưa lạnh lùng, có lẽ ông trời thật sự nghe được lời khẩn cầu của phạm nhân đáng thương này, Lâm Đạm Chi đột nhiên cảm giác hắc bảo ở trong lòng nhẹ nhẹ co giật.

“Ô. Ban Ban, Điểm Điểm các người tỉnh? Thật tốt quá, rất.”

Lâm Đạm Chi nói còn chưa nói hoàn, lại đột nhiên bị hiện tượng quỷ dị trước mắt làm sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm ——

Chỉ thấy thân thể của hai hắc bảo trong lòng dần dần phát ra kim quang, từng vòng từng vòng bao lấy thân thể của bọn họ, kim quang càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng ——

Làm người ta không dám lại gần nhìn vào trong ánh sáng, Lâm Đạm Chi vì che mắt, mơ hồ nhìn thấy bộ lông đen trên thân hắc bảo từ từ rơi ra, xương cốt vang lên tiếng ba ba, thân thể cùng tứ chi dần dần thành lớn đối dài.

Hết thấy đều thay đổi. Chỉ có đôi mắt tím chậm rãi mở ra giống như trước thâm tình chăm chú nhìn hần.

“Chủ nhân.”

Ban Ban với Điểm Điểm lại mở miệng gọi hần.

Lâm Đạm Chi toàn thân cứng ngắc, đầu trống rỗng.

Ta đang nằm mơ. Ta nhất định là đang nằm mơ.

Bằng không vì sao hai hắc bảo của ta lại biến thành người ở trong lòng, còn mở miệng nói chuyện với ta?

Là ta điên rồi. Hay là thế giới này điên rồi.

Ta. Ta chịu không nổi.

Quá nhiều kích động làm cho trái tim không thể nào chịu được rốt cục Lâm Đạm Chi nhịn không được điếng một tiếng, ở trong lòng hai hắc báo, ác, không, là hai nam nhân đã hôn mê ——

“Chủ nhân, mau tỉnh lại, đói bụng.”

“Đúng vậy, chủ nhân, mau tỉnh lại, đói chết đói chết.”

“Nếu chưa có đồ ăn, rõ ràng ăn chủ nhân trước là được rồi, người xem tiểu nhục tràng của hắc thoát nhìn thật ngon a.”

“Hi, hình dáng của hao tiểu dẫn dẫn của chủ nhân cũng rất ngon.”

“Không được. Không được ăn ta!” Không biết hôn mê bao lâu mà Lâm Đạm Chi bị những lời trêu tức bên tai làm tỉnh lại.

“Hi, chủ nhân tỉnh.” Hai người cao hừng nhìn nam nhân hít một hơi.

“Không được đụng vào ta!” Lâm Đạm Chi bị hai nam nhân xa lạ dọa đến nỗi nhảy ra xa.”Các người rốt cuộc là ai. ? Các người. có phải quỷ hay không?”

Lâm Đạm Chi thật sự bị một màn hắc báo biến thân dọa không nhẹ.

“Quỷ cái gì a? Chủ nhân, người không biết chúng ta?”

“Đúng vậy, chủ nhân thật dốt, ngay cả chúng ta cũng không nhận ra.”

“Bớt nói nhảm! Mau nói cho ta biết, các người đem Ban Ban, Điểm Điểm của ta giấu chỗ nào?” Lâm Đạm Chi khẩn trương hỏi.

“Chủ nhân dốt nát, chúng ta ngay trước mắt người a.” Nam nhân cao lớn tuổi trẻ, tóc đen đến vai tức giận nhíu mày.”Ta là Ban Ban.”

“Ta là Điểm Điểm.” Nam tử thân hình cũng cao lớn, nhưng tóc ngắn hơn cũng tức giận bĩu môi.

“Cái gì?” Lâm Đạm Chi nghe vậy cả người đều ngây ngẩn cả người.”Làm sao có thể?”

“Làm sao không thể? Người nhìn kỹ.” Ban Ban với Điểm Điểm song song chỉ chỉ đôi mắt màu tím chiều bái của mình cùng bốn hình xăm hình cái đầu trên vai.

“Bây giờ tin chưa?”

“.” Lâm Đạm Chi nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nhưng đôi mắt màu tím này cùng cái bớt quen thuộc kia thì dù thế nào đi nữa cũng không thể bắt chước được.

Trời ạ, đây là thật chẳng? Ban Ban cùng Điểm Điểm của ta thế nhưng biến thành người? Hơn nữa còn là hai mỹ nam tử đẹp siêu cấp?

“Chủ nhân, người đừng trừng mắt nhìn chúng ta nữa, bụng bọn ta đói lắm rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, mau làm đồ ăn cho bọn ta!”

Hai người nhìn bộ dáng chủ nhân si ngốc, nước miếng cũng nhanh chảy xuống, không khỏi trên chuồn dưới nhảy mà lớn tiếng kháng nghị.

“Trời ạ! Các người nhanh mặc quần áo!” Nhìn phân thân của hai người thật lớn lắc lư lúc ẩn lúc hiện, Lâm Đạm Chi không khỏi mặt đỏ tim đập mà che mắt.

“Bọn ta không cần mặc quần áo, bọn ta muốn ăn thịt thịt!”

“Đúng, ăn thịt thịt! Ăn thịt thịt!”

“Đúng vậy, khi đó thật đáng sợ, ta còn nghĩ rằng ta chết chắc rồi, rốt cuộc nhìn không thấy chủ nhân rồi đó.” Điểm Điểm như trong lòng còn hoảng sợ mà vươn tay ôm lấy chủ nhân.

“Đừng sợ đừng sợ, đều là ta không tốt, không có bảo vệ tốt các người.” Lâm Đạm Chi đau lòng kéo bọn họ lại.”Vây các người còn biến lại nữa không?”

“Không biết. ta cảm thấy được hẳn là có cách, nhưng ta nghĩ không ra.” Ban Ban chán nản cúi thấp đầu xuống.

“Chi Chi không thích hình dáng bọn ta bây giờ sao?” Điểm Điểm đáng thương như vậy, ngóng trông nhìn hẳn.

Lâm Đạm Chi yêu thương cười cười, “Thích, mặc kệ các người biến thành bộ dáng gì nữa, ta vĩnh viễn đều thích.”

7. Chương 7

Tác giả : Mê Dương ()

Dịch : QT ca ca, Gu gõ đại thúc, ...

Edit : Hầu lão bà bà

Beta : Lynn

Tuy rằng là hai nam nhân cao lớn cường tráng, ngăm đen hoàn mỹ mà trần truồng sẽ phi thường thưởng tâm duyệt mục, nhưng vì suy nghĩ cho trái tim của mình, Lâm Đạm Chi vẫn là quyết định mua quần áo cho bọn họ.

“Ban Ban, Điểm Điểm, các người mặc thử xem có thích hợp không?” Lâm Đạm Chi từ trong túi nhựa lấy ra hai cái áo sơ mi cùng quần đùi.

“Sao, xấu chết được.” Ban Ban nhìn cái áo sơ mi hoa lớn trên tay của chủ nhân cùng cái quần đùi quê mùa, lộ ra cái vẻ mặt chán ghét.

“Của ta mới xấu nè.” Điểm Điểm cũng một mặt nhăn như khi.

“A? Các người không vui sao? Chính là lão bản kia nói đây là kiểu lưu hành nhất trong năm nay nga.” Canh cửa hầu bao siêu cấp, Lâm Đạm Chi chưa bao giờ chú trọng cách ăn mặc nên hoàn toàn không cần biết xu thế lưu hành, càng chưa nói tới thưởng thức cái gì, mua quần áo trên cơ bản đều là quán ven đường đại hạ giá một cái chín mươi chín đồng.

“Không cần, ta không mặc.” Ban Ban kiên quyết không đem loại “giẻ lau” không phẩm giá này mặc vào người.

“Ta cũng không mặc.” Điểm Điểm cũng quay phức đầu đi, một bộ mặt khinh thường.

“Các người thật sự là. . . Làm sao lại có thể lãng phí như vậy? Ta đã tốn vài trăm đồng để mua a.” Lâm Đạm Chi vô cùng đau đớn nói.

“Mặc kệ mặc kệ, chúng ta muốn chính mình chọn quần áo.” Ban Ban lớn tiếng mà kháng nghị.

“Đúng, bằng không ta cùng ca ca tình nguyện thân thể trần truồng.” Điểm Điểm cao giọng phụ họa.

Tuy rằng tiếc tiền, nhưng biết hai bảo bối của mình tính tình khó lay chuyển, nói không mặc sẽ không mặc, Lâm Đạm Chi cũng chỉ có thể giơ tay đầu hàng. “Được được, ta đây mang bọn người đi dạo phố mua quần áo được không?”

“Được được, Chi Chi đối chúng ta tốt nhất !” Ban Ban vui vẻ ôm lấy chủ nhân, đặt trên môi hẳn một nụ hôn.

“Đi dạo phố! Đi dạo phố! Chúng ta muốn đi đi dạo phố!” Điểm Điểm cũng vừa gào vừa nhảy ôm lấy hẳn.

Nhìn thấy hai người hưng phấn như vậy, Lâm Đạm Chi cũng cười vui vẻ. “Muốn có thể lên phố, trước tiên ngoan ngoãn nghe lời của ta hảo hảo cải trang một phen.”

Mặc dù đeo kính râm che đi đôi mắt màu tím chết người, hai nam nhân thân hình cao lớn điển trai cũng hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt.

“Chi Chi, vì sao muốn chúng ta mang kính râm a? Bây giờ là buổi tối ư.” Ban Ban bắt mắt mà chun cái mũi.

“Đúng vậy, tối thui, hại ta đều thấy không rõ lắm.” Điểm Điểm cũng bắt đầu oán giận.

“Bảo các người mang thì mang, đừng dài dòng, bằng không bây giờ chúng ta trở về đi.” Lâm Đạm Chi cảm thấy được hai bảo bối của mình có đôi mắt màu tím quả thực mê chết người, theo bản năng là muốn đem chúng giấu đi, không cho người khác thấy.

“Được rồi được rồi, mang thì mang thôi.” Ban Ban sợ chủ nhân thật sự thay đổi chủ ý về nhà, vội vàng sửa miệng.

“Đúng đúng, dù sao mỹ nam tử mang kính râm càng đẹp.” Điểm Điểm cũng nhanh chóng phụ họa.

“A, quần áo này không tồi, chủ nhân chúng ta mau vào xem đi.” Ban Ban nhìn rất thích quần áo của một shop, vội vàng đem chủ nhân kéo vào trong shop.

Vài nữ nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy hai đại soái ca hình thể hoàn mỹ đi vào, ánh mắt sáng rực lên, lập tức tranh nhanh vị trí phục vụ bọn họ, hoàn toàn bỏ qua nam tử khác ở giữa bọn họ.

“Tiên sinh, cần giúp gì không?”

“Tiên sinh thích kiểu dáng gì tôi có thể giới thiệu cho anh.”

“Cái áo màu trắng này các anh thấy như thế nào? Xứng đáng được mặc trên làn da màu đồng của các anh. Các anh mặc thử xem thế nào?”

Vài nữ nhân viên cửa hàng luôn liếc mắt đưa tình, ở bên cạnh Ban Ban, Điểm Điểm tíu tít gọi anh không ngớt, làm cho Lâm Đạm Chi lập tức nổi trận lôi đình. Đám mê trai này!

“Toàn bộ không cần! Tự bọn ta chọn là được.”

Nhìn thấy chủ nhân che ở trước mặt bọn họ, ánh mắt thiêu đốt lửa giận, một bộ dạng ăn dấm chua đáng yêu, hai nam nhân lập tức đắc ý cười trộm ở trong lòng.

“Đúng đúng, tự chúng ta chọn là được rồi. Ta muốn cái này, cái này còn có cái này.” Ban Ban liên tiếp chọn vài kiểu dáng thun đơn giản, cất bỏ đứng đắn nói.”Chi Chi, người tới giúp ta thay quần áo.”

“Ta thích mấy kiểu màu đen này, Chi Chi người cũng giúp ta thay. A, cái màu lam này thoát nhìn thực thích hợp với Chi Chi, người cũng đi mặc thử đi.”

“Không cần không cần, các người thử là được rồi.” Lâm Đạm Chi vội vàng xua tay cự tuyệt.

“Mặc kệ mặc kệ, người mau vào.”

Một đám nữ nhân trùng đến hai con mắt muốn rớt tròng, hai người bất chấp tất cả đem nam nhân kéo vào phòng thay quần áo.

“Hừ ân. Bại hoại. Không được a.”

Hai viên đầu nhũ bị Ban Ban cùng Điểm Điểm một trái một phải vuốt ve đùa bỡn, bị lột sạch áo Lâm Đạm Chi cắn môi dưới phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ. . .

“Tiểu Chi Chi nói dối ác, nói không được mà sao đầu nhũ lại giương cao như vậy?” Ban Ban cắn lỗ tai chủ nhân, cười tà.

“Đúng vậy, bộ dạng hồng hồng thoát nhìn thật *** đáng a, dường như bảo chúng ta nhanh hút nó.” Điểm Điểm cũng cười tà ác.

“Mới không có. . . Hừ ân. Các người đừng xằng bậy. Sẽ bị người khác phát hiện. . . hừ hừ.” Miệng tuy rằng mọi cách kháng cự, nhưng từ đầu nhũ truyền đến đắc khoái cảm làm cho Lâm Đạm Chi nhịn không được mà cong người, nghênh đón nam nhân *** ô đùa bỡn.

“Muốn chúng ta hút sao? Chi Chi.”

“Muốn thì phải thành thật mà nói ra.”

“Hừ ân. Rất ngứa a. Ô. Hai người các người thật xấu. Ta ghét các người. . .” Trong căn phòng thay đồ nhỏ nhỏ, bị hai hùng tinh cao lớn gắt gao vây quanh khiến Lâm Đạm Chi phát ra tiếng khóc nức nở kiềm nén.

“Còn nói dối, Chi Chi yêu chúng ta đến chết mới đúng.”

“Đúng vậy, Chi Chi, nói mau: “Ta đây đối với đầu nhũ *** đang muốn bị các người hung hăng hút!”

Hai người vì khiến cho nam nhân nói ra lời xấu hổ, ngày càng táo tợn dùng móng tay gầy gầy đầu nhũ đã sưng lên đến hết chịu nổi.

“Ô. . . Cứu mạng a. . . Không được gầy nữa.” Khoái cảm quá mức kích thích làm cho Lâm Đạm Chi nhịn không được ôm lấy bọn họ, khóc cầu xin.”Ta nói ta nói. Ta. . . Ta đây đối với đầu...vú...***. . . *** đang. muốn bị các người hung. . . hăng hút! Ô. Mau hút ta!”

“Tuân mệnh, chủ nhân thân ái.”

Hai người cười tà ma, cúi đầu đem hai quả đo đỏ đồng thời hút vào miệng ——

“Ô ô ô.”

Lâm Đạm Chi thân mình một trận kịch liệt giật giật, liều mạng cắn môi dưới ngăn cản tiếng kêu *** đang phát ra, nhưng thân thể *** đang vẫn là bán đứng hẳn, còn thịt cương trong quần không được an ủi, lại mạnh mẽ mà bắn tinh ——

“Trời ạ, tiểu Chi Chi lại bắn như vậy.” Ban Ban nhìn vẻ mặt của nam nhân lúc cao trào, phát ra ca ngợi hưng phấn.

“Đúng vậy, chủ nhân chúng ta thật sự là rất *** đang, lại mặc kệ chúng ta liên tục mình bắn tinh. Ca, người nói chúng ta cần như thế nào trừng phạt hẳn?” Ánh mắt của Điểm Điểm là tuyệt đối tà ác.

“Hắc hắc. Đương nhiên là hảo hảo phần thưởng hẳn một chút mỹ vị của bữa tiệc lớn! Chúng ta đi.”

Ba người căn bản ngay cả nửa cái áo cũng chưa mặc thử mà đem tất cả mua hết.

Lâm Đạm Chi cao trào qua đi toàn thân vô lực, thần trí mê muội, căn bản vô lực tự hỏi giá cả có đắt bao nhiêu, liền từ trong ví lấy một cái thẻ mua sắm duy nhất.

Hai người mang theo chủ nhân hai chân mềm nhũn cấp tốc lao ra khỏi tiệm, tìm kiếm khắp nơi chỗ “gây án”.

“Ca, ta chịu không nổi, chỗ này đi.” Điểm Điểm dùng cằm chỉ vào công viên nhỏ nhỏ bên đường.

“Được, chỗ này, ta cũng nhịn không nổi nữa.”

Hai người như cường bạo hợp lực kéo nam nhân như tù nhân vào trong đám cây rậm rạp.

“Hừ ân. . . Không được. . . Không được ở chỗ này. Chúng ta về nhà làm đi.” Lâm Đạm Chi xấu hổ bắt đầu giãy giụa.

“Không được, ta nhịn không nổi nữa.” Ban Ban giành trước đem nam nhân áp đảo, quỳ gối xuống, kéo lấy đầu của hắn hướng tới tinh khí đã sưng lên không chịu nổi.”Mở cái miệng *** đang của người ra, đem còn thịt lớn của ta ăn vào đi!”

“Ô. . . Van cầu người không được, không được ở chỗ này.”

Lâm Đạm Chi còn chưa nói xong, một cây côn thịt lớn màu tím đen đã mạnh mẽ nhét vào cái miệng đang cầu xin không ngừng ——

“A a.”

Côn thịt bị khoang miệng cực nóng gắt gao hấp thụ, Ban Ban phát ra tiếng hô cực thích, bắt đầu kịch liệt đong đưa thất lưng, làm cho phân thân thô to cực muốn phát tiết ở trong đôi môi của nam nhân điên cuồng ra vào——

“Ngô ừ.” Cái miệng nhỏ nhỏ cắn bản không chứa được côn thịt to lớn, Lâm Đạm Chi vội vàng mở lớn yết hầu, để ngừa chính mình bị nghẹn mà chết.

“Hắc hắc, cái miệng nhỏ phía trước của tiểu Chi Chi đã có đại nhục tràng của ca ca mà ăn, cái miệng phía sau chắc đối bụng lắm phải không? Đừng nóng vội đừng nóng vội, ta lập tức đưa một cây đại lập xướng vô địch càng lớn hơn nữa.”

Điểm Điểm cười hắc hắc, kéo quần nam nhân xuống, mở rộng cái mông cao cao mân mê của nam nhân, nhắm cú huyết *** đang đỏ tươi, đã quen bị nam nhân tiến vào kia, đem hai ngón tay mạnh mẽ đâm vào

“Ô ừ.” Cái miệng nhỏ nhắn phía trước bị thịt heo lớn của Ban Ban nhét chặt, Lâm Đạm Chi chỉ có thể trừng lớn hai mắt, phát ra tiếng thét bi thảm ——

“Thích sao? Có phải không đủ hay không? Có phải muốn một thứ càng to càng thô hung hăng xuyên vào phải không?” Điểm Điểm ngoằn ngoèo ngón tay, trêu đùa gầy mót khắp nơi tràng bích vừa ẩm vừa mềm của nam nhân——

“Ô ừ.”

Từ huyết thịt mẫn cảm truyền khoái cảm đến mắt hôn làm cho Lâm Đạm Chi từ mũi phát ra tiếng thở dốc hổn hển, liều mạng đong đưa mông làm cho ngón tay của nam nhân càng xâm nhập sâu hơn ——

“Hô hô. Đệ, người không thấy mông tiểu Chi Chi đong đưa lợi hại như vậy? Người cứ việc học ca ca mà hung hăng cắm vào đi, ta cam đoan hẳn lập tức thích chết đi được.”

“Hi, ta cũng nghĩ vậy. Ca, người không biết cái miệng nhỏ nhắn phía sau đầy khao khát của tiểu Chi Chi thiếu chút nữa cắn đứt ngón tay của ta, thật là có đủ *** đang a. Yên tâm, tiểu bảo bối, lập tức liền cho ăn cái gì càng lớn càng ngon.” Điểm Điểm cười tà rút ngón tay ra, cầm phân thân của mình sớm cứng rắn như sắt này, nhắm thẳng *** huyết không ngừng mấp mé kia mà xuyên xỏ ra vào ——

“Ngô ngô ngô.”

Tràng đạo mềm yếu bị côn thịt to lớn hung hăng đâm chọc, một cái lại một cái mà kịch liệt trườn động quấy nhiễu.

Từ kích thích đến khoái cảm tuyệt đỉnh làm cho con người ta điên, đã sớm quen bị nam nhân cuồng thao mông *** đang mà vận vẹo, thần trí mê muội đến Lâm Đạm Chi một bên thất thần miệng hút tràn ngập phân thân thô to mùi hùng tính, một bên ở trong lòng phát ra tiếng hét thống khoái ——

A a. Thích chết được. Dừng sức. Lại dùng lực cắm.

Ta còn muốn. Ta còn muốn a.

Hai miệng nhỏ nhắn trước sau đều bị hung hăng xuyên xỏ, hốc mắt Lâm Đạm Chi không ngừng chảy ra nước mắt kích động, trong lòng tràn đầy tình yêu điên cuồng với hai nam nhân.

Ta yêu các người. rất yêu các người. Lại dùng lực tiến vào cơ thể của ta. Vĩnh viễn thuộc về ta ——

Tiếng thét chói tai ở trong lòng của Lâm Đạm Chi rất nhanh đạt tới cao trào tuyệt đỉnh, cả người từ đầu đến chân kịch liệt co rút giật giật, mông cùng miệng mạnh mẽ kẹp lại, một dòng tinh nồng đặc từ côn thịt cao ngất của hắn phóng ra, tưới đầy trên cổ ——

Ban Ban cùng Điểm Điểm bị cái miệng nhỏ nhắn *** đang trên dưới của nam nhân siết chặt mà oa oa kêu to, cũng không chế không được mà bắn tinh ——

“Oa a a a. Chi Chi. Bảo bối. Bắn cho người.”

Làm xong một lần còn không đủ, ở trong lùm cây còn hung hăng chà đạp chủ nhân vài lần nữa mới thôi. Xem ra hai nam nhân mặc kệ kẻ đối thành người nhưng vẫn như là báo, đều là cầm thú háo sắc!

8. Chương 8

Tác giả : Mê Dương ()

Dịch : QT ca ca, Gu gõ đại thúc, ...

Edit : Hầu lão bà bà

Beta : Lynn

Đôi lời ^^~ :

Lâu quá mới post một chương thiệt là ngại ah ^^~ các bạn đừng la làng hah, mình tự hứa là sẽ post hết những bài tồn theo lịch trình mà Lão Bà đã đưa. Nên các bạn cũng đón đọc nha.

Lynn.

Cao già thánh quốc

“Sát Bồ Nhĩ đại thần, nghe nói có tin tức mất tích của hai vị vương tử Tử Thần, Tử Lãm, là thật hay không?”

“Nghe nói một năm trước hai vị vương tử vì sự cố may bay mà mất liên lạc, có thật không?”

“Đồn đãi hai vị vương tử lại xuất hiện, các ngài có nắm chắc tin tức này đáng tin cậy không?”

Không đếm được có bao nhiêu phóng viên đứng ở cửa bộ ngoại giao, làm cho nội tâm của đại thần ngoại giao Sát Bồ Nhĩ vội vã muốn đi yết kiến thánh sứ như kiến bò trên chảo nóng, nhưng ở mặt ngoài lại chỉ có thể bất động thanh sắc mà lời lẽ nghiêm khắc trả lời.

“Hết thấy đồn đãi đều là tin đồn vô căn cứ, một lời nói bậy.”

“Vậy ngài giải thích như thế nào hai vị vương tử một năm nay đều không có tham gia hoạt động công khai gì?” Phóng viên tiếp tục theo đuổi không bỏ.

“Hai vị vương tử một năm đến phụng thần dụ Tham Thiên đại thần, đang ở thần miếu trọng bế quan tu hành, vì dân chúng thánh quốc cầu phúc, tuyệt không có chuyện mất tích. Thỉnh mọi người chớ phỏng đoán không cần thiết. Các vị có vấn đề gì có thể thỉnh giáo người phát ngôn của bộ ngoại giao quốc gia ta, hẳn sẽ giải đáp mọi vấn đề.”

Sát Bồ Nhĩ trả lời hoàn vấn đề của phóng viên sau đó vội vàng rời đi, không để cho bọn họ có cơ hội đặt câu hỏi lần thứ hai.

Đợi sau khi phóng viên tản ra, Sát Bồ Nhĩ mới từ cửa sau cực độ bí mật kiêm vạn phần khẩn cấp mà chạy tới thần miếu thánh quốc cầu kiến thánh sứ.

Trong thần miếu bí ẩn thần thánh nhất là lịch nhâm thánh sứ tiên đoán khi sử dụng Quan Linh Điện.

Kẻ tự tiện xông vào, giết bất luận tội.

“Thánh sứ, đại thần ngoại giao Sát Bồ Nhĩ có việc gấp cầu kiến.” Thị nữ A Lan cung kính ở cửa đại điện bẩm báo.

“Ừ.” Nam tử tuyệt sắc đang ở ngai chậm rãi mở ra đôi mắt màu vàng.

Đứng dậy đi ra khỏi nơi tu hành hằng ngày, thánh sứ vừa thấy được Sát Bồ Nhĩ tới thăm, trong lòng đại khái có cái gì.

Chỉ thấy Sát Bồ Nhĩ thần sắc khẩn trương bước nhanh tiến lên hướng thánh sứ thăm thăm mà hành lễ. “Bái kiến thánh sứ.”

“Không cần đa lễ. Có phải đã có tin tức mất tích của hai vị vương tử phải không?” Thánh sứ khẽ cười cười.

“Thánh sứ minh giám, thám tử chúng ta phái đi quả thật đã muốn truyền đến tin tức nói tìm được manh mối. Có người từng nhìn thấy hai vị nam tử giống vương tử xuất hiện ở chợ T trên phố. Độ tin cậy lần này có thể tương đương cao, hẳn là không có sai. Vài vị mật thám đã bắt đầu triển khai truy tung.”

“Tốt lắm, kết quả của quả bói hôm nay của bản sứ cũng như thế. Hai vị vương tử mất tích gần một năm, lần đầu xuất hiện như thế rõ ràng giống quả. Để tránh sai lầm gì, lần này bản sứ muốn đích thân đi đón vương tử trở về. Người nhanh an bài đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Nhìn theo Sát Bố Nhĩ sau khi rời đi, thánh sứ vì bất khả văn mà thở dài, vẻ mặt thanh lãnh ẩn ẩn nổi lên một lớp khinh lo.

Chậm rãi đi trở về Quan Linh Điện, thánh sứ đối với tượng thần của Tham Thiên đại thần vĩ đại giữa Linh điện mà cung kính bái ba bái, sau đó, hấn vươn tay phải, ở giữa ngực tượng thần, trên đồ đẳng kỳ dị, nhẹ nhàng đem lòng bàn tay ấn lên ——

Ngay lúc lòng bàn tay in lên kia, chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Tượng thần của đại thần lại như bay lên, vô thanh vô tức mà từ từ bay lên, để lộ một cầu thang xoắn ngậm, một đường đi đến chỗ âm u không tìm thấy đáy.

Nguyên lai, thánh sứ thế thế đại đại đều như Tây Tạng Lạt Ma, đều sử chuyển thế, vân tay đặc thù trời sinh này chính là mật mã duy nhất mở ra bí đạo phía dưới tượng thần.

Thánh sứ như đi hàng nghìn lần thông thuộc từng bậc thang, thậm chí không cần cầm đèn.

Tại tận cùng vực sâu tịch tĩnh hắc ám như địa ngục kia, lẳng lặng nằm giữa là hồ nước sâu thẳm như biển.

Lưu quang chớp động, huyền nhân tâm mục.

Trong hồ nước sâu khó lường kia, người cần phải ngưng mắt mới có thể phát hiện một bí mật thiên đại.

Ở giữa hồ, nơi sâu ba thước, rõ ràng tồn tại một bọt khí rất lớn.

Giữa bọt khí có ánh vàng lưu động, ẩn ẩn nổi lơ lửng một thân người, nhưng bởi quá mức mơ hồ, khiến cho người ta thấy không rõ tướng mạo.

Thánh sứ chậm rãi ngồi xuống ở bờ hồ, đối với giữa hồ mà nói nhỏ ngữ khí đau thương, “Đại thần, thực xin lỗi, sự tình luôn tiến hành chậm chạp như thế, trăm ngàn năm qua, ta vẫn thử làm thật tốt. Nhưng luôn không được. Cửa ta linh lực còn xa xa không đủ. Một năm trước cứu tinh liên tiếp mấy ngày rõ ràng hiện ra trong đó một chiếc nhẫn rơi xuống, vì sao cuối cùng vẫn là công dã tràng? Đại thần. Điều là ta không tốt. Người sẽ không trách ta chứ. Không. Ta biết người sẽ không. Bởi vì người luôn thiện lương tốt đẹp như vậy.”

Thánh sứ luôn luôn làm cho lòng người kính sợ, khuôn mặt thanh lãnh kia nhưng lại thần nhiên hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

* * *

“Không được lười biếng! Còn không mau làm!”

“Ồ. Chủ nhân ngược đãi chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, này thật khó, chúng ta không làm.”

Hai mỹ nam tử siêu cấp đạt đến tuần mỹ, vừa đứng ra cam đoan mê đảo một đồng nữ nhân, chính vẻ mặt đáng thương hướng chủ nhân ma quỷ cầu xin tha thứ.

“Đừng dài dòng! Là ai mấy hôm trước hãm hại ta tiêu nửa tháng lương mua đồng quần áo mặc chết người? Còn không mau hỗ trợ làm chút thủ công gia đình kiếm tiền, các người tính sau này ăn rau xanh đậu hũ mà sống sao? Mau làm!”

Lâm Đạm Chi một bên thống mạ, một bên cầm lấy cái mũ nhỏ đo đỏ, động tác nhanh nhẹn mà dán ông già Noel lên đầu. Đúng vậy, trên bàn này, một đồng gì đó trên đất chính là Lâm Đạm Chi vì bù vào chi tiêu, sau khi tan ca từ công xưởng mang về vật liệu thủ công làm sản phẩm Noel.

“Điểm Điểm dốt nát, dán sai rồi, làm sao lại dán mũ ngược rồi? Làm lại!”

“Ban Ban cũng vậy, có ông già Noel nào râu mọc trên mũi sao? Làm lại!”

Nhìn bộ dạng hai đại nam nhân tay chân vụng về, Lâm Đạm Chi vừa tức giận vừa buồn cười.

“Nhưng. . . . Chi Chi, ta đói bụng.” Ban Ban thần tình ai oán mà nhìn chủ nhân.

“Ta cũng rất đói. . . . Chi Chi, chúng ta có thể ăn no rồi làm tiếp được không?” Điểm Điểm cũng bắt đầu giả vờ đáng thương. Hai nam nhân thân hình to lớn giờ phút này lại như tiểu bảo bảo đòi sữa.

Lâm Đạm Chi đảo cặp mắt trắng dã, bất đắc dĩ buông thứ trong tay đang làm, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức.

Àn, cũng quả thật tới rồi giờ “cho ăn” rồi.

“Được được, thật sự là thua các người. Ta sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ. Bất quá công xưởng cấp rút đòi giao hàng, ta đáp ứng ngày mai sẽ giao. Các người ăn no phải tiếp tục làm, không được làm biếng nữa, biết không?”

“Biết biết.” Hai huynh đệ gật đầu như đập tỏi.

Lâm Đạm Chi nhìn bộ dáng khả ái của hai người cũng không khỏi mỉm cười. “Ngoan, hôm nay cho các người làm cơm chiên thịt bò.”

“Oa, cơm chiên! Chi Chi làm cơm chiên thịt bò ngon nhất!” Ban Ban nghe vậy ánh mắt sáng ngời.

“Nhưng. . . . Cũng không cần bỏ ớt xanh?” Điểm Điểm mày sàu mặt khổ nói.

“Không thể kén ăn! Các người hiện tại không phải báo, muốn học người mà ăn rau dưa hoa quả, bằng không sẽ táo bón, có biết hay không?”

“Táo bón là gì?” Hai huynh đệ tò mò hỏi.

“Táo bón chính là. . . . ưm tiện tiện không thông. . . .” Lâm Đạm Chi vẽ mặt xấu hổ mà nói.

“Tiện tiện không thông? Sẽ không a, mỗi ngày chúng ta đại tiện vừa nhanh vừa nhiều, đúng hay không, ca?” Ban Ban không phục nói.

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa màu đại tiện của chúng ta rất tốt, chứng tỏ bọn ta rất khỏe mạnh, Chi Chi không cần lo lắng. Không tin thì về sau lúc bọn ta đi đại tiện, Chi Chi có thể đi coi a.” Ban Ban một dáng cực lực mời đón.

“Ai muốn đi coi các người đại tiện a? Gớm chết được!” Cả mặt Lâm Đạm Chi đỏ rần xấu hổ, vội vàng trốn vào phòng bếp.”Ta muốn nấu cơm, không được nói những thứ ghê tởm!”

“Rõ ràng chính là Chi Chi mở đầu trước tiên mà. . . .” Ban Ban nhỏ giọng nói.

“Chính vậy chính vậy.” Điểm Điểm cũng thấp giọng phụ họa.

“Hai người các người ở đó mà rì rầm cái gì? Có rảnh đi quét rác, lau bàn đi.” Lâm Đạm Chi từ trong tủ lạnh lấy đồ ăn, động tác nhanh nhẹn bắt đầu rửa rau cắt thịt.

“Được được.” Hai huynh đệ vội vàng đứng dậy.

Mặc dù động tác vụng về, nhưng hai tên chưa từng làm việc nhà vẫn cố gắng hỗ trợ chủ nhân.

Lâm Đạm Chi nhìn hai vị mỹ nam tử tuấn mỹ mặc T shirt quần short, cầm chổi, cầm khăn luống cuống tay chân, bộ dạng cố gắng quét mà đến buồn cười, chỉ cảm thấy đáng yêu đến không chịu được, thực hận không thể đem bọn họ hung hăng áp đảo trên thân vài miếng.

Xong rồi xong rồi, Lâm Đạm Chi, người thật sự là càng ngày càng hoa si! Lâm Đạm Chi nhin không được ở trong lòng thầm mắng mình.

Có lẽ vì vẫn phân tâm nhìn mỹ nam tử, động tác nhanh nhẹn từ trước đến nay của Lâm Đạm Chi lại không cẩn thận làm cho nồi nóng phồng đến đến tay phải.

“A ——” Lâm Đạm Chi nhin không được phát ra một tiếng kêu đau.

“Chi Chi, làm sao vậy? Làm sao vậy?” Hai người nghe thấy âm thanh, vội vàng quăng khăn bỏ chổi chạy nhanh vào bếp.

“Không có việc gì không có việc gì, các người chớ khẩn trương.” Lâm Đạm Chi cười khổ một chút.

“Làm sao mà không có việc gì, đều đổ lên hết.” Ban Ban nắm lấy tay phải của hắn liều mạng thối.

“Để ta xem. A, thật sự là đổ rồi, không sao, xem ta đây!” Điểm Điểm đoạt lấy tay của chủ nhân, vươn đầu lưỡi liều mạng mà liếm liếm.

Nhìn đến hai cái đại nam nhân vì một chút vết thương nhỏ mà thành ra như vậy, từ nhỏ không có cha mẹ yêu thương nên Lâm Đạm Chi nhin không được cảm động đến đỏ hốc mắt.

“Tiểu ngu ngốc!” Lâm Đạm Chi chớp chớp đôi mắt ẩm ướt,

Rút tay về đưa đến vòi nước, “Nhớ kỹ, về sau bị phỏng phải ngâm nước lạnh, sau đó lại đi bôi thuốc, biết chưa?”

“Ác, đã biết, bọn ta đi lấy thuốc!”

Sau khi bôi thuốc xong, hai huynh đệ kiên trì không cho chủ nhân tiếp tục động tay nấu cơm, xung phong nhận việc xuống bếp.

Không lay chuyển được sự kiên trì của bọn họ, Lâm Đạm Chi đành phải ở một bên đảm chiến tâm kinh mà đốc thúc chỉ đạo bằng miệng.

Sau một trận chiến mãnh liệt luống tay luống chân ở nhà bếp, món “cơm chiên thịt bò” thoát nhìn cho chút kinh khủng rồi cuộc đã được đưa lên bàn!

“Ư. . . . Chi Chi, người không được ăn trước. Ta cùng đệ đệ nếm thử trước, nếu không có việc gì người mới ăn.” Ban Ban hảo tâm mà nói.

“Đúng vậy, Chi Chi đã bị phỏng, cũng không thể lại bị tiêu chảy.” Điểm Điểm cũng có chút lo lắng cho “kiệt tác” của mình.

“Không sao, ta muốn ăn.” Đây là cơm của bảo bối tâm can vì hắn mà làm, Lâm Đạm Chi đương nhiên không có khả năng bỏ qua.

“Thật vậy sao? Tay của Chi Chi bị thương kia không được lộn xộn, để cho ta dứt cho người.”

“Ta cũng muốn dứt.”

Kỳ thật hai huynh đệ rất hy vọng chủ nhân nếm thử món cơm do chính tay mình làm, cho nên vừa nghe đến Chi Chi muốn ăn, lập tức vui vẻ mà giành dứt.

“Được được.” Nghe lời há mồm ăn cơm, Lâm Đạm Chi tỉnh tể mà nhắm nháp , “Ừm, cũng không tệ lắm a.”

“Hi, thật vậy sao?” Hai huynh đệ nghe vậy vui vẻ há mồm to ăn.

Sau khi cơm nước xong, hai người còn giành rửa chén, rửa bát xong còn giành giúp chủ nhân tắm, còn giúp Lâm Đạm Chi lên giường ngủ sớm.

“Chi Chi, hàng này bọn ta làm là được rồi, người ngủ sớm đi.” Ban Ban sẵn sọc giúp chủ nhân thay áo ngủ.

“Đúng đúng, có ta cùng ca ca, Chi Chi không cần lo lắng.” Điểm Điểm cũng sẵn sọc giúp chủ nhân đắp chăn bông.

Bởi vì một chút vết thương nhỏ này đã được hầu hạ ân cần như vậy, Lâm Đạm Chi không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Thật sự là, này có tính nhân họa đắc phúc không a?

“Các người thật sự không cần ta hỗ trợ?”

“Không cần không cần, Chi Chi sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Ban Ban cùng Điểm Điểm đỡ chủ nhân ngủ xong, liền chạy về phòng khách bắt đầu làm việc.

Hai mỹ nam tử siêu cấp từ trước đến nay bị làm hư như vậy cả đêm cùng “ông già Noel” chiến đấu hăng hái đến hừng đông.

Sáng sớm chào đón Lâm Đạm Chi rời giường, là hai người gố nhỏ có chút kỳ quái.

“Đây là cái gì?” Nhìn đến Ban Ban cùng Điểm Điểm giống như hiến vật quý, mỗi người cầm một cái con người gố ở trước mắt hẩn lúc ẩn lúc hiện, Lâm Đạm Chi không khỏi bật cười.

“Hi, đây là bọn ta tối hôm qua lợi dụng vật liệu còn sót làm được. Chi Chi, tặng cho người.” Ban Ban cầm một người gố nhỏ tóc tương đối dài nhét vào tay chủ nhân.

“Người nhìn ra không? Đây là ta nga.”

“Đây là Ban Ban?” Hẩn. Thật đúng là đoán không ra.

“Ha ha, ca ca làm thực xấu. Chi Chi, người xem ta làm rất giống đúng không?” Điểm Điểm vội vàng đem người gố nhỏ tóc ngắn hơn cũng nhét vào chủ nhân trong tay.

“Ừ.” Thật sự cũng nhìn đoán không ra đây là Điểm Điểm, bất quá hẩn cũng không thể tổn thương tim của hai tiểu tử kia.

Huống chi đây là lễ vật lần đầu tiên bọn họ làm cho hẩn, Lâm Đạm Chi đương nhiên là vạn phần trân ái.

“Hai người các người đều làm rất giống a, thật sự là rất đáng yêu ! Về sau mặc kệ ta đi tới chỗ nào đều sẽ mang theo Ban Ban cùng Điểm Điểm kia mang ở bên mình.”

“Thật sự? Oa, quá tuyệt vời! Chúng ta có thể vĩnh viễn cùng chủ nhân !” Hai người vừa kêu vừa nhảy điên cuồng trước mặt hẩn một trận.

Xế chiều hôm đó, Lâm Đạm Chi mang theo Ban Ban cùng Điểm Điểm đem toàn bộ hàng đều đưa đến công xưởng.”Tổ trưởng Hoàng, đây là hàng hôm nay đáp ứng giao cho anh, phiền anh kiểm tra lại một chút.”

“Ác, Lâm tiên sinh thực đúng giờ a.”

“Đâu có, phải làm thế chứ.”

“Hai vị mỹ nam tử này là của Lâm tiên sinh?” Tổ trưởng Hoàng nhìn hai vị nam tử cao lớn khiến người chú ý bên cạnh Lâm Đạm Chi, không khỏi tò mò hỏi.

“Ác, chúng ta là sủng vật của hẩn, hẩn là chủ nhân của chúng ta.”

Ban Ban cùng Điểm Điểm vẽ mặt kiêu ngạo mà trả lời.

Tổ trưởng Hoàng nghe xong vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Đạm Chi nghe xong thì thiếu chút nữa té ngã.

“Ha ha. Bọn họ cứ hay thích nói đùa, tổ trưởng Hoàng đừng để ý a.” Trên mặt của Lâm Đạm Chi chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.”Bọn họ kỳ thật là là đệ đệ của ta.”

“Ha ha, nguyên lai là như vậy a, đệ đệ của người bọn họ thật là có tính hài hước.”

“Ha ha.” Lâm Đạm Chi cùng cười khan vài tiếng.”Ừ. Thật ngại, tổ trưởng Hoàng, ta muốn xin hỏi một chút, hôm nay có thể trả tiền số hàng này cho ta được không? Ta đang cần gấp.”

“Ác, được được. Không thành vấn đề. Lâm tiên sinh làm việc vừa mau vừa gọn, về sau ta sẽ thử giao hàng cho các người.”

“Cám ơn, cám ơn.” Lâm Đạm Chi vui sướng nói.

Lĩnh tiền xong, Lâm Đạm Chi quyết định hảo hảo khao thưởng cho sự vất vả của bảo bối tâm can một chút, thuận tiện mời bằng hữu Dương Thượng Văn thật tốt ăn cơm vì đã cho bọn hắn mượn phòng miễn phí.

“Ban Ban, Điểm Điểm, chủ nhân đưa các người đi ăn, được không?”

“Tốt tốt, ăn bò bit-tết!” Ban Ban vẽ mặt hớn hở.

“Đúng đúng, bò bit-tết, phải là miếng bò thật lớn!” Điểm Điểm đưa bốn chân tán thành!

“Được được, thật sự là thua các người a.” Lâm Đạm Chi cười sùng nịch.

Mang theo Ban Ban cùng Điểm Điểm đi tới nhà hàng mà Dương Thượng Văn giới thiệu, Lâm Đạm Chi vừa nhìn thấy mặt tiền nhà hàng tráng lệ kia liền sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

A Văn chết tiệt, có làm hay không? Ta chỉ bắt quá gọi hắn giới thiệu quán bò bit-tết, hắn lại giới thiệu khách sạn năm sao làm gì? Muốn hại chết ta a!

Nguyên bản Lâm Đạm Chi muốn đánh trống phát lui, định thần lại phát hiện Ban Ban cùng Điểm Điểm đã nghênh ngang đẩy cửa lớn ra.

“Hoan nghênh quang lâm.” Cô nàng tiếp tân ở cửa phát hiện hai vị mỹ nam tử siêu cấp đi vào, lập tức nét mặt tươi cười như hoa mà tiến ra đón.

“Xin hỏi hai vị tiên sinh có đặt bàn chưa?”

“Ta không biết.” Ban Ban vô sở vị mà nhún vai.

“Đúng vậy, có quan trọng không?” Điểm Điểm không kiên nhẫn hỏi lại.

“Ác, không sao, ta lập tức giúp hai vị an bài vị trí tốt nhất chúng ta.” Tiếp tân nhìn biểu tình không kiên nhẫn của hai vị mỹ nam tử, vội vàng ân cần nói.

“Hay là hỏi Chi Chi của ta được rồi. Chi Chi, người thích ngồi ở đâu?” Ban Ban giữ chặt nam nhân từ cửa đi tới, biểu tình ôn nhu hỏi.

“Đúng vậy, Chi Chi ngồi ở đâu, chúng ta an vị chỗ đó.” Điểm Điểm cũng làm nũng giữ chặt tay kia của nam nhân.

Nữ tiếp tân nhìn đến hai vị mỹ nam tử khốc khốc lại như tiểu bảo bảo bám dính lấy nam nhân có diện mạo không mấy thu hút, không khỏi có chút há hốc mồm.

“Tiểu thư, thật ngại, Dương Thượng Văn tiên sinh hẳn đã có đặt chỗ.” Vẻ mặt của Lâm Đạm Chi biểu tình có chút xấu hổ nổi.

“Ác, Dương tiên sinh đã đến, mời bên này, mời bên này.” Nữ tiếp viên vội vàng đưa ba người tới phòng VIP.

“A Văn chết tiệt, tìm nhà hàng đắt tiền như vậy gì chứ, người không phải muốn đánh nhau a?” Lâm Đạm Chi vừa vào cửa đã nhìn không tốt vào Dương Thượng Văn.

“Ha ha, biết lâu như vậy, khó mà được người quý hẹp hòi canh cửa siêu cấp khao một lần, ta không đòi người khao đồ ngon một chút không được sao?” Dương Thượng Văn cười cười cợt nhả.”Đúng rồi, hai vị này chính là bằng hữu mà người nhắc trong điện thoại phải không?”

“Ừ. . . . Đúng.” Lâm Đạm Chi có chút không được tự nhiên mà gãi gãi đầu.

Tuy rằng không muốn nói dối, nhưng chuyện Ban Ban cùng Điểm Điểm từ báo biến thành người thì quá kinh thế hãi tục, Lâm Đạm Chi để tránh phức tạp, vẫn là quyết định đối bạn tốt vẫn giữ bí mật.

“Chào các anh.” Dương Thượng Văn lễ phép vươn tay.

Không nghĩ tới hai vị nam nhân tướng mạo tuấn mỹ cao quý lại cũng không thèm nhìn hắn một cái, cứ một trái một phải mà quần lấy Lâm Đạm Chi bên người ngồi xuống.

Dương Thượng Văn nhất thời xấu hổ không thôi.

“Không thể bất lịch sự như vậy!” Lâm Đạm Chi tức giận gõ đầu bọn họ.”Mau chào hỏi cùng A Văn.”

Ban Ban cùng Điểm Điểm bị chủ nhân mắng một chút, lúc này mới tâm không cam tình bất nguyện mà đối với Dương Thượng Văn gật gật đầu, xem như có chào hỏi.

“Lúc này mới ngoan.” Vừa nhìn thấy nam nhân lộ ra nụ cười tán thưởng, Ban Ban cùng Điểm Điểm lập tức cười vui vẻ lên.

Dương Thượng Văn nhìn chính là trợn mắt há hốc mồm.

Kỳ quái, cảnh nào sao cảm thấy quen quen?

Sau khi dùng cơm, Lâm Đạm Chi đứng dậy nói với Ban Ban cùng Điểm Điểm, “Hai người các người ngoan ngoãn ngồi chỗ này đừng có chạy lung tung, ta đi toilet một chút.”

“Chúng ta cùng người đi.” Hai huynh đệ trăm miệng một lời mà nói.

Không thể nào, cũng không phải nữ sinh, đi toilet mà cũng đi một đám?

Vừa nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Dương Thượng Văn, Lâm Đạm Chi vội vàng cự tuyệt.”Không cần, tự ta đi là được rồi, nghe lời.”

“Ác.” Ban Ban cùng Điểm Điểm thất vọng cúi đầu.

Đợi đến lúc Lâm Đạm Chi đi rồi, Dương Thượng Văn thử cùng hai vị mỹ nam tử nói chuyện với nhau, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại cũng để ý đến hắn, hại Dương Thượng Văn thật sự xấu hổ.

Ngay lúc không khí bên trong lạnh đến cực điểm, ngoài cửa đột nhiên không hề báo động trước mà một đám nam nhân mặc âu phục đen xông vào ——

Dương Thượng Văn bị hù một cú shock, nghĩ đến làm sao có thể đắc tội đến lưu manh, đang muốn mở miệng hỏi.

Không nghĩ tới đám hắc y nhân này đều đồng loạt cúi người xuống, cao giọng nói ——

“Tham kiến vương tử điện hạ ——”

9. Chương 9

Tác giả : Mê Dương ()

Dịch : QT ca ca, Gu gõ đại thúc, ...

Edit : Hầu lão bà bà

Beta : Lynn

Đến lúc Lâm Đạm Chi từ toilet đi ra, đã không thấy bóng dáng của Ban Ban cùng Điểm Điểm.

“A Văn, bọn họ chạy đi đâu?” Lâm Đạm Chi nhíu mày.

Hai người này, bảo bọn hắn ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung, bọn họ cũng dám không nghe lời, đợi lát nữa về nhà nhất định phải hảo hảo thuyết giáo bọn họ.

“Tôi. Tôi cũng không biết bọn họ đi nơi nào.” Dương Thượng Văn còn sợ hãi cực độ, vẫn chưa định thần.

“Cái gì? Không biết! Cậu nói rõ ràng cho ta.”

“Ta là thật sự không biết. Vừa rồi đột nhiên một đám hắc y nhân chạy vào cung kính kêu hai bằng hữu là vương tử, nói muốn dẫn bọn họ đi. Bọn họ nguyên lai không chịu đi, giống như không biết những người đó. Sau đó có một mỹ nhân như tiên tử, tóc dài đi đến nắm chặt tay của bằng hữu của cậu, không biết nói gì với bọn họ. Sau đó bọn họ liền đứng lên ngoan ngoãn đi theo nàng.”

“Người. Người nói cái? Đi cùng nàng?”

Đột nhiên dự cảm không lành dâng lên, một nỗi sợ hãi không hiểu được gắt gao siết chặt Lâm Đạm Chi, làm cho nỗi sợ hãi đến đứng không nổi, “Ý. . . . Ý của cậu là có người bắt cóc bọn họ?”

“Bắt cóc ư? Không đúng không đúng, bằng hữu của cậu là tự nguyện đi cùng mỹ nhân kia, bọn họ phải là đã sớm biết nhau, ta nhìn rất rõ ràng.” Dương Thượng Văn vội vàng làm sáng tỏ.

“Không. . . . Không có khả năng! Không có khả năng!” Lâm Đạm Chi đột nhiên như điên cuồng mà kêu to, “Trên thế giới này bọn họ chỉ biết ta!”

“Tiểu Lâm, người bình tĩnh một chút, có người cả đời chỉ biết một mình cậu, điều này không có khả năng, bọn họ cũng có cha mẹ với bằng hữu chứ? Nói không chừng ngay cả lão bà cũng có. Người cũng không nên đại kinh tiểu quái (kinh ngạc).” Dương Thượng Văn nói không cho y là đúng.

“Cái gì cha mẹ? Cái gì lão bà? Không. . . . ! Người không hiểu! Bọn họ thật sự chỉ có một mình ta! Ta muốn đi tìm bọn họ. . . . Ta nhất định phải đi tìm bọn họ! A Văn, mau, người mau lái xe đưa ta đi tìm! Kính nhờ người!” Nước mắt Lâm Đạm Chi giàn giụa, kêu khóc nắm chặt tay thẳng bạn tốt.

Dương Thượng Văn bị nước mắt của bạn tốt dọa chết, vội vàng đáp ứng, “Hảo hảo, cậu đừng khóc, cậu đừng khóc, ta đưa người đi, chúng ta nhất định có thể tìm được!”

Mấy ngày mấy đêm, như điên như khùng mà tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn hào vô sở hoạch.

Cuối cùng ngay cả cục cảnh sát cũng gặt bỏ, lại bởi vì kẻ mất tích không xác thực danh tính thân phận, mà ngay cả ảnh chụp cũng không có, và bị cảnh sát cho biết là không thể thụ lí.

Đã kích này như cây cỏ cuối cùng bị lạc đà áp đảo, khiến cho Lâm Đạm Chi không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, rốt cục ngã xuống. . . .

“Bác sĩ Vương, người xem thế nào? Bạn của tôi không có việc gì chứ?” Dương Thượng Văn đứng bên giường, sốt ruột hỏi bác sĩ đang xem bệnh cho bạn của mình. Sớm biết rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, có đánh chết hán cũng không có thằng bạn của mình lên núi sống.

“Thân thể của hán rất suy yếu, nghỉ ngơi cùng ăn uống không đủ giấc không đủ chất, anh phải khuyên cậu ta nghỉ ngơi nhiều, ăn nhiều một chút. Cái khác cũng không đáng ngại, tôi sẽ cho cậu ta truyền dịch bổ sung dinh dưỡng là tốt rồi. Nhưng chủ yếu vẫn là muốn dựa vào chính hán điều dưỡng, anh phải giúp cậu ta chú ý một chút, không được đùa với thân thể.” Về mặt bác sĩ Vương nghiêm túc nói.

“Vâng vâng, tôi sẽ chú ý.”

Sau khi y sĩ bước đi, Dương Thượng Văn vừa tức giận vừa đau lòng mà nhìn bạn mình nằm ở trên giường, bộ dạng tiều tụy không giống người, ngữ khí nặng trĩu nói, “Đủ chưa? Cậu còn muốn tìm đến khi nào? Hai kẻ bằng hữu kia của cậu cũng đã lớn, có tất yếu cậu vì bọn họ lo lắng đến ngay cả thân thể cũng không nhìn sao?”

“Tôi xem tôi mất tích cậu cũng sẽ không lo lắng như vậy, hừ.” Dương Thượng Văn có chút ăn vạ, “Đúng rồi, làm sao không thấy hai thần báo? Bọn họ không phải luôn luôn như hình với bóng cùng cậu sao?”

Vừa nghe A Văn nhắc tới Ban Ban cùng Điểm Điểm, vốn nghĩ hai hàng lệ đã khô bấy giờ lại nhịn không được mà chảy xuống, hai tay của hán siết chặt hai con người gầy, khóc nói. . . .

“Bọn họ không thấy. . . . Ta tìm không thấy bọn họ. . . . Ô. . . . A Văn. . . . Làm sao lo liệu. . . . Ta muốn làm sao bây giờ. . . . Mất đi bọn họ ta làm sao sống tiếp. . . . Ta sắp điên rồi. . . . Ta thực sắp điên rồi. . . .”

“Tiểu Lâm, cậu bình tĩnh một chút, thần báo là dị thú cổ xưa, đều không phải là phạm vật, cậu chung quy lưu không được bọn họ. Cậu đừng lo lắng, tôi đoán bọn họ hẳn là đã muốn trở lại nơi thuộc về bọn họ.”

“Nơi thuộc về. . . . Nơi thuộc về. . . .” Lâm Đạm Chi không ngừng thì thào mấy từ này, trong đầu đột nhiên lóe lên! Cả người bỗng ngồi bật dậy —

“A Văn! Cậu từng nói với tôi truyền thuyết thần báo, trước kia tôi cũng không lưu ý. Hiện tại có thể xin cậu kể tỉ mỉ cho tôi không? Tôi cảm thấy cách này có thể có manh mối gì, cậu mau nói cho tôi biết, nói không chừng tôi là có thể tìm được Điểm Điểm với Ban Ban của tôi.”

“Kính nhờ, cậu khai chinh tín xã sao? Cả ngày tìm này tìm kia, ngay cả việc cũng không đi làm, người trước kia không phải sợ nhất không đi làm không có tiền, ngay cả xin nghỉ phép cũng không xin? Như thế nào hiện tại đột nhiên đổi tính, chẳng lẽ không sợ bị đuổi?”

Sợ bị đuổi gì chứ, chỉ cần có thể tìm được hai tâm can bảo bối của ta, ngay cả chết ta cũng không sợ. “A Văn, không cần hỏi lại, van cầu cậu mau nói cho tôi biết chuyện của thần báo đi.”

“Được được, tôi nói tôi nói.” Dương Thượng Văn bắt đầu từng từ, mở miệng thì thầm, “Hết thấy đều xảy ra rất lâu rất lâu. . . . bắt đầu ở trên một sa mạc ma quỷ. . . .”

Tương truyền ở trên ma quỷ trên sa mạc, có một khu rừng rậm hiểm ác hắc ám.

Trong rừng rậm có đủ loại dị thú hung mãnh tề tụ, lúc nào cũng tranh đấu không dứt, nguy hại nhân gian.

Thượng đế vì thế đau đầu không thôi, muốn phái một vị thần tiên xuống đóng giữ. Nhưng nơi đây hoang vắng hẻo lánh, căn bản không người nào nguyện ý nhậm chức. Các thiên thần, người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả cũng không ai nói một câu.

Ngay lúc thượng đế sắp tức giận, đột nhiên một tiểu thần vô danh mặc mặc lại nhảy ra xung phong nhận việc này.

Thượng đế nhìn người này tu vi còn thấp, nhưng dũng khí hơn người, rất đáng khen thưởng, cho nên đặc biệt đặt một danh hiệu tương xứng với y ——”Tham Thiên đại thần” !

Tham Thiên đại thần sau khi đi vào rừng rậm của sa mạc ma quỷ, ngay từ đầu căn bản không có mãnh thú nào để y trong mắt, cứ đầu đá lợi hại như cũ, khiến rừng rậm chướng khí mù mịt. Nhất là hắc sắc thần báo, bạch sắc phi hồ cùng kim sắc thủy xà cường đại nhất trong rừng rậm, lại lúc nào cũng khiêu khích thần tiên thoát nhìn không chút uy nghiêm này.

Nhưng Tham Thiên đại thần lại lòng đầy từ bi, một chút cũng không so đo cùng bọn họ. Y cũng không thi triển phép thuật với những mãnh thú này, mà dùng tình yêu cảm hóa bọn họ, hy vọng bọn họ có thể sớm có một ngày ngộ đạo.

Nhưng có một ngày, trong rừng rậm phát sinh một sự kiện kinh thiên động địa.

Người cháu mà Thiên Hậu yêu thương nhất ——”Tiêu Dao Thần Quân” ở trong rừng rậm bị giết hại!

Việc này làm cho thiên địa rất là tức giận, hạ lệnh Tham Thiên đại thần nghiêm khắc tra rõ.

Đại thần tra xét nửa ngày rốt cục biết được là bởi vì “Tiêu Dao Thần Quân” muốn cưỡng bạo pháp sư thiện lương xinh đẹp nhất trong thôn, mà bị các mãnh thú trong rừng vây công mà chết.

Thượng Đế sau khi biết được chân tướng, cũng không đáng truy cứu. Nhưng Thiên Hậu ghi hận lại muốn giết sạch đám dã thú trong rừng như trả thù.

Tham Thiên đại thần lúc này dũng cảm bước ra, nhưng pháp lực của y thấp yếu, cuối cùng chỉ có thể xả thân cứu giúp, thi triển “Phệ hồn đại pháp” tập hợp linh lực thiên địa cùng huyết nhục toàn thân liều lĩnh cùng Thiên Hậu đối kháng —

Kết quả cuối cùng là Tham Thiên đại thần bị đánh đến hồn phi phách tán, Thiên Hậu thì bị thương quay về thiên đình.

Truyền thuyết tam hồn của Tham Thiên đại thần bị Thiên Hậu nhốt ở trần gian, cũng bị nguyên rửa vĩnh đoạ luân hồi.

Thượng Đế không đành lòng để y hồn phi phách tán như vậy, nhưng lại không thể đối địch trực diện với Thiên Hậu, vì thế thầm đem hồn phách còn sót của đại thần phong trong một khối hồn nguyên kim thạch.

Tương truyền chỉ cần có một ngày, ba hồn đầu thai chuyển thể thành người kia được hồn nguyên kim thạch này, có thể cởi bỏ lời nguyền của Thiên Hậu, làm cho hồn phách của Tham Thiên đại thần trở về nguyên thần, khởi tử hồi sinh.

Tuy rằng Tham Thiên đại thần hy sinh không tỉnh lại nữa như vậy, nhưng mãnh thú trong rừng rậm vì sự vô tư của đại thần mà cảm ngộ.

Tương truyền lực lượng cường đại nhất trong rừng rậm là hắc sắc thần báo, bạch sắc phi hồ cùng kim sắc thủy xà về sau tu đạo thành người, cũng thành lập Cao Già Thánh Quốc thần bí nhất trên sa mạc ma quỷ.

.

* * *

Một tháng sau

Khách sạn hoàng cung Vân Hỉ thành phố T.

Khách sạn đêm nay yến hội đại sảnh y hương tấn ảnh, quan lại tập hợp.

Hai vị vương tử Tử Thần, Tử Lãm trong “Tứ đại công tử” của Cao Già Thánh Quốc nổi tiếng trên đời lần đầu tổ chức vũ hội long trọng, toàn bộ thiên kim danh môn của giới thượng lưu T quốc vì có thể được thư mời đến lần này mà tranh đến đâu rơi máu chảy.

“Trời ạ, ta thật không nghĩ tới kiếp này ta có thể được hai vị tình nhân trong mộng của ta mời đến tham gia vũ hội, thật sự là giống như nằm mộng a!” Một vị mỹ nữ xinh đẹp cách ăn mặc vô cùng mốt phát ra tiếng kêu hưng phấn nho nhỏ.

“Đúng vậy, tôi qua ta còn nằm mơ thấy hai vị vương tử cùng nhảy với ta đây.” Cô gái có diện mạo tạm được cũng phát ra tiếng ca thán say mê.

“Đúng vậy, cô thật đúng là đang nằm mơ. Đoán được hai vị vương tử ưu ái nữ nhân mà có thể vượt ba mươi vòng địa cầu, cô cảm thấy diện mạo của cô bình thường thế, thì làm sao được vương tử mời nhảy chứ? Hừ.” Cô gái bộ dạng không kém lắm đứng bên cạnh, lại bởi vì giọng nói chanh chua mà khiến cho người ta cảm thấy thấy đáng ghét hơn.

“Cô không cần quá đáng, người nào không biết nhà cô vì thiệp mời đêm nay mà trả bao nhiêu tiền quan hệ, còn tưởng rằng chính mình rất đẹp mã sao? Hừ.” Cô gái bị làm nhục cũng không cam yếu thế mà phản kích.

“Cô nói cái gì? Con nha đầu chết tiệt kia!!”

“Hừ, không được tranh cãi, hai vị vương tử ra kia!”

Hai vị nam tử cao lớn ngăm đen, tuấn mỹ cao quý vừa đi vào phòng yến hội, không gian huyền ảo nhất thời im lặng không một tiếng động.

Suốt một phút đồng hồ, bốn bề mới dâng lên tiếng kêu tán thưởng hỉ lạc nhỏ.

“Rất đẹp trai!”

“Đẹp trai đến không thể hình dung đẹp a!”

“Có thể được bọn họ ôm một chút, chết cũng cam nguyện!”

Tử Thần, Tử Lãm từ nhỏ đã trải qua vô số trường hợp, cảm thấy vô cùng phiền chán, cũng không quản một đồng nữ nhân chớp chớp mí mắt với bọn họ, hai huynh đệ tự ý đi đến một bên hàn thuyền.

“Thật là, thánh sứ bảo chúng ta lo liệu loại yến hội gì chứ, quả thực là bảo chúng ta đi bán tiếng cười. Ta thà rằng đi tham gia hội nghị liên kết xí nghiệp khô khan ngày mai.” Tử Lãm tức giận mà nói.

“Quên đi, Lãm, nhẫn nại một chút, chúng ta phụng mệnh tìm chiếc nhẫn tương truyền trong tay thiên kim danh môn ở ngay tại T quốc này, chúng ta đương nhiên nếu muốn nghĩ cách một mẻ hốt trọn, tính toán của thánh sứ không có sai.” Tử Thần biểu tình nghiêm túc nói.

“Ca, chuyện này còn chưa tính, người. . . . người gần đây có thường xuyên nằm mơ kỳ quái phải không?” Ánh mắt Tử Lãm lộ ra một chút buồn rầu.

“Có a, làm sao ngươi biết?” Tử Thần kinh ngạc nhìn hắn.

“Chỉ đoán thôi, ngươi là không phải là mộng đến chúng ta biến thành báo, cùng một người có khuôn mặt không rõ ở trong căn phòng rất nhỏ, đúng hay không?”

“Nguyên lai người cũng. . . .” Tử Thần thở dài nặng nề.”Có thể là di chứng. Từ một năm trước chúng ta gặp nạn máy bay, tu dưỡng trong thần miếu thần bí, cho đến gần đây thân thể tốt lên, thánh sứ mới thi triển trọng thập ký ức cho chúng ta. Cho nên ta nghĩ đại khái là sau khi thi pháp xảy ra một ít hiện tượng trí nhớ hỗn loạn, người đừng quá để ý.”

“Thật sự là như vậy sao?” Tử Lãm vô cùng hoài nghi hỏi.

“Ai, đừng suy nghĩ nữa, phiền chết được. Đi, chúng ta đến hoa viên một chút, ta sắp bị nước hoa của đám nữ nhân đó sặc chết mất.”

“Ta còn tưởng người nghẹt mũi rồi đó chứ? Hiện tại mới ngửi được. Đi thôi.”

Hai huynh đệ dùng cách đi toilet mà trốn đi, thoát khỏi đám nữ nhân dây dưa, trộm chạy tới sau hoa viên.

“Hô, nơi này không khí tốt hơn nhiều.” Tử Thần khẽ cười.

“Đúng vậy, hít nhiều mấy cái đi, đợi đến lúc đi vào lại phải chịu cái ô nhiễm độc khí.” Tử Lãm châm chọc mà nhún mày.

“Bên kia, hẩn chạy hướng sau hậu viên. . . .” Tiếng gào càng ngày càng gần.

“Đáng giận, thật sự là mất hứng, chúng ta đi thôi.”

Hai vị vương tử vừa mới phải xoay người rời hoa viên, một nam tử vẻ mặt bối rối đột nhiên xâm nhập vào tầm mắt của bọn họ ——

Tầm mắt của ba người thoáng chốc siết chặt giằng co, thế giới trong nháy mắt ngưng kết ——

Tử Thần cùng Tử Lãm chấn động toàn thân, giống như có ai đó bóp chặt trái tim của bọn họ ——

Còn nam tử xa lạ xâm nhập khác thì trừng to mắt, cả người như đông đá kinh ngạc đứng sững.

Lâm Đạm Chi ngây ngốc.

Hai nam nhân trước mắt. . . . không phải là người yêu khắc vào trong xương cốt chính mình, làm cho mình tương tự như điên sao?

Nước mắt rốt cuộc nhịn không được mà tràn mi. . . .

Lâm Đạm Chi vội vàng đưa tay lau đi, nhưng nước mắt lại cứ làm mờ nhạt tầm mắt, lại thấy không rõ khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong.

Tử Thần cùng Tử Lãm khó có thể kìm chế thật sâu đứng trước hẩn, ánh mắt chưa từng có một giây phân ly ——

Người nam nhân này là ai? Vì sao thấy hẩn rơi lệ, lòng lại đau như vậy?

“Ban Ban, Điểm Điểm. . . . là các người. . . . thật là các người. . . . Ta không phải đang nằm mộng chứ. . . .”

Lâm Đạm Chi vươn đôi tay run rẩy muốn vuốt ve bọn họ, chứng minh chính mình không phải nằm mộng, nhưng tay mới ở trong không trung lại bị người từ phía sau lưng tàn nhẫn bắt lại ——

“Bắt được rồi! Tên trộm này, đi, theo chúng ta đến cục cảnh sát, đi!” Một nam nhân cảnh vệ mặc chế phục, tức giận chửi ầm lên.

Một khác danh mặc đồng dạng chế phục của cảnh vệ tắc khản trương càng không ngừng cúi đầu cúi người, “Quấy nhiễu hai vị vương tử, thực xin lỗi, phi thường xin lỗi.”

Hai tay của Lâm Đạm Chi hung hăng bị bẻ ra sau, nhưng hẩn lại bỏ mặc đau đớn của thân thể, hai mắt si ngốc như trước dừng ở hai nam nhân cao lớn tuần mỹ trước mắt.”Ban Ban. . . . Điểm Điểm. . . . Ta rất nhớ các người. . . . Lại đây, mau qua đây để cho ta ôm một cái. . . .”

Trên khuôn mặt nam nhân xa lạ mang theo nụ cười tràn đầy lệ quang, Tử Thần cùng Tử Lãm rõ ràng không biết hẩn, lại như si ngốc nghe theo lời hẩn mà bước tới hai bước ——

“Làm càn! Tên trộm to gan này, dám đối hai vị vương tử vô lễ như thế mau xin lỗi cùng vương tử điện hạ!”

Một tiếng quát lớn làm bừng tỉnh hai huynh đệ, hai người bỗng nhiên đồng thời dừng bước lại ——

Lâm Đạm Chi mới mặc kệ chó điên bên cạnh kêu gào cái gì, vẫn cứ kêu bảo bồi yêu dấu của mình, “Ban Ban, Điểm Điểm, mau tới đây, chúng ta về nhà. Chủ nhân chuẩn bị rất nhiều thịt thịt cho các người ác, đến, mau cùng chủ nhân về nhà.”

Nam nhân nói hoàn toàn là lời nói điên khùng lộn xộn lung tung, nhưng đối Tử Thần cùng Tử Lãm mà nói lại dường như có ma lực rất lớn, làm cho bọn họ nghe xong trái tim loạn đập thành thịch.

“Hóa ra người này là một kẻ điên, vương tử điện hạ, thực xin lỗi, bọn tôi lập tức đưa hắn đi.”

“Thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, bọn tôi tuyệt đối sẽ không để kẻ điên này lại xuất hiện trước mặt vương tử nữa.”

Hai cảnh vệ vừa đem tên trộm lên vào phòng yến hội tha đi, vừa không ngừng cúi đầu xin lỗi. Hai người đều ở trong lòng thóa mạ tên thần kinh này, lại đem hai vị vương tử vô cùng tôn quý trở thành sủng vật.

“Không, các người buông, ta không muốn rời bọn họ!” Lâm Đạm Chi phát hiện chính mình bị đưa đi cách xa người yêu, lập tức kinh hoảng bắt đầu giãy giụa! “Ban Ban, Điểm Điểm, các người ở đó làm gì? Mau tới đây cứu ta a!”

Tử Lãm thiếu chút nữa đã vươn tay, nhưng bị Tử Thần một phen giữ chặt. “Người muốn làm gì?”

“Ta không biết, ca. ta. hắn.” Tử Lãm sốt ruột mà không biết như thế nào biểu đạt cảm giác tâm lý phức tạp.

“Cẩn thận có trá.” Người nam nhân này lai lịch quá mức khả nghi, Tử Thần làm việc nghĩ sâu tính kỹ cường chế xôn xao nổi lên trong tâm, lạnh lùng trước mặt nam nhân xa lạ nói, “Bọn ta không biết người, người đi đi.”

Bọn ta không biết người, người đi đi.

Bọn ta không biết người, người đi đi.

Hai câu ngắn ngủi không ngừng phát ra trong đầu của Lâm Đạm Chi, như bị người ta hung hăng đập một gậy, trong lòng một trận đau nhức ——

Hắn miễn cưỡng cười gượng hai cái, “Ha ha, đừng làm rộn, Ban Ban, Điểm Điểm, chuyện này cũng không buồn cười.”

“Không có gì buồn cười. Bổng vương cũng không rảnh nói giỡn với người.”

Thầm nghĩ mau ly khai nam nhân nhiều loạn suy nghĩ của mình, Tử Thần chỉ nhìn hắn một cái, liền cũng không quay đầu lại mà lôi kéo đệ đệ đi.

Lâm Đạm Chi bất động đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng hai người càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

Còn tim của hắn. cũng theo đó càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh.

Bọn ta không biết người, người đi đi.

Bọn ta không biết người, người đi đi.

Chính mình vì bọn họ trà phạn bất tư, đêm không thể nào ngủ, như điên truy hỏi bọn họ ở nơi nào.

Cho dù biết được thân phận bọn họ cùng mình hiện giờ là khác nhau một trời một vực, nhưng vẫn là như kẻ trộm mà lên vào, chỉ hy vọng có thể tái kiến bọn họ, có thể lại nghe bọn hắn hô to chính mình một tiếng.

Hết thấy để trả giá cho biết bao hao tâm tổn tưởng, đổi lấy lại là hai câu vô tình?

Như băng tuyết lạnh lẽo ùn ùn kéo đến bao phủ y, thân thể Lâm Đạm Chi đột nhiên run rẩy như ở trong gió tuyết.

Thật lâu. Thật lâu. Hắn rớt cục tuôn ra một tiếng khóc to.

“Không. Không được đi. Trở về. Ban Ban. Điểm Điểm. Các người không được lại rời xa ta. Trở về. Trở về a.”

Nam nhân mang theo tiếng khóc, ở trong đêm tối vang vọng, nghe thê thảm cỡ nào.

10. Chương 10

Tác giả : Mê Dương ()

Dịch : QT ca ca, Gu gồ đại thúc, ...

Edit : Hầu lão bà bà

Beta : Lynn

Thời tiết trong xanh ngàn dặm không mây.

Công ty Cự Tường hôm nay sắp có đại nhân vật ghé thăm, từ trên xuống dưới đều vui vẻ.

Ngoại trừ một người.

“Tiểu toán bàn, cậu có khỏe không?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt, gầy yếu rất nhiều ở bàn bên cạnh, trong lòng Trần Kỳ Quân thật sự khó chịu.

Lâm Đạm Chi mặt không chút thay đổi mà sắp xếp bàn làm việc của mình, nhẹ nhàng trả lời, “Ta tốt lắm.”

“Ai, quản lí kia cũng thật là, người ưu tú như thế, cho dù công ty của chúng ta cũng sắp bị sát nhập, cậu vẫn là có thể lưu lại a, thực là không hiểu hắn đang suy nghĩ gì.” Trần Kỳ Quân tức giận bất bình nói.

Mặc dù tiểu toán bàn này có một trận vì thân thể không tốt xin phép hơi nhiều, nhưng lúc trước hắn chính là người siêng năng nhất trong năm năm liên tục, thỉnh thoảng có chút giả bộ nhưng cũng có thể tha thể được.

“Đầu đơn, người không biết sau khi công ty của chúng ta bị tập đoàn Quốc Tế Cao Thánh sát nhập sau thành khóa quốc xí nghiệp, chức vị này của tiểu toán bàn chức chính là bị cướp thật sự, nghe nói quản lí đã sớm giúp nữ nhân của mình nội đình (điều động nội bộ).”

“Oa, thiệt hay giả, quản lí cũng quá là quá mức!”

“Còn chính là băng sơn một góc, nghe nói bên ngoài một đồng nữ nhân liều mạng nhờ quan hệ muốn vào, bởi vì tân tổng tài của chúng ta chính là kia.”

“Quên đi.” Lâm Đạm Chi cắt lời bọn họ, “Hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, ta đi đây.”

“Ai, tiểu toán bàn, vậy cậu về sau có tính toán gì không?”

Trần Kỳ Quân biết tiểu toán bàn không có người nhà có thể dựa vào, mất đi công việc, có thể sẽ làm cuộc sống của hắn lâm vào khốn cảnh.

“Yên tâm, ta chết không được. Tái kiến.”

“Tiểu toán bàn, cậu bảo trọng a.” Trần Kỳ Quân khổ sở nói.

Lâm Đạm Chi cùng mọi người gật gật đầu, ôm vật phẩm tư nhân của mình bước ra ngoài.

Ta sẽ không ngã xuống. Ta Lâm Đạm Chi tuyệt sẽ không bỏ cuộc.

Ban Ban cùng Điểm Điểm còn chờ ta, chỉ cần còn có một tia hy vọng, ta sẽ tuyệt không buông tha.

Có lẽ là do đêm hôm qua quá tối, bọn họ thấy không rõ. Chỉ cần bọn họ có thể thấy ta một lần, nhất định sẽ nhận ra ta.

Đúng, nhất định là như vậy. Ta nhất định phải đi tìm bọn họ.

Thể xác và tinh thần đều tan vỡ đến giới hạn Lâm Đạm Chi chỉ có thể an ủi mình như thế, bằng không thật sự không biết làm sao có thể chống đỡ tiếp.

Ôm đồ hướng tới cửa lớn, Lâm Đạm Chi nhìn đến một đồng người đang xếp hàng vỗ tay, hai nam tử thân hình cao lớn, ý khí phong phát tán được tiền hô hậu ủng ở cửa lớn.

Là bọn hắn. Là bảo bối của ta. Là của ta.

Đồ đạc trên tay đều rơi xuống, Lâm Đạm Chi bỗng hướng tới bức tường người, bổ nhào tới hai người trước mặt, phát ra tiếng la hét kích động, “Ban Ban, Điểm Điểm, là ta, là ta a.”

“Cẩn thận, bảo hộ vương tử điện hạ!”

Bảo vệ chung quanh ủa lên, Lâm Đạm Chi còn chưa nói xong đã bị đè xuống đất.

Bốn phía một tiếng hét lớn.

“Trời ạ, kia là ai a?”

“Y, hình như là tiểu toán bán nổi danh trong phòng kế toán.”

“Không phải nghe nói là hắn đã bị sa thải. Chẳng lẽ là mượn có trả thù?”

Tổng giám đốc của Cụ Tường lúc này cũng nhận ra thân phận của “thích khách”, tức giận đến mắng to, “Vương quản lí, người sững sờ ở đó làm gì? Còn không mau xử lý đi.”

Trời ạ, cái tên chết tiệt này lại chọn lúc này đi quấy rối! Vương quản lí của phòng kế toán lấy thân nhảy ra cản, “Cảnh vệ, nhanh, nhanh đuổi người này đi!”

“Ta không đi! Ban Ban, Điểm Điểm, ta còn muốn cùng các người nói chuyện, kính nhờ đừng để bọn họ đuổi ta đi!” Lâm Đạm Chi bị đè dưới đất không thể động đậy, chỉ có thể ngẩng đầu, dùng ánh mắt đau thương khẩn cầu .

“Người nói xằng nói bậy cái gì, hai vị tổng tài, thật phi thường có lỗi, người này đã muốn bị công ty cắt chức, không còn là nhân viên của công ty chúng ta nữa, ta lập tức đuổi người này ra.”

Vương quản lí đầu đầy mồ hôi, khẩn trương giải thích.

Tử Thần, Tử Lãm lại nhìn nam tử này, nội tâm còn xôn xao khó dằn, đối với mình lại dễ dàng bị hắn ảnh hưởng, không khỏi sinh ra một trận bực dọc cùng phần hận.

“Người nhiều lần đến quấy rầy bốn vương, rốt cuộc có mục đích gì?” Tử Thần lạnh lùng mà cúi đầu nhìn hắn.

Lâm Đạm Chi ngây ngẩn cả người.

Ban Ban đang nói cái gì? Ta có thể có mục đích gì? Ta chỉ bắt quá muốn.”Ta chỉ là muốn nhìn các người, cùng các người trò chuyện, hy vọng các người có thể nhớ tới ta.”

“Hừ, chúng ta căn bản không biết người, tại sao phải nhớ tới.”

“Các người làm sao có thể không biết ta? Các người chẳng lẽ đã quên những ngày chúng ta ở trên núi sao? Đã quên chúng ta từng vui sướng đường nào?” Lâm Đạm Chi sốt ruột nhắc nhở bọn họ.

“Câm mồm! Bốn vương khi nào ở cùng với người? Miệng đầy dối trá!”

“Ca, có người lại thích quan hệ loạn phần (quan hệ bừa bãi với người có địa vị cao), thật sự là làm người ta ghê tởm.”

Về mặt của Tử Thần cùng Tử Lãm hiểm ác.

Nhìn đến bộ dạng hai người cực lực phiến thanh, Lâm Đạm Chi như bị người ta từng nhát, từng nhát đâm vào tim

Bọn họ đang nói cái gì?

Miệng đầy giả dối? Quan hệ loạn phần? Làm người ta ghê tởm?

Bọn họ bây giờ đã là thân phận vương tử tôn quý của thánh quốc, cho nên ta Lâm Đạm Chi bây giờ trong mắt bọn họ chỉ là nam nhân đảo thiếp, hóa sắc hạ tam lạp mà thôi?

Lâm Đạm Chi, người ngu ngốc, bọn họ không bao giờ còn là hai tiểu báo báo của người nữa, tội gì mình lại tự mình đa tình, tự rước lấy nhục?

“Ha ha.” Lâm Đạm Chi đột nhiên cất tiếng cười to, cười nhưng nước mắt đều chảy xuống.

Hai huynh đệ đều bị tiếng cười của nam nhân làm cho trong lòng một trận khó chịu, nhưng miệng vẫn tiếp tục châm chọc khiêu khích.

“Có cái gì buồn cười sao?”

“Người cũng biết chính mình vô cùng buồn cười?”

“Đúng vậy. Ta thật sự rất buồn cười.” Lâm Đạm Chi cười tự giễu, ánh mắt lại thê lương vô hạn, “Yên tâm, về sau không bao giờ sẽ. Bảo vệ tiên sinh, xin buông ra, tự ta đi ra ngoài.”

Mấy vị bảo vệ nhìn vương tử, được ánh mắt ngăm đồng ý của bọn họ, mới vội vàng buông hân ra.

Lâm Đạm Chi chậm rãi đứng dậy, tuy rằng bộ dạng thảm hại, nhưng hân lại tuyệt không để ý.

Lảo đảo xoay người, không nhìn khuôn mặt làm cho người ta đau xót muốn chết nữa, Lâm Đạm Chi chậm rãi nói từng chữ.

“Gặp lại. Không, phải nói là không gặp, bởi vì người ở trong lòng ta đã chết. Các người yên tâm, ta Lâm Đạm Chi lúc này có thể chết, từ giờ khắc này, ta cùng với hai vị vương tử điện hạ không hề liên quan, vĩnh viễn, không, gặp, lại.”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, tận tim đau đến muốn chết, có lẽ nhất định phải vứt bỏ.

Cho dù là có đánh mất tánh mạng, cũng quyết không làm cho người ta khinh thường.

Đây là từ nhỏ chịu hết nhân tình lãnh oán, hai bàn tay trắng của Lâm Đạm Chi duy nhất còn lại là tôn nghiêm.

Chống đỡ thân hình bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, Lâm Đạm Chi cắn răng nhanh chóng rời đi.

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe nam nhân nói lời tuyệt quyết, lại nhìn bóng dáng xa dần của hân, trái tim co rút siết chặt cảm thấy một trận sợ hãi cùng phần nộ chưa bao giờ có.

Không thể. Không thể để cho hân đi, tuyệt đối không thể!

Trực giác mãnh liệt làm cho bọn họ lập tức tâm hữu linh tê hạ quyết định!

Tử Thần đột nhiên lạnh lùng cười, “Hừ, người nói đến thì đến, nói đi là đi sao?”

“Đến tốt cùng có đem chúng ta để vào mắt hay không? Ca, chúng ta sẽ cứ không như ý nguyện của hân.” Tử Lãm tuy cũng giận dữ nhưng lại cười.

“Đúng vậy, không thể để cho hân kiêu ngạo như thế. Hân vĩnh viễn cũng không muốn gặp chúng ta, chúng ta liền cố tình làm cho hân mỗi ngày đi theo bên người chúng ta!”

“Ha ha, chính là như vậy. Người đầu a!” Về mặt của Tử Thần tố mục hạ lệnh, “Đem nam nhân này dẫn tới! Bốn vương lúc này tuyên bố, hân. sau này sẽ là trợ lý đặc biệt của hai huynh đệ chúng ta, mặc kệ là ăn uống hay ngủ nghỉ hoặc công việc đều phải ở bên cạnh chúng ta, các người ai cũng không được phép đối với hân bất kính, nghe rõ chưa?”

“Tuân mệnh, vương tử điện hạ.” Tất cả bảo vệ đều cung kính trả lời.

Kịch tình chuyển tiếp đột ngột, mỗi người nhân viên của công ty Cự Tường nghe mà trợn mắt há hốc mồm, gần ra không nói được lời gì.

Làm sao một nhân viên vừa bị cách chức, đột nhiên lại biến thành trợ lý đặc biệt địa vị cao ngất của tổng tài?

Đây là đang diễn “XX Phích Lịch Hỏa” gì sao?

“Làm sao không trả lời? Các người có vấn đề sao?” Tử Lãm không vui nhú mày.

“Không có vấn đề, không có vấn đề, chúng ta hết thấy cần tuân phân phó của tổng tài!” Mọi người gật đầu như già tởi.

“Ừ, cuộc họp ngày mai an bài cho hần ngồi cạnh bọn ta.”

Tử Lãm nói xong liền cùng ca ca lên xe cũng không quay đầu lại.

Sự tình thay đổi quá nhanh, Lâm Đạm Chi còn chưa kịp phản ứng, cũng đã bị một đám bảo vệ ngay cả thỉnh cũng không mà ép đẩy lên xe.

Chỗ ngồi phía sau của Rolls-Royce vô cùng rộng rãi, hai vị vương tử cũng không nhìn thân phận, kiên quyết cùng nam nhân chen chúc ngồi cùng.

“Tại sao không nói? Người vừa mới không phải luôn miệng nói sao?” Tử Thần ngồi ở bên trái nam nhân, Lời nói mang chút châm chọc.

“Đúng vậy, người không phải nhanh mồm nhanh miệng, kiêu ngạo lắm sao? Tại sao không nói, có phải nhìn hai mỹ nam tử siêu cấp bọn ta mà ngậy người hay không?” Tử Lãm ngồi bên phải nam nhân, vẻ mặt đắc ý hỏi.

“Xi, đom đống!” Lâm Đạm Chi chế nhạo ngữ khí của bọn họ cũng giống như trước.

Nụ cười phù phù của nam nhân, giống như bầu trời đêm tối đột nhiên pháo hoa sáng như ngọc nổ rộ. Hai vị vương tử điện hạ đã nhìn tuần nam mỹ nữ khắp thiên hạ nhưng lại nhìn y đến ngây người.

“Lãm, đây là chuyện gì?” Dùng ánh mắt hướng đệ đệ cầu cứu, từ trước đến nay Tử Thần luôn bình tĩnh đột nhiên đối với ma lực của nam nhân này cảm thấy sợ hãi.

“Ta cũng không biết a.” Tử Lãm dùng ánh mắt trả lời. Y cũng kinh khủng không hiểu.

Vì sao nhất nhẩn nhất cười, nhất cử nhất động của nam nhân này đều dễ dàng tác động đến tim của bọn họ như vậy?

Rõ ràng bộ dạng nam nhân không thu hút như vậy, còn là hóa chân giới thật, không ngực, mình rớt cuộc tim đập cái gì?

Có thể nào nam nhân này dùng yêu pháp gì?

Trăm tư không được lý giải của hai huynh đệ không cảm giác mà bỗng nhìn chằm chằm Lâm Đạm Chi.

“Bại hoại, nhìn cái gì?” Tuy rằng vừa mới bị bọn họ làm tổn thương thấu tâm, nhưng giờ này khắc này có thể được hai bảo bối ngày nhớ đêm mong siết chặt ôm vào trong, Lâm Đạm Chi sớm là cả người mềm yếu, lòng say thần mê, đây là ánh mắt vạn hồi nhưng lại mang theo phong tình nói không nên lời.

Hai huynh đệ nhìn mà trái tim một trận kinh hoàng, máu mũi thiếu chút nữa phun ra.

Con mẹ nó! Mặc kệ ! Cho dù người này là nam hay là nữ, là yêu là ma, hôm nay nhất định phải ăn hần!

Hai người đồng thời kêu lớn ở trong lòng!

Tử Thần nháy mắt với đệ đệ. Tử Lãm hiểu ý mà cười tà, “Này, người có biết trợ lý đặc biệt của bọn ta là làm cái gì không?”

“Không phải rất rõ ràng.” Lâm Đạm Chi hơi hơi nhú mày.

“Không rõ ràng cũng không việc gì, ” Tử Thần cười đến vô cùng ôn nhu, “Hiện tại chúng ta khiến cho người rõ ràng trăm phần thành nghìn.”

“A. Bại hoại, các người làm gì?”

Cái áo nội trong ba giây lại bị xé thành mảnh nhỏ, Lâm Đạm Chi không chỉ ở trong lòng thống mạ hai đã thú vẫn cứ thô lỗ như cũ.

Nhưng hần rất nhanh không có thời gian mà nghĩ.

Hai đầu nhũ nhỏ lộ ra trong không khí chia nhau bị hai nam nhân khao khát hung hăng cắn nuốt, khoái cảm đã lâu làm cho Lâm Đạm Chi cong người lên, phát ra tiếng khóc khó nhịn, đưa tay nắm lấy mái tóc đen dày, gắt gao dây dưa.

“A. Thoải mái. Ô. Lại dùng lực cắn ta. Nói cho ta biết không phải đang nằm mơ. Ô. Ta rất nhớ các người. Ôm chặt ta.”

Tiếng khóc cầu của nam nhân làm cho Tử Thần cùng Tử Lãm rốt cuộc không chế không được tình cảm của nội tâm, ở trên đầu nhũ hung hăng cắn một cái, liền khấn cấp mà ôm chặt lấy hần, cùng hần triển miên ôm hôn.

Đầu lưỡi của ba người quần quýt điên cuồng trong miệng nhỏ làm khó người, phát ra thanh hưởng động lòng người.

“Hừ ân. Ngô ân.” Lâm Đạm Chi bị hôn đến muốn say, ước gì hòa tan trong ngực của người yêu, vĩnh viễn cũng không rời xa bọn họ nữa.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào của nam nhân lại khơi dậy thú tính tiềm ẩn của hai vị vương tử, khấn cấp móc còn thịt cực đại đã sớm trướng lên không chịu nổi——

“Chịu không nổi, mau, ăn vào đi, dùng sức hút ta!” Tử Lãm ngồi xổm bên người nam nhân, đưa đầu hần áp trụ dục vọng thẳng đứng của mình.

Tử Thần thì kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn qua giúp cự bồng hắc sắc của mình thủ *** ——

Chặc chặc.

Âm thanh đầu lưỡi quần quýt còn thịt, âm thanh đầu ngón tay mân mê âu yếm còn thịt, tiếng nước *** mỹ tràn ngập trong không gian xe nhỏ bé.

Lâm Đạm Chi cơ hồ là thành kính quỳ lễ trước phân thân của nam nhân, say mê mà lấy lòng bọn họ. . . . cũng là lấy lòng chính mình.

Lâu lắm Đã lâu lắm

Chính mình đã tập thói quen bị bọn họ hung hăng xỏ xuyên yêu thương mà thân thể thật sự khát vọng lâu lắm

“Ta muốn. Ta muốn các người tiến vào. nhanh tiến vào!” Lâm Đạm Chi phun còn thịt trong miệng ra, dùng ánh mắt ướt át không biết hổ thẹn mà khấn cầu .

Nghe được lời khát khao như thế, hai anh em thực hận không thể lập tức đem nam nhân áp đảo, đem còn thịt của mình hung hăng đâm vào.

Nhưng bản tính dã thú háo sắc vốn chính là tàn ác, nào có thể dễ dàng buông tha cơ hội đùa bỡn nam nhân như vậy.

“Hừ, bảo chúng ta đi vào, chúng ta liền đi vào sao?” Tử Thần làm bộ không vui mà lấy ngón tay vuốt ve đầu nhũ bên trái của nam nhân.

“Đúng vậy, không dễ dàng như vậy.” Tử Lãm cũng cắn vành tai bên phải đáng yêu của nam nhân, ghé vào lỗ tai hần thì thầm trêu tức.

“Ô. Vậy. Vậy các người muốn thế nào đây?” Toàn thân bị khiêu khích mà quấy nhiễu ngứa ngáy khó nhịn, Lâm Đạm Chi nức nở vịn vẹo thân thể.

“Nói dễ nghe chút. Gọi tên chúng ta, mau!”

“Hảo. Ta gọi ta gọi là được.” Biết mình không thể lại gọi nhũ danh của bọn họ, Lâm Đạm Chi tràn ngập tình cảm mà lần đầu tiên gọi tên hai người yêu của mình.

“Thần. Lãm.”

Hai chữ ngắn ngủi như vậy lại như ẩn chứa vô vàng ngọt ngào vô hình

Hai vị vương tử lần đầu tiên nghe được tên của mình từ cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của nam nhân phát ra, không biết vì sao, hưng phấn mà muốn hét to!

“Gọi nhiều một chút. Mau!” Hai người kéo quần nam nhân xuống, lấy côn thịt của hắn ra, kỹ xảo điêu luyện mà khiêu khích.

“Ồ. Chịu không nổi. Thần. Lầm. Bảo bối của ta. Van cầu các người không cần tra tấn ta nữa!” Lâm Đạm Chi rốt cuộc chịu được không được dục hỏa trong cơ thể, thúc thít mà nắm lấy tay bọn họ.

“Muốn chúng ta làm thế nào? Nói a, lớn tiếng nói ra!” Nhìn bộ dạng nam nhân rơi lệ cầu xin, hai huynh đệ kỳ thật cũng đã sớm chịu không nổi, nhưng bọn hắn chính là kiên trì nhất định phải nghe được nam nhân vứt bỏ hết thấy tự tôn mà cầu xin.

Hai người càng thêm tà ác đưa ngón tay dờ xuống, bắt đầu đùa bỡn cục huyết đáng yêu xinh xắn kia ——

“A a a! ! Không cần lộn như vậy a!!” Lâm Đạm Chi quay quay đầu lớn tiếng kêu khóc.”Ồ. Thật là khó chịu. Ngứa chết được. Cắm! ! Dùng sức cắm! !”

“Muốn dùng cái gì cắm vào, nói rõ ràng a.” Tử Thần càng thêm táo tợn lấy móng tay gầy gầy lên nếp nhăn của cánh hoa cúc, ngữ khí tà ác hỏi.

“Đúng vậy, muốn chúng ta lấy ngón tay cắm vào không?” Tử Lãm luôn ngón tay vào trong huyết nội của nam nhân, bắt đầu quết quấy trong nội bích ẩm ướt.

“A a a! !” Thói quen bị gì đó càng thô càng lớn xỏ xuyên đùa bỡn thân thể, không phải ngón tay nhỏ nhỏ có thể thỏa mãn, khát vọng đến sắp điên của Lâm Đạm Chi dùng sức đóng đũa mộng kêu khóc, “Không cần! Không cần lấy tay! Ta muốn côn thịt! Ta muốn đại nhục bồng của các người!”

Biểu hiện *** đang không hề bảo lưu của nam nhân làm cho hai *** thú háo sắc rốt cục thỏa mãn .

“Xem phía trên người thành thật như vậy, chúng ta sẽ tặng phần thưởng thật tốt cho người hai cây đại nhục tràng hiệu vương tử . Muốn ăn thật ngon nga, cẩn thận đẩy chết người, hắc hắc.” Hai huynh đệ cười tà tà.

“Đến, tự mình đến cưỡi.” Tử Lãm cầm côn thịt cực đại của mình khiêu khích mà nhìn nam nhân.

Lâm Đạm Chi bị dục hỏa đốt người cũng bất chấp hổ thẹn, mở ra hai chân vụng về ngồi cưỡi lên người của Tử Lãm, chinh mình mở hai mộng ra, chậm rãi ngồi xuống ——

Nhục kiếm cực đại cứng chắc một tắc một tắc cắm vào tơ lụa vừa ẩm vừa trơn, Lâm Đạm Chi vừa đau lại thích mà nức nở, khi hắn tiếp tục ngồi xuống trúng vào một điểm nào đó, đột nhiên cuồng run không ngừng

“Tiểu đông tây *** đang nhà người, chính là nơi này đúng không? Thích chết người!” Tử Lãm nắm chặt eo của hắn, đột nhiên dùng sức đè xuống một cái ——

Một điểm tiêu hồn thực cốt bị nhục kiếm cực đại một kiếm đánh trúng, Lâm Đạm Chi phát ra một tiếng thét chói tai, một chút đã bị thao đến cuồng bắn ra, một dòng tinh đặc bắn tung tóe lên bụng hai người

“Hừ, thật sự là *** đang, xem ra tạo hóa này thực quen bị nam nhân thao a.” Tử Lãm mãn tâm không phải tư vị.

“Ha, những nam nhân này cũng không quá phẩm vị đấy.” Lời của Tử Thần cũng chưa kinh hồn.

Nguyên bản còn hưởng thụ dư vị cao trào mà Lâm Đạm Chi vừa nghe lời nói khó nghe của hai anh em, lập tức phần nộ đem cái trong cơ thể rút ra, cùng lúc, bóp bóp thưởng cho hai người bọn họ hai cái tát !”Vương bát đản! Được hời mà còn khoe mẽ!”

Từ trước đến nay cao cao tại thượng, hai vị đại vương tử điện hạ Thánh quốc được mọi người nâng ở lòng bàn tay chưa bao giờ chịu nhục nhã này, nhất thời vừa kinh vừa giận.

Nhưng lời tiếp theo của nam nhân, lại làm cho bọn họ bụng đầy tức giận lập tức tiêu tán vô tung vô ảnh.

“Nam nhân không phẩm vị trong miệng các người chính là hai huynh đệ các người!”

“Không thể nào. Người nói là, chỉ có hai huynh đệ chúng ta chạm qua người?” Hai người đều ở trong lòng mừng thầm không thôi.

“Coi như ta Lâm Đạm Chi xui xẻo không cơ hội tìm nam nhân khác, nếu các người chê trợ lý đặc biệt này kinh nghiệm không đủ, ta cũng có thể luyện tập thêm nhiều một chút, các người thấy thế nào a? Vương tử điện hạ.” Lâm Đạm Chi cười vô cùng nhu thuận.

“A? Không cần không cần! Nam nhân bên ngoài nào có kỹ xảo cao minh như huynh đệ bọn ta, đúng hay không a? Ca.”

“Đúng vậy đúng vậy, người tốt nhất là theo bọn ta học tập là được rồi.”

“Ha, vậy xin hỏi các người hiện tại muốn dạy ta chiêu gì a?” Nhìn đến hai cái đại nam nhân rõ ràng chính kinh bát bách ghen vậy mà còn giả bộ, Lâm Đạm Chi không khỏi bật cười.

“Tốt, dám cười chúng ta, ca cho hấn đẹp mặt nào!”

“Yên tâm, hôm nay nhất định muốn làm đến khi khiến hấn quý xuống cầu xin.” Tử Thần lòng đầy tự tin mà bắt lấy hấn ôm vào người, lưng đối diện mình mà ngồi xuống ——

Lại một cây côn thịt cực đại tiến nhập tiểu huyết khao khát của mình, Lâm Đạm Chi ngồi cười lên người y mà phát ra tiếng thở dốc thỏa mãn.

“Của ta lớn, hay của Lãm lớn?” Tử Thần ưỡn côn thịt cao ngất, không có hảo ý liều mạng đẩy về phía trước.

“A a a! !” Lâm Đạm Chi bị đâm đến lớn tiếng phát ra âm thanh phóng đăng, “Ta không biết. A a. Thoải mái. Thật thoải mái.”

“Đương nhiên là của ta lớn, vừa rồi người không phải một chút đã bị ta thao đến bắn? Đúng hay không?” Tử Lãm ở bên cạnh đem tay của nam nhân đặt trên đại nhục bồng của mình mà cho rằng kiêu ngạo nhất, bắt lấy đầu của hấn điên cuồng mà hôn.

“Người như vậy là làm bừa ác, Lãm.” Tử Thần cười cười mà cầm lấy côn thịt của nam nhân vừa cương lên, bắt đầu điên cuồng lên xuống ——

“Ngô a a a! !”

Miệng hút đầu lưỡi dày của nam nhân, trong tay nắm phân thân cực lớn của nam nhân, trong miệng nhồi côn thịt của nam nhân, hạ thể của mình cũng bị nam nhân điên cuồng mà đùa bỡn, khoái cảm quá nhiều quả thực khiến Lâm Đạm Chi muốn điên lên!

Cả người hấn run rẩy, Tử Thần bị miệng của hấn cứ kẹp cứ kẹp làm cho hét toáng lên ——

“Ác ác ác. Lãm, người mau vào, miệng này kẹp rất chặt, thích chết được!”

“Hảo, xem ra có hai cây đại nhục bồng hiệu vương tử của bọn ta cùng tiến lên, không chừng làm cho miệng nhỏ *** đặng này vừa siêu vừa xoay.” Tử Lãm vươn đầu lưỡi liếm liếm nước bọt chảy xuống bên miệng của nam nhân, cười cười tà. “Đến, tự mình đem chân giơ cao lên, bằng không đợi đến lúc hai đại nhục bồng của bọn ta đi vào, đau chính là người nga.”

“Ô. Không được.” Lâm Đạm Chi thực sợ hãi thân thể lâu chưa hoan ái không chịu nổi đùa bỡn thô bạo như vậy.

“Nhanh lên, bằng không ta trực tiếp cắm vào đó!” Tử Lãm uy hiếp nói.

“Đúng, nếu không nghe lời, chúng ta liên thủ đều cùng nhau cắm vào.” Tử Thần cũng bắt đầu giở trò.

Ô. Hai kẻ bại hoại này!

Lâm Đạm Chi hiểu rất rõ tính cách bá đạo của bọn họ, biết bọn họ nói được thì làm được, cho nên đành phải cố nén hổ thẹn, vươn tay mở đường nhục huyết đã nhồi một cây côn thịt ——

“Ô. Rất mất mặt. Người không được nhìn!”

Thấy Tử Lãm lại cúi đầu nhìn kỹ bộ vị của hân cùng Tử Thần kết hợp, Lâm Đạm Chi rốt cục nhịn không được khóc lên.

“Có cái gì mất mặt chứ, ta cảm thấy rất đẹp. Ca, lần sau chúng ta chụp ảnh đi, ta cũng muốn xem bộ dạng chính mình cắm vào tiểu tao huyết này.”

“Tốt, bộ dạng hai cây chúng ta cùng nhau cắm vào nhất định càng đẹp mắt.”

“Ô. Không được nói, hai cầm thú các người!” Lâm Đạm Chi hận không thể đem lỗ tai của mình che lại.

“Giỏi, dám mắng chúng ta cầm thú, muốn chết!” Tử Lãm tức giận cầm đại nhục bổng của mình nhồi vào tiểu huyết cơ hồ không có khe hở, hung hăng cắm vào ——

“A a a! !” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng kêu đau thê thảm ——

“Lắm, người muốn chết! Côn thịt của ca ca thiếu chút nữa bị người đâm đứt!” Tử Thần mặt nhăn mày nhú.

“A, thật có lỗi.” Tử Lãm tinh nghịch lè lưỡi.”Tiểu đồng tây, người không sao chứ?”

Tử Lãm thấy nam nhân mặt trắng như tờ giấy, cũng có chút hối hận đã lỗ mãng như thế, không khỏi ôm hôn đôi mắt ẩm ướt mà lấy lòng.

“Ngô. Bại hoại. Người muốn giết ta sao?” Lâm Đạm Chi đau đến toàn thân phát run, tức giận trừng mắt liếc y một cái.

Côn thịt mãi cảm bị kẹp chặt đã muốn làm cho người ta có chút chịu không nổi, phải nhìn ánh mắt nam nhân như làm nừa, Tử Lãm một chút lại không được.”Lâm, ta chịu không nổi, ca, ta muốn bắt đầu động!”

“Nhanh lên đi, ta cũng nhịn không nổi nữa!”

“Ô. Không được. Nhẹ chút. A a a! !”

Hai côn thịt cùng lớn như nhau đột nhiên mãnh lực ở trong tràng đạo yếu ớt trồi động, cảm giác quá mức mãnh liệt, làm cho Lâm Đạm Chi căn bản phân không ra là thống khổ hay là khoái hoạt, chỉ có thể kích thích lớn tiếng khóc gọi đến phát tiết quá nhiều.

“Ô. Từ bỏ. Chịu không nổi. Các người tha ta đi. Ô.”

“Chịu không nổi vì cái gì mộng lại còn kẹp? Người tiểu yêu tinh thích nói dối!” Tử Thần còn còn cố sức đẩy lên trên ——

“Đúng, ca, để cho chúng ta hảo hảo trừng phạt tiểu *** phụ thích nói dối này!” Tử Lãm cũng dùng sức đâm về phía sâu nhất ——

Sau đó. hai cây lớn lớn đồng thời đều trụ ở một điểm trí mạng của nam nhân, hai người đồng thời vận vẹo hông, liều mạng dùi đâm ma sát ——

“A a a! ! Tới đỉnh rồi tới đỉnh rồi! ! Ta muốn đã chết! ! Ô ô. Tha ta đi.” Khoái cảm quá mức kinh khủng làm cho Lâm Đạm Chi khóc hét rầm lên ——

“Hô hô. Không. Chúng ta sẽ không tha cho người.”

“Chúng ta muốn cả đời đều thao người như vậy!”

Nói không rõ vì sao đối với người nam nhân trong lòng này lại điên cuồng muốn chiếm giữ như vậy, hai anh em thở hổn hển, vẩy côn thịt ướt đầm, một trận cuồng trêu mãnh sát không hề quy luật ——

“A a a. Các người giết chết ta đi. Ban Ban, Điểm Điểm. Cầu các người không bao phải rời xa ta nữa.”

Trải qua thời gian chia lìa, ba người bọn họ rốt cục lại lần nữa kết hợp làm một thể!

Niềm vui sướng mất rồi trở lại làm cho Lâm Đạm Chi kêu khóc ôm chặt bọn họ, thân thể cuồng chiến một trận điên cuồng run rẩy, nhục huyết *** mỹ kịch liệt xoắn chặt, cái miệng nhỏ nhắn như trẻ con cắn chặt hai cây nhục kiếm dừng mãi ——

“Ác ác ác.” Hai anh em một trận hoa mắt thần mê, đồng thời co chặt lại móng, mạnh đâm vào sâu, kêu to bất tỉnh ——”Chi chi. Bảo bối của ta.”

Ba người cũng chưa phát hiện mình trong kích tình kêu cái gì, chính là loạn thất bát tao mà đổi thành một đoàn, ôm nhau siết chặt.

Được người yêu một trước một sau ôm vào trong ngực, khó có thể nói rõ hạnh phúc tràn ngập toàn thân Lâm Đạm Chi.

Ta rốt cục hiểu được, mặc kệ miệng bọn họ nói cái gì, bọn họ căn bản rời không khỏi ta.

Ta cũng không rời khỏi bọn họ.

Mặc dù con đường còn rất dài phải đi, có lẽ đời này cũng đến không được chung điểm.

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lâm Đạm Chi ở trong lòng âm thầm phát thề.

Ta sẽ làm cho hai tiểu bại hoại dễ quên này nhớ ra.

Ta nhất định sẽ làm cho bọn họ nhớ ra ta,

Nhớ ra quá khứ,

Nhớ ra bọn họ từng là của ta ——

Tình yêu của báo báo.

—— Hoàn ——

11. Chương 11: Pn1

Vườn địa đàng tình ái.

Mặc kệ trải qua thời gian bao lâu, Lâm Đạm Chi vẫn là thường xuyên mơ thấy những ngày cùng báo báo ở trên núi, đó là khoảng thời gian mà hắn hoài niệm nhất.

“Ban Ban, Điểm Điểm, các người ở đâu?” Chạy bên dòng sông nhỏ ở trong rừng, Lâm Đạm Chi lớn tiếng gọi.

Hai kẻ đáng giận này, sau khi đem hắn tới nơi này, lại đột nhiên chạy mất, hại bây giờ hắn lạc đường, căn bản không rõ phương hướng.

“Ban Ban, Điểm Điểm, nếu các người không ra, chủ nhân sắp tức giận ác.” Lâm Đạm Chi lại gọi một tiếng. Toàn bộ cánh rừng vẫn im ắng không tiếng đáp lại.

Giải, các người nhớ kỹ cho ta.

Lâm Đạm Chi dỗi mà tùy tiện chọn một hướng đi nhanh về phía trước.

Nhưng hắn mới đi không quá hai bước, hai bóng đen đột nhiên từ trong rừng cây nhào ra –

“A a a –” Lâm Đạm Chi sợ tới mức kêu to, ngã xuống đất!

“Hô. Hô.”

Đến khi tiếng thở bên tai quen thuộc truyền đến, Lâm Đạm Chi mới dần dần kịp phản ứng.

“Các người hai kẻ bại hoại này! Đã vậy còn làm ta sợ, không để ý tới các người.” Lâm Đạm Chi tức giận đẩy hai báo báo trong lòng ra.

“Ồ.Ồ.” Ban Ban cùng Điểm Điểm thấy chủ nhân tức giận, vội vàng chạy đến đại thụ phía sau ngậm ra thứ gì đó đã chuẩn bị từ trước, âu yếm dâng tặng cho chủ nhân –

“Các. Các người tặng hoa cho ta. ?” Lâm Đạm Chi lẳng lẳng nhìn bó hoa màu đỏ bọn họ đặt trong lòng của mình.

Đó là hoa hồng yêu điểm hần chưa từng thấy.

Mỗi bông đều có ba cánh lớn, tỏa ra mùi thơm say lòng người.

Ban Ban cùng Điểm Điểm phe phẩy cái đuôi, ánh mắt màu tím nhìn hần không chớp, như muốn hỏi hần có thích không.

“Ừ. Lần đầu tiên có người tặng hoa cho ta, ta rất thích, rất cảm động.” Lâm Đạm Chi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hi, không ngờ hai tên thô lỗ này cũng biết lãng mạn.

Còn tặng hoa cho ta, thật sự là rất lãng mạn a.

Lúc trong lòng Lâm Đạm Chi còn đang khen ngợi bọn họ, hành động kế tiếp của Ban Ban cùng Điểm Điểm lại làm cho hần nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Xẹt xẹt –

Hai hắc báo lại đem đồng hoa trước mặt hần cắn nát hết!

“Các người đang làm gì đó a? Đói như vậy sao?” Lâm Đạm Chi quả thực khóc không ra nước mắt.

Cuộc đời lần đầu tiên nhận được bó hoa vậy mà cứ như thế mà chịu giày vò, không qua ba phút lại tiêu tung.

“Tức chết mà! Các người cút cho ta!” Lâm Đạm Chi tay đập chân đá với bọn họ.

Nhưng hai hắc báo da dày thịt thô, căn bản không đau không ngứa, sau khi cắn hoa xong, lại bắt đầu cắn xé quần áo của chủ nhân, làm cho Lâm Đạm Chi quả thực tức đến hộc máu.

“Các người hôm nay sao lại thế này? Muốn đem ta tức chết sao? Mau thả ta ra!”

Ban Ban cùng Điểm Điểm mất diếc tai ngơ mà tiếp tục cắn xé quần áo của chủ nhân, chỉ chốc lát, thân thể trắng nõn trơn nhẵn của nam nhân đã hoàn toàn hiện ra trước mặt bọn họ.

Máu mũi của hai hắc báo thiếu chút nữa phun ra, vội vàng đem miệng cắn hoa hồng, quét khắp toàn thân nam nhân.

“Đáng ghét, các người đang làm gì đó? A a. Không được.”

Nơi bị nhựa hoa hồng ngấm ướt lại truyền đến cảm giác ngứa ngáy, nhất là hai đầu nhũ lại dương như muốn điên lên.

“A a. Ngứa chết được. Ngứa sắp chết.” Lâm Đạm Chi cuồng loạn mà lắc lắc đầu, vươn hai tay cố sức vuốt ve hai đầu nhũ ngứa ngáy của mình.

“Gầm –”

Hình ảnh của nam nhân tự an ủi làm cho hai hắc báo nhìn huyết mạch trương to, phát ra một tiếng gào thét, càng thêm nỗ lực bôi nhựa hoa hồng đầy hai móng ẩn tàng cục huyết tiêu hồn.

“A a a — không được — không được bôi nơi đó —” đã lĩnh hội sâu sắc ma lực của nhựa hoa hồng nên Lâm Đạm Chi quát to sợ hãi –

Nhưng hai hắc báo vẫn là ngoan cố dùng móng vuốt vụn bung hai móng, đem hoa hồng trong miệng xâm nhập mà đẩy mạnh vào cục huyết nam nhân –

“A a. Không được –”

Màu đỏ nhựa hoa giống dung nham nóng bỏng đem trằng bích mềm mại bỏng như sắp hòa tan, *** thủy không ngừng tuôn ra ngoài, cảm giác kinh khủng vừa nóng vừa ngứa làm cho Lâm Đạm Chi khóc ôm chặt hai dã thú lớn tiếng cầu xin tha thứ –

“Ô. Ngứa chết ta. Ban Ban Điểm Điểm. Mông của ta phải tan chảy. Cứu cứu ta. Ô.”

Hai dã thú tà ác nhìn thấy bộ dạng nam nhân khóc cầu xin tha thứ, tâm tứ ngược càng thêm thịnh vượng, lại đi đến trên thân nam nhân, tư thế lấy đầu đối chân (69), đem tính khí cực đại giữa hai chân bỏ vào bên miệng nam nhân –

“Gầm –”

Ban Ban cùng Điểm Điểm vừa vươn đầu lưỡi liếm cương cứng của nam nhân, vừa đóng đưa từng giọt *** dịch của tính khí, như làm mẫu cho nam nhân xem phải làm thế nào.

“A a. Thật thoải mái. Lại dùng lực liếm ta.” Lâm Đạm Chi phát ra rên rỉ *** đang, cũng vươn hai tay, một tay một cái tính khí của bảo bối bắt lấy âu yếm thay phiên bỏ vào trong miệng của mình.

“Ân. Ăn thật ngon a.”

Dùng đầu lưỡi cố sức liếm lấp trên đầu đỉnh cực đại, lại há miệng đem cả tính khí nuốt vào.

Ma lực của hoa hồng đường như khiến cho người ta sa đoạ, làm cho Lâm Đạm Chi dần dần đánh mất lý trí, làm ra hành vi bình thường không dám làm ra.

“Gầm – Gầm –”

Hai hắc báo bị nam nhân liếm mà gào thét liên tục, tính khí cứng rắn như sắp bùng nổ –

“Hừ ân. Nhịn không được đi. Đến, đầu tiên bắn vào miệng ta, ta muốn ăn dịch thể của các người.”

Nam nhân nói lời *** đang, đem hai cây côn thật tím thẫm nắm vào một chỗ, một lượt nuốt vào đầu đỉnh cực lớn của hai báo báo –

“Rống — rống —”

Hai hắc báo sừng đến trở người, một tiếng gầm thét của dã thú, mông một trận loạn xoay, mạnh mẽ bắn ra một dòng báo tinh trần quý –

“Ngô ân.” Lâm Đạm Chi lòng say thần mê cố sức nuốt dịch thể vừa nồng vừa đắng của bảo bối âu yếm, không hề thấy ghê tởm, ngược lại là vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Làm hai hắc báo vừa phát tiết xong, xoay đầu lại nhìn, chính là hình ảnh nam nhân ý du vị tận nếm hết dịch thể bên miệng.

“Gầm – gầm –” hai hắc báo mới liếc một cái, thì thú tính lại động dục.

“Ân. Xấu lắm. Tại sao lại cứng.” Hai mắt ướt át của nam nhân trừng liếc mà như làm nũng, xoay người lại quỳ sắp xuống đất, vụng bưng hai mông của mình ra, lộ ra cục huyết khép mở khao khát kia –

“Thật với các người không có biện pháp mà, đành phải dùng cái miệng nhỏ nhắn phía sau của ta đến thỏa mãn các người. Mau, ai muốn tới thao ta trước?” Lâm Đạm Chi hướng tới hai hắc báo nhìn đắm đắm mà lộ ra nụ cười hấp dẫn –

Ban Ban cùng Điểm Điểm nhìn mà thiếu chút nữa phát cuồng. Vội vàng ưỡn tính khí càng thô to cương cứng về phía trước, phía trước tiếp sau mà cắm vào cục huyết *** loạn của nam nhân –

Nhưng bọn hắn càng nhanh thì lại không thể cùng đi vào, hai đầu đỉnh cực đại ở cửa huyết ma tới sát lui, làm cho nam nhân thở gấp liên tục, *** thủy chảy ròng ròng.

“A a Các người hai kẻ bại hoại này. Ngứa chết ta Không cần gấp. Từng cái từng cái đến thôi.”

Lâm Đạm Chi chịu không nổi mà đem Ban Ban bổ nhào xuống đất, cầm đại thiết bồng cương cứng như thiết nhiệt để vào tao huyết của mình, dùng vị trí ngồi cười hung hăng ngồi xuống –

“A a a –”

Nhục huyết ngứa ngáy bị tính khí thô to hung hăng đâm vào, Lâm Đạm Chi phát ra tiếng rên phóng dăng vừa đau khổ vừa sung sướng –

“Gầm – gầm –” Ban Ban cũng phát ra tiếng gào thét thống khoái –

“Hừ ừ. Thích quá. Rất thích.” Lâm Đạm Chi vừa vặn vẹo mông một chút, bởi huyết khẩu vừa nhỏ lại nhanh mà điên cuồng bộ lộng dưới cơn thịnh nộ của dã thú –

Biểu hiện *** dâng chủ động của nam nhân làm cho Điểm Điểm ở bên cạnh nhìn mà thiếu chút nữa bắn tinh ngay tại chỗ.

Chịu không nổi sự hấp dẫn mà áp trụ nam nhân từ phía sau, Điểm Điểm đem chính mình tính khí cương cứng đặt ở huyết khẩu đã nhồi một cây côn thịnh –

“A a Điểm Điểm xấu. Người muốn cùng Ban Ban cùng nhau thao ta sao? Được. Đến đây đi. Cùng nhau thao đi — ta chính là bảo mẫu cho các người tiết dục, thỏa sức mà thao ta đi –”

Vặn bung hai mông của mình về sau, vì *** điên cuồng mà nam nhân đã muốn vứt bỏ tôn nghiêm làm người, cam tâm tình nguyện hóa thân mẫu thú *** dâng –

“Gầm – gầm –” nghe *** thanh lãng ngữ của nam nhân, Điểm Điểm hưng phấn mà kêu gào, mạnh mẽ đem côn thịnh của mình hung hăng đâm vào –

“A a a –” có nhựa hoa hồng làm dịu, Lâm Đạm Chi không có cảm nhận thống khổ gì, nhục huyết *** dâng bao vây siết chặt hai côn thịnh của dã thú, phát ra thét chói tai thống khoái –

“Ô a a – thích chết mất — thao ta — lại dùng lực thao ta –”

Hoàn toàn đánh mất thần trí nam nhân khóc lên vặn vẹo mông, khẩn cầu hai dã thú giày vò –

Bộ vị hạ thể kết hợp của một người hai báo phát ra tiếng nước *** mỹ phì phì, vang vọng trong rừng núi menh mông.

Thần báo có chứa ma lực *** phi khí vị giống đực cùng thanh hưởng đã hấp dẫn không ít thú cái đến vây xem, mỗi con khát khao mà nhìn thân hình hùng tráng cùng tính khí thô to của thần báo.

Làm Lâm Đạm Chi phát hiện thú cái khắp nơi, lập tức đề cao cảnh giác, càng thêm dùng sức siết chặt nội bích, gắt gao siết chặt hai cây côn thịnh trong cơ thể –

“Hừ. Các người không cần vọng tưởng. Bọn họ là của ta. Là báo báo của ta!” Lâm Đạm Chi như muốn nói rõ quyền sở hữu của chính mình, càng cố sức mà vặn bung ra nhục huyết của mình, làm cho hình ảnh hai côn thịnh ở trong cơ thể mình đâm chọc xỏ xuyên qua càng thêm tinh tường hiện ra trước mắt đàn thú cái –

“Thấy cho rõ ràng, bọn họ là của ta! Ban Ban, Điểm Điểm, lại dùng lực điểm thao ta — ha Aha a.” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng thở ồ ồ, cố sức mà đóng đưa mông.”Gầm – gầm –”

Nhục huyết của nam nhân càng ngày càng chặt, hai hắc báo thống khoái mà gào thét, điên cuồng mà xỏ xuyên qua *** huyết nhỏ nhỏ đã làm bọn họ tiêu hồn thực cốt –

“A a a — đúng, chính là như vậy — thao ta — đừng có ngừng đừng có ngừng –”

Hai hắc báo yêu nam nhân tận xương, nhìn đến hân khát cầu bọn họ như thế, làm sao có thể làm cho hân thất vọng, lập tức càng thêm dùng sức đâm chọc vào –

“Ồ. Thật to thật to — ta yêu các người — thao chết ta đi — ta muốn bắn — a a a —” Lâm Đạm Chi ở dưới gọng kìm một trước một sau của hai báo báo, khóc mà đạt đến cao trào không có gì sánh nổi —

Tiếng rên *** đáng quyền rũ của nam nhân cũng hấp dẫn không ít động vật được đến vây xem, lần này đến phiên hai hắc báo đề cao cảnh giác, phần nộ nhìn chăm chăm bọn họ —

“Gầm — gầm —”

Giống như phải biểu thị công khai quyền sở hữu chính mình, hai hắc báo ở trong tràng đạo của nam nhân kịch liệt co rút cũng gào thét điên cuồng bắn ra, đem báo tinh của thần thánh, từng dòng từng dòng mà bắn ra trong cơ thể nam nhân —

Động vật giống được bị mùi *** nồng đặc kia kích thích càng thêm kích động, nhưng ngại quyền uy của báo thần, cũng không dám cả gan, chỉ có thể cùng thú cái khác nhau chung quanh cũng khao mà tụ lại thành một đôi, kịch liệt ***.

Rừng núi tịch mịch xinh đẹp bởi vì hồ thiên hồ địa của một người hai báo, mà nháy mắt biến thành vườn địa đàng tràn ngập tình ái.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dich-bao-bao>